

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การศึกษาการใช้งานวรรณกรรมในการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต
ฝึกประสบการณ์วิชาชีพ วิชาเอกภาษาอังกฤษ

THE STUDY OF USING LITERATURE IN ENGLISH LANGUAGE
TEACHING OF STUDENT TEACHERS MAJORING IN ENGLISH

โดย

มณิรัตน์ เอกโยคยะ

การวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากทุนพัฒนาอาจารย์ใหม่/นักวิจัยใหม่
กองทุนรัชดาภิเษกสมโภช ปีงบประมาณ 2555
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การศึกษาการใช้งานวรรณกรรมในการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต
ฝึกประสบการณ์วิชาชีพ วิชาเอกภาษาอังกฤษ

THE STUDY OF USING LITERATURE IN ENGLISH LANGUAGE
TEACHING OF STUDENT TEACHERS MAJORING IN ENGLISH

โดย

มณิรัตน์ เอกโยคยะ

การวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากทุนพัฒนาอาจารย์ใหม่/นักวิจัยใหม่
กองทุนรัชดาภิเษกสมโภช ปีงบประมาณ 2555
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) การนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษ 2) ความคิดเห็นของนิสิตเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ และ 3) ปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นิสิตชั้นปีที่ 5 วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เรียนวิชาปฏิบัติการวิชาชีพ 1 (2700506) ปีการศึกษา 2557 จำนวน 43 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างประชากรแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น การเก็บข้อมูลทำโดยการแจกแบบสอบถามแก่กลุ่มตัวอย่างหลังเสร็จสิ้นการฝึกประสบการณ์วิชาชีพในภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2557 และสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้เพิ่มเติมจำนวน 8 คน เพื่อเก็บข้อมูลเชิงลึก การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามแบบกำหนดคำตอบให้เลือกตอบวิเคราะห์โดยสถิติบรรยาย ได้แก่การหาค่าความถี่และร้อยละ ส่วนข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามแบบปลายเปิดและจากการสัมภาษณ์วิเคราะห์โดยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า

1. นิสิตส่วนใหญ่ (คิดเป็นร้อยละ 55.81) ไม่นำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพ โดยเหตุผลหลักเนื่องจากนิสิตเห็นว่างานวรรณกรรมเป็นสิ่งที่ยากเกินกว่าระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน ส่วนนิสิตที่นำงานวรรณกรรมไปใช้ประกอบการสอนในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ได้ให้เหตุผลหลักเนื่องจากงานวรรณกรรมสามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนต่อบทเรียนได้เป็นอย่างดี ประเภทของงานวรรณกรรมที่นิสิตเลือกใช้มากที่สุดคือเนื้อเพลง เกณฑ์ที่นิสิตใช้ในการพิจารณาเลือกงานวรรณกรรมมากที่สุดคือความยากง่ายของภาษา นิสิตได้นำงานวรรณกรรมไปใช้ในขั้นตอนการนำเข้าสู่บทเรียนมากที่สุดและทักษะทางภาษาที่นิสิตเลือกนำงานวรรณกรรมไปใช้ประกอบบทเรียนเพื่อพัฒนาผู้เรียนมากที่สุดคือทักษะการอ่าน
2. นิสิตส่วนใหญ่ที่นำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ (คิดเป็นร้อยละ 68.42) มีความรู้สึกในเชิงบวกต่อการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยเหตุผลหลักเนื่องจากนิสิตเห็นว่างานวรรณกรรมสามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนต่อบทเรียนได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ นิสิตส่วนใหญ่ (คิดเป็นร้อยละ 88.37) แสดงความประสงค์ว่าจะนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในอนาคตของตน
3. ปัญหาหลักที่นิสิตส่วนใหญ่ที่นำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพระบุ ได้แก่ปัญหาเกี่ยวกับข้อจำกัดของความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้งานวรรณกรรม ปัญหาเกี่ยวกับความยากของภาษาที่ใช้ในงานวรรณกรรม และปัญหาเกี่ยวกับความยากลำบากในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อ

Abstract

The purposes of this study were to investigate 1) the use of literature in teaching practice of student teachers majoring in English; 2) their opinions on the use of literature in English teaching; and 3) problems or obstacles to the use of literature in such a teaching context.

The subjects of this study were 43 fifth year English major students of the Faculty of Education, Chulalongkorn University, who studied the course 2700506 'PROFESSIONAL PRACTICE I' in the academic year 2014. These subjects were purposively selected. The research instruments comprised a questionnaire and interview questions. Data collection was done by the researcher distributed the questionnaire to the subjects after they finished their teaching practice in the first semester of the academic year 2014 and then interviewed 8 subjects from the group to gain in-depth information. Descriptive Statistics, including frequency distribution and percentage were used in analyzing questionnaire results. Data gained from open-ended questions and interviews were analyzed by using content analysis. The findings were as follows:

1. The majority of the subjects (55.81 percent) did not use literature in their teaching during professional practice. The main reason was because they thought that literature was too difficult for the level of English proficiency of their students. For those who used literature in their teaching, the main reason they provided was because literature could motivate students well. The type of literature that these subjects used the most was song lyrics. The most chosen criterion for literature selection was the level of difficulty of literary texts. The subjects used literature during the warm-up stage the most and the type of students' language skills they used literature to help improve the most was reading skills.

2. The majority of the subjects using literature during their teaching practice (68.42 percent) had positive feelings to the use of literature in English language teaching. The main reason for this was because literature could successfully call students' attention to the lessons. In addition, the majority of all subjects (88.37 percent) expressed their will to use literature in their teaching in the future.

3. The main problems that most subjects who used literature in their teaching encountered were limitations of students' English proficiency which obstructed them in using literature in teaching and learning process, language difficulty of literature, and challenges in creating learning activities using literature.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	i
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ii
สารบัญ	iv
สารบัญตาราง	vi
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
คำถามวิจัย	6
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	7
ขอบเขตของการวิจัย	7
คำจำกัดความที่ใช้ในงานวิจัย	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
ความหมายและคำจำกัดความของงานวรรณกรรม	10
รูปแบบและประเภทของงานวรรณกรรม	12
ประโยชน์ของการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ	18
ปัญหาและอุปสรรคของการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	28
งานวรรณกรรมกับการสอนภาษาอังกฤษ	31
นิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพ: การเป็น “ครูมือใหม่” ในสถานศึกษา	34
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	36
3 วิธีดำเนินการวิจัย	39
การศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	39
ประชากรและการสุ่มตัวอย่างประชากร	40
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	40
การเก็บรวบรวมข้อมูล	42
การวิเคราะห์ข้อมูล	43

4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	45
ตอนที่ 1	การใช้งานวรรณกรรมประกอบการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษ	46
ตอนที่ 2	ความคิดเห็นของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการใช้งานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ	59
ตอนที่ 3	ปัญหาหรืออุปสรรคเกี่ยวกับการใช้งานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ	67
5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	70
	สรุปผลการวิจัย	71
	อภิปรายผล	72
	ข้อเสนอแนะ	77
	บรรณานุกรม	79
	ภาคผนวก	
	ภาคผนวก 1 ตัวอย่างแบบสอบถามการนำงานวรรณกรรมไปในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ของนิสิตชั้นปีที่ 5 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2557	89
	ภาคผนวก 2 ตัวอย่างแบบสัมภาษณ์นิสิตเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ	94
	ภาคผนวก 3 รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย	96
	ภาคผนวก 4 ตัวอย่างแบบประเมินเครื่องมือวิจัย (แบบสอบถาม)	97
	ภาคผนวก 5 ตัวอย่างแบบประเมินเครื่องมือวิจัย (แบบสัมภาษณ์)	101
	ภาคผนวก 6 ตัวอย่างการเปิดรหัส	104
	ภาคผนวก 7 แผนภาพการจัดหมวดหมู่ข้อมูลที่ได้จากคำถามปลายเปิดจากแบบสอบถาม	107
	ภาคผนวก 8 แผนภาพการจัดหมวดหมู่ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์	111

สารบัญญัตราสาร

ตารางที่		หน้า
1	แสดงจำนวน และร้อยละของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2557 ที่ใช้และไม่ใช้งานวรรณกรรมประกอบการสอน	46
2	แสดงจำนวน และร้อยละของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2557 ที่ใช้และไม่ใช้งานวรรณกรรมประกอบการสอน โดยแยกตามเพศ	47
3	แสดงความถี่และร้อยละของความถี่ที่นิสิตเลือกให้เหตุผลประกอบการนำวรรณกรรม มาใช้ในกระบวนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพ	48
4	แสดงความถี่และร้อยละของความถี่ที่นิสิตเลือกให้เหตุผลประกอบการไม่นำวรรณกรรม มาใช้ในกระบวนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพ	49
5	แสดงความถี่และร้อยละของความถี่ของประเภทของงานวรรณกรรมที่นิสิตนำมาใช้ประกอบการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพ	51
6	แสดงความถี่และร้อยละของความถี่ของเกณฑ์ที่นิสิตใช้ในการเลือกงานวรรณกรรมมา ประกอบการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพ	52
7	แสดงความถี่และร้อยละของความถี่ของจำนวนครั้งโดยเฉลี่ยที่นิสิตได้มีการนำงานวรรณกรรม ไปใช้ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพ	53
8	แสดงความถี่และร้อยละของความถี่ของขั้นตอนการสอนที่นิสิตได้มีการนำงานวรรณกรรม ไปใช้ประกอบบทเรียนในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพ	54
9	แสดงความถี่และร้อยละของความถี่ของทักษะทางภาษาที่นิสิตเลือกนำงานวรรณกรรมไปใช้ ประกอบบทเรียนเพื่อพัฒนาผู้เรียนในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพ	55
10	แสดงจำนวน และร้อยละของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2557 ที่คิดจะใช้และไม่ใช้งานวรรณกรรมประกอบการสอนในอนาคตของตน	61

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นหนึ่งในภาษาที่มีบทบาทมากที่สุดสำหรับการสื่อสารในโลกยุคปัจจุบัน มีการประมาณการว่าจำนวนผู้ที่พูดภาษาอังกฤษมีมากถึงกว่าหนึ่งพันห้าร้อยล้านคน หรือมากกว่าหนึ่งในสี่ของประชากรโลก (Crystal, 2000) ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่ภาษาอังกฤษถูกยกให้เป็นภาษาสากลหลักที่มีบทบาทสำคัญทั้งในด้านการเมือง เศรษฐกิจ การค้า การศึกษา ศาสนา สื่อสารมวลชน ฯลฯ

ด้วยความสำคัญของภาษาอังกฤษดังกล่าว หลายประเทศทั่วโลกได้ให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้ประชากรของตนสามารถสื่อสารกับประชาคมโลกได้อย่างมีประสิทธิภาพ สมิตรา อังวัฒนกุล (2540: 1) กล่าวว่า “อาจกล่าวได้ว่าแทบทุกประเทศในโลกเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่จำเป็นในการศึกษาชั้นสูงทั้งในและนอกประเทศเพราะตำราทางวิชาการชั้นสูงได้จัดพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ ผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษจึงสามารถเข้าใจความคิด ทศนคติ วัฒนธรรมของชนชาติอื่น ตลอดจนความก้าวหน้าทางวิทยาการใหม่ๆ และความเคลื่อนไหวของโลกทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและอื่นๆได้เป็นอย่างดี”

ประเทศไทยก็เป็นหนึ่งในหลายประเทศที่สนับสนุนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้กับประชากรของตน ภาษาอังกฤษถือเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อไทยก้าวสู่การเปิดเสรีประชาคมอาเซียน ในปี 2558 ซึ่งในกฎบัตรอาเซียนข้อ 34 บัญญัติว่าภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียนคือภาษาอังกฤษ (The working language of ASEAN shall be English.) ทำให้บทบาทของภาษาอังกฤษต่อประชากรไทยมีความสำคัญมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตามแม้ว่าหลายฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งหน่วยงานของภาครัฐและเอกชนจะให้ความสำคัญและตระหนักถึงความจำเป็นในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและเด็กไทยโดยส่วนใหญ่จะได้เรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนเป็นเวลาหลายปี แต่กลับพบว่าความสามารถและทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของคนไทยยังไม่น่าพอใจเท่าที่ควร ดังตัวอย่างที่พบจากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับวันอังคารที่ 2 กรกฎาคม 2556 ที่นำเสนอว่าในปี 2555 ประเทศไทยถูกจัดอันดับความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษ อยู่ในอันดับที่ 53 ของประเทศในแถบทวีปเอเชีย ซึ่งตกลงไปจากเดิมเมื่อปี 2554 ที่ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 42 และถือว่าประเทศไทยถูกจัดอยู่ในกลุ่มประเทศที่มีความเชี่ยวชาญภาษาอังกฤษน้อยมาก (Very Low Proficiency) นอกจากนี้ผลสำรวจจากสภาเศรษฐกิจโลก (World Economic Forum) เกี่ยวกับความสามารถทางภาษาอังกฤษพบว่าคนไทยอยู่ในอันดับที่ 8 จาก 10 ประเทศในอาเซียน นำหน้าประเทศลาวและพม่าเท่านั้น และผลสำรวจทักษะด้านภาษาอังกฤษของคนทำงาน 5 ประเทศในกลุ่มอาเซียน คือ มาเลเซีย สิงคโปร์ อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และไทย ที่ทำแบบทดสอบวัดทักษะด้าน

ภาษาอังกฤษผ่านโปรแกรม JobStreet ELA (JobStreet English Language Assessment) พบว่าประเทศที่ได้รับคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ สิงคโปร์ ส่วนประเทศไทยอยู่ในอันดับสุดท้าย (ฟาฏินา วงศ์เลขา, 2556) ดังนั้นจึงเห็นได้ชัดว่าเรามีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยอย่างเร่งด่วนเพื่อให้ประชากรของประเทศมีความสามารถที่จะสื่อสารกับประชาคมอาเซียนและประชากรโลกได้อย่างมีประสิทธิภาพและเพื่อที่จะสามารถเตรียมพลเมืองให้มีความพร้อมและมีศักยภาพที่จะแข่งขันกับประเทศอื่นๆได้

ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยอาจเป็นผลมาจากปัจจัยหลายประการ อาทิเช่น รูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นการท่องจำมากกว่าการนำไปใช้ การขาดโอกาสในการฝึกใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน การขาดครูที่มีทักษะและความเชี่ยวชาญในการสอน ตลอดจนการขาดสื่อการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ (ฟาฏินา วงศ์เลขา, 2556) ดังนั้นจึงเป็นไปได้ว่าการที่จะพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นควรเน้นพัฒนาครู รูปแบบการเรียนการสอน ตลอดจนสื่อการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ที่เป็นธรรมชาติ และที่ใช้ได้จริง

การเลือกใช้สื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพถือเป็นกลไกที่สำคัญมากประการหนึ่งที่จะช่วยให้การเรียนการสอนประสบความสำเร็จ สื่อการสอนที่นิยมนำมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีหลายประเภท อาทิเช่น รูปภาพและบัตรคำ การ์ตูน เพลง ข่าว โฆษณา หนังสือพิมพ์ คลิปวิดีโอต่างๆ สื่อเหล่านี้ได้รับความนิยมด้วยเชื่อว่าจะสามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนและเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี อย่างไรก็ตามยังมีสื่ออีกประเภทหนึ่งที่ครูอาจารย์และนักการศึกษาหลายท่านเชื่อว่าน่าจะสามารถนำมาใช้ประกอบการเรียนการสอนภาษาได้เป็นอย่างดีเช่นเดียวกันนั่นคืองานวรรณกรรม (Carter and Long, 1991; Divsar & Tahiri, 2009; McNulty, 2013; Nicoll & Roberts, 1993; Savvidou, 2004) แต่จะสังเกตได้ว่าในความเป็นจริงการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษยังไม่เป็นที่นิยมเท่าที่ควรเนื่องจากความเชื่อต่างๆ อาทิเช่นภาษาที่ใช้ในงานวรรณกรรมส่วนใหญ่ยากเกินระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียนโดยเฉพาะผู้เรียนในระดับต่ำกว่าอุดมศึกษา นอกจากนี้ผู้สอนหลายท่านอาจรู้สึกว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อ นั้นทำได้ยากและเสียเวลามากเนื่องจากผู้สอนมักจะต้องใช้เวลากับการให้ข้อมูลเพิ่มเติมแก่ผู้เรียน เช่นข้อมูลพื้นฐานของงานวรรณกรรมชิ้นนั้นๆ หรือข้อมูลประกอบด้านวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง ซึ่งการใช้เวลากับกิจกรรมต่างๆดังกล่าวอาจเป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในหลักสูตรเพราะโดยปกติครูผู้สอนมักประสบปัญหาเรื่องการสอนเนื้อหาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรให้ครบภายในระยะเวลาอันจำกัดอยู่แล้ว ซึ่งความเชื่อหรือข้อจำกัดดังกล่าวอาจเป็นสาเหตุทำให้ผู้สอนละเลยที่จะนำงานวรรณกรรมภาษาอังกฤษมาใช้ในบทเรียนของตนและสิ่งนี้อาจทำให้ผู้เรียนขาดโอกาสที่จะได้ประโยชน์จากการเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมผ่านงานเขียนที่สามารถสะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อ

วัฒนธรรมประเพณี ตลอดจนสามารถแสดงตัวอย่างการใช้ภาษาที่สละสลวยและสร้างสรรค์ได้เป็นอย่างดีอย่างงานวรรณกรรม

อันที่จริงแล้วในอดีตงานวรรณกรรมมีบทบาทต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในยุคที่เน้นวิธีการสอนภาษาแบบไวยากรณ์และการแปล (Grammar Translation Method) งานวรรณกรรมถูกใช้เป็นสื่อหลักในการสอนภาษาควบคู่กับไวยากรณ์ เป็นสื่อที่ให้ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ ฝึกการแปลและการอ่านการเขียน (Khatib & Rahimi, 2012; Liaw, 2001; Premawardhena, 2007) ต่อมาในยุคที่แนวคิดทฤษฎีโครงสร้างนิยม (Structuralism) และวิธีการสอนแบบฟังพูด (Audio Lingual Method) เจริญรุ่งเรือง บทบาทของงานวรรณกรรมต่อการสอนภาษาจะลดน้อยลงไปด้วยงานวรรณกรรมถูกมองว่าเป็นสื่อการเรียนการสอนภาษาที่เน้นภาษาเขียนมากกว่าภาษาพูด (Kim, 2013) และงานวรรณกรรมที่ถูกเลือกมาใช้ในการเรียนการสอนส่วนใหญ่จะยากเกินกว่าระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียนซึ่งก่อให้เกิดปัญหาต่อผู้เรียนในการตีความและเข้าใจความหมายของเรื่องี่อ่าน สิ่งนี้ทำให้ผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศจำนวนมากมองงานวรรณกรรมเป็นเพียงงานศิลปะชนิดหนึ่งแทนที่จะเป็นสื่อที่เหมาะสมที่จะใช้ในการเรียนการสอนภาษา (Bassnett & Grundy, 1993) และผู้สอนจำนวนหนึ่งใช้งานวรรณกรรมเป็นเพียงกิจกรรมคั่นเวลาและไม่นำงานวรรณกรรมมาเป็นส่วนสำคัญในการเรียนการสอนหรือแม้แต่ผู้สอนบางท่านแทบจะไม่นำงานวรรณกรรมมาใช้ในบทเรียนเลย (Kim, 2013) จนเมื่อไม่นานมานี้ที่บทบาทของงานวรรณกรรมต่อการสอนภาษาจะกลับมามีชีวิตชีวอีกครั้ง ในยุคของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (communicative language teaching – CLT) ซึ่งเน้นการพัฒนาทักษะความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร งานวรรณกรรมกลับมามีบทบาทสำคัญอีกครั้งในการเป็นสื่อการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้สื่อสารและมีปฏิสัมพันธ์กันในระดับเรียน จะเห็นได้จากมีงานวิจัยจำนวนหนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของงานวรรณกรรมต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (เช่น Ghosn, 2002; Hall, 2005; Khatib, 2011; Muthusamy, 2010; Parkinson & Thomas, 2000) ตลอดจนงานวิจัยที่ศึกษาการนำงานวรรณกรรมมาบูรณาการกับการสอนภาษา (เช่น Carlisle, 2000; Kim, 2010; Kim & Kim, 2010; Soliman, 2012) เป็นต้น

นักวิจัยและนักวิชาการในสาขาที่เกี่ยวข้องได้กล่าวถึงประโยชน์ของงานวรรณกรรมต่อการเรียนการสอนภาษาไว้หลายประเด็น อาทิเช่น ประโยชน์ในแง่ของการให้ความรู้ด้านภาษาศาสตร์และช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาให้แก่ผู้เรียน ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษครูผู้สอนสามารถเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สัมผัสและเรียนรู้การใช้ภาษาที่สละสลวยและสร้างสรรค์ผ่านตัวอย่างจากงานวรรณกรรมซึ่งถือเป็นงานเขียนที่มีการใช้รูปแบบภาษาที่ผ่านการคัดสรรให้สามารถที่จะสื่อถึงสิ่งที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดให้ดีที่สุด รวมถึงมักมีการใช้ภาษาที่ก่อให้เกิดความประทับใจแก่ผู้อ่าน เป็นงานเขียนที่มีการเผยแพร่ มีการกลั่นกรองเพื่อให้เป็นที่ยอมรับ ดังนั้นงานวรรณกรรมจึงเป็นตัวอย่างการใช้ภาษาที่น่าสนใจอันหนึ่ง นอกจากนี้งานวรรณกรรมมีอยู่หลายประเภทเช่นแบบร้อยแก้วหรือ

ร้อยกรอง วรรณกรรมสำหรับเด็กหรือวรรณกรรมสำหรับผู้ใหญ่ วรรณกรรมคลาสสิกหรือวรรณกรรมร่วมสมัย ฯลฯ ดังนั้นผู้สอนจึงมีทางเลือกที่หลากหลายที่จะเลือกสรรงานวรรณกรรมมาเป็นตัวอย่างการใช้ภาษาให้เหมาะกับเนื้อหาและบริบทการสอนของตน และยิ่งถ้าผู้เรียนได้มีโอกาสที่จะสัมผัสงานวรรณกรรมหลายประเภทก็จะช่วยเปิดโลกทัศน์ให้ผู้เรียนภาษาได้เห็นตัวอย่างการใช้ภาษาในหลากหลายรูปแบบ เช่น ภาษาและคำศัพท์เกี่ยวกับเด็ก ภาษาโบราณ การใช้ฉันทลักษณ์ในคำประพันธ์ต่างๆ เป็นต้น ซึ่งความหลากหลายเหล่านี้อาจไม่สามารถพบเห็นได้ในงานเขียนชนิดอื่นมากเท่าในงานวรรณกรรม ยิ่งไปกว่านั้นด้วยรูปแบบที่หลากหลายและลักษณะเด่นของงานวรรณกรรมที่มักเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของมนุษย์ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อจึงมักทำได้หลากหลายและน่าสนใจ โดยผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาทั้งฟัง พูด อ่าน เขียน ตลอดจนทักษะการคิดวิเคราะห์ วิจารณ์ การแสดงความคิดเห็น ผ่านการใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อ ยิ่งถ้าผู้สอนสามารถเลือกงานวรรณกรรมที่เหมาะสมกับผู้เรียน ทั้งในแง่ของวัย เนื้อหา ความยากง่าย ความน่าสนใจ ก็จะสามารถจัดกิจกรรมที่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาได้เป็นอย่างดี

นอกจากประโยชน์ในแง่ของการพัฒนาความรู้ด้านภาษาศาสตร์และการใช้ภาษาแล้ว จุดเด่นอีกประการหนึ่งของการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาคือประโยชน์ในแง่ของความรู้ด้านวัฒนธรรม ด้วยงานวรรณกรรมมักเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิต ความคิดความเชื่อ วัฒนธรรมประเพณีของคนในสังคมนั้นๆ การอ่านงานวรรณกรรมหรือการนำงานวรรณกรรมมาเป็นสื่อในการเรียนการสอนภาษาจึงสามารถช่วยถ่ายทอดให้ผู้อ่านหรือผู้เรียนได้เรียนรู้วิถีชีวิต ความคิดความเชื่อ วัฒนธรรมประเพณีนั้นๆ ได้ด้วย อนึ่งในการเรียนภาษาเป็นที่ทราบกันดีว่าภาษากับวัฒนธรรมเป็นของคู่กัน นั่นคือเมื่อเราเรียนรู้ภาษาใดจำเป็นที่เราต้องเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาไปด้วย ดังนั้นถ้าผู้เรียนได้อ่านงานวรรณกรรมของเจ้าของภาษาก็อาจช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้วัฒนธรรม ตลอดจนวิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อของคนในสังคมของเจ้าของภาษา อันจะเป็นสิ่งที่ช่วยให้การเรียนภาษานั้นๆ ประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้นด้วย

ยิ่งไปกว่านั้นนอกเหนือจากประโยชน์ในแง่ของการพัฒนาทักษะทางภาษาและความรู้ทางวัฒนธรรมแล้ว วรรณกรรมยังเอื้อประโยชน์ให้กับผู้เรียนในแง่ของการพัฒนาตนเองอีกด้วย ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่าเนื้อหาของงานวรรณกรรมมักเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ และมักสะท้อนความคิดความเชื่อของคนในสังคมทั้งที่ร่วมสมัยหรือต่างสมัยกับผู้อ่าน รวมทั้งมักสอดแทรกแง่คิด คำสอน หรือแนวทางการดำเนินชีวิตให้กับผู้อ่าน ดังนั้นการอ่านงานวรรณกรรมหรือการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนก็อาจเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้อ่านและผู้เรียนได้เรียนรู้แนวทางการดำเนินชีวิต ได้แง่คิดต่างๆ ซึ่งทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาความคิด ทักษะการดำเนินชีวิต คุณธรรม จริยธรรมต่างๆ ไปด้วยก็เป็นได้ ยิ่งถ้าผู้สอนสามารถสอดแทรกแนวคิด คุณธรรมที่ดี โดยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิด ได้สังเกต ได้วิเคราะห์ตัว

ละครหรือเรื่องราวต่างๆในระหว่างที่เรียนภาษาผ่านงานวรรณกรรม ผู้เรียนก็จะได้รับประโยชน์จากการเรียนทั้งในแง่ของทักษะภาษาและการพัฒนาตนโดยองค์รวมได้เป็นอย่างดี

จากตัวอย่างประโยชน์ของงานวรรณกรรมที่กล่าวมาครูผู้สอนภาษาอังกฤษน่าที่จะสนใจที่จะนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนของตน แต่ในความเป็นจริงแล้วผู้สอนจำนวนมากยังลังเลที่จะเลือกใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อการเรียนการสอนภาษา สาเหตุหลักที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งคืองานวรรณกรรมถูกมองว่าเป็นสิ่งที่ยากเกินไปสำหรับผู้เรียนภาษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนที่ต่ำกว่าระดับอุดมศึกษา ยิ่งไปกว่านั้นผู้สอนหลายท่านมองว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อ นั้นทำได้ยากและใช้เวลามาก แม้แต่ผู้สอนที่มีประสบการณ์การสอนยังเกิดความลังเลที่จะนำงานวรรณกรรมมาใช้เป็นสื่อการสอน ดังนั้นสำหรับครุมือใหม่อย่างนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพ การสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยนำงานวรรณกรรมมาเป็นสื่อการเรียนการสอนอาจจะยังเป็นสิ่งที่นิสิตลังเลใจที่จะเลือกนำมาใช้ในชั้นเรียนของตน

ในช่วงเริ่มต้นของการปฏิบัติงานในสถานศึกษา นิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพส่วนใหญ่ต้องปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ต่างๆ ทั้งในด้านของผู้เรียน ภาระหน้าที่การงาน เพื่อนร่วมงาน ฯลฯ นิสิตอาจประสบปัญหาจากการสอนจริงในชั้นเรียน ตัวอย่างเช่น ปัญหาการวางแผนจัดการเรื่องเวลาในการสอน ปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะกับผู้เรียนซึ่งอาจไม่เหมือนกับลักษณะของผู้เรียนที่ตนจินตนาการไว้ก่อนมาสอน ในช่วงแรกของการสอนครุมือใหม่เหล่านี้มักจะทดลองนำสิ่งที่ตนเรียนมาในระหว่างที่ศึกษาวิชาชีพครุมาลองใช้ในห้องเรียนจริง ทฤษฎีเกี่ยวกับการสอน เทคนิควิธี สื่อการสอนต่างๆจะถูกนำมาสู่การปฏิบัติ สำหรับนิสิตในสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ วิชาวรรณกรรมมักเป็นส่วนหนึ่งของรายวิชาที่นิสิตได้เรียนเพื่อเตรียมความพร้อมให้นิสิตสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการสอนของตนได้ นั่นคือโดยทั่วไปแล้วในหลักสูตรระดับปริญญาบัณฑิตที่เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ มักจะมีการบรรจุรายวิชาเกี่ยวกับวรรณกรรมภาษาอังกฤษไว้ โดยผู้เรียนมักจะได้เรียนเกี่ยวกับงานวรรณกรรมเช่น เรื่องสั้น กลอน หรือนวนิยายภาษาอังกฤษที่แต่งโดยนักเขียนชาวอังกฤษหรืออเมริกัน ได้เรียนรู้ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนได้สัมผัสการใช้กลวิธีหรือรูปแบบการเขียนงานวรรณกรรมต่างๆเช่น การวางโครงเรื่อง ฉาก ตัวละคร เป็นต้น ซึ่งจะสังเกตได้ว่าสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ในวิชาวรรณกรรมภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ มักจะเกี่ยวกับตัวงานวรรณกรรมมากกว่าที่จะมุ่งเน้นในเรื่องของการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการเรียนการสอนในอนาคต ดังนั้นผู้เรียนที่จะเป็นครุภาษาอังกฤษในอนาคตเหล่านี้จำนวนมากมักจะมองงานวรรณกรรมเป็นเพียงแค่รายวิชาเนื้อหาวิชาหนึ่งที่ถูกบรรจุอยู่ในหลักสูตร แทนที่จะมองเห็นว่าวิชานี้จะเป็นประโยชน์ทั้งในแง่ของการเป็นแหล่งตัวอย่างของการใช้ภาษาที่สมจริงและแหล่งข้อมูลทางวัฒนธรรมที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการสอนของตนในอนาคตได้ (Eröz, 2009) นอกจากนี้สำหรับผู้เรียนที่ได้เรียนรู้ถึงวิธีการที่จะนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการเรียนการสอน เมื่อต้องออกปฏิบัติงานจริงในฐานะครุ ด้วยอุปสรรคในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

ในระหว่างที่เป็น “ครูมือใหม่” ดังที่กล่าวมาการนำงานวรรณกรรมเข้ามาใช้ประกอบการสอนจึงอาจยังไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพ นิสิตอาจมีความลังเลที่จะเลือกนำงานวรรณกรรมมาใช้ประกอบในบทเรียนภาษาอังกฤษของตน หรือนิสิตที่ได้ลองนำงานวรรณกรรมมาใช้ อาจประสบปัญหาต่างๆ จนไม่เอายกนำงานวรรณกรรมไปใช้ประกอบการสอนอีก ซึ่งสิ่งเหล่านี้ อาจก่อให้เกิดผลเสียทำให้ผู้เรียนพลาดโอกาสที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนภาษาอังกฤษผ่านงานวรรณกรรม

การศึกษาการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษของครูมือใหม่เหล่านี้จึงเป็นสิ่งจำเป็นทั้งในแง่ของการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการประยุกต์นำความรู้จากกวีชาวรรณกรรม ภาษาอังกฤษไปใช้ในการสอนในสถานการณ์จริง ตลอดจนจนปัญหาหรืออุปสรรคที่นิสิตพบเกี่ยวกับการใช้งานวรรณกรรมกับการสอนของตน ซึ่งข้อมูลที่ได้นอกจากจะเป็นประโยชน์ในแง่ของการสะท้อนให้เห็นถึงสถานการณ์จริงของการใช้งานวรรณกรรมในการเรียนการสอนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพแล้ว ยังอาจก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการปรับปรุงเนื้อหาและวิธีการเรียนการสอนวิชาวรรณกรรม ภาษาอังกฤษในหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษต่อไปในอนาคตด้วย

ด้วยเหตุนี้งานวิจัยฉบับนี้จึงมุ่งหวังที่จะศึกษาการใช้งานวรรณกรรมในการสอนวิชา ภาษาอังกฤษของนิสิตในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ เพื่อศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการนำงาน วรรณกรรมมาใช้ประกอบการสอนของนิสิต ความคิดเห็นของนิสิตตลอดจนปัญหาหรืออุปสรรคต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยหวังว่าผลการวิจัยที่ได้จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนารายวิชาต่างๆที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ รวมถึงอาจเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาแนวทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยผ่านงาน วรรณกรรมต่อไปในอนาคต

คำถามวิจัย

1. นิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษได้ใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อประกอบการสอน วิชาภาษาอังกฤษในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพหรือไม่ อย่างไร
2. นิสิตมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในระหว่างการฝึกประสบการณ์ วิชาชีพอย่างไร
3. นิสิตประสบปัญหาหรืออุปสรรคเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในระหว่างการฝึก ประสบการณ์วิชาชีพหรือไม่ อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพอังกฤษ
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ
3. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือ นิสิตชั้นปีที่ 5 วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เรียนวิชาปฏิบัติการวิชาชีพ 1 (2700506)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นิสิตชั้นปีที่ 5 วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เรียนวิชาปฏิบัติการวิชาชีพ 1 (2700506) ในปีการศึกษา 2557

คำจำกัดความที่ใช้ในงานวิจัย

1. งานวรรณกรรม

ความหมายของงานวรรณกรรมที่ใช้ในงานวิจัยนี้อ้างอิงถึงคำจำกัดความของงานวรรณกรรมที่ John McRae (1991) เรียกว่า 'literature with a small 'l'' ซึ่งหมายถึงงานเขียนใดก็ตามที่มีเนื้อหาที่สามารถก่อให้เกิดจินตนาการและการตอบสนองจากผู้อ่าน

McRae แบ่งงานวรรณกรรมออกเป็น 2 ประเภทคือ

- Literature with a capital 'L' ซึ่งหมายถึงงานวรรณกรรมคลาสสิกที่แต่งโดยนักประพันธ์เอกเช่น Shakespeare หรือ Dickens เป็นงานเขียนที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นงานเขียนน้ำดี
- Literature with a small 'l' ตามความหมายของงานวรรณกรรมประเภทนี้ที่ McRae ให้งานวรรณกรรมจะหมายรวมถึงไม่เพียงแต่่างานวรรณกรรมคลาสสิก หรือ Literature with a capital 'L' เท่านั้นหากแต่ยังขยายวงกว้างครอบคลุมไปถึงงานเขียนอื่นๆ เช่นเพลงกล่อมเด็ก นิทาน เนื้อเพลง ฯลฯ หรืองานเขียนใดๆที่สามารถสร้างเสริมจินตนาการและกระตุ้นให้เกิดปฏิกิริยาหรือการตอบสนองจากผู้อ่าน

ดังนั้นในงานวิจัยฉบับนี้งานวรรณกรรมหมายถึงงานเขียนหรือบทประพันธ์ทั้งที่เป็นวรรณกรรมคลาสสิก รวมถึงงานเขียนสร้างสรรค์อื่นๆที่สามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนมีปฏิกิริยาตอบสนองอย่างมีจินตนาการ งานวรรณกรรมในที่นี้อาจอยู่ในรูปแบบต่างๆได้หลากหลาย ได้แก่ บทกลอนหรือบทกวี เรื่องสั้น นวนิยาย บทละคร ตำนาน นิทานพื้นบ้าน นิทานสอนใจ เทพนิยาย เพลงกล่อมเด็ก

เทวดำนาน หรือแม้แต่เนื้อเพลงต่างๆ และมีแนวโน้มที่จะเป็นงานวรรณกรรมประเภทบันเทิงคดี (Fiction) ซึ่งมุ่งให้ความบันเทิงแก่ผู้อ่าน มากกว่าประเภทสารคดี (Non-fiction) ที่มุ่งเน้นการให้สาระความรู้แก่ผู้อ่าน

2. การฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

ด้วยพระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พุทธศักราช 2546 มาตรา 44 ได้กำหนดไว้ว่าผู้ที่ขอรับใบประกอบวิชาชีพครูจะต้องผ่านการปฏิบัติการสอนในสถานศึกษาตามหลักสูตรปริญญาทางการศึกษาเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 1 ปี และผ่านเกณฑ์การประเมินปฏิบัติการสอนตามหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขที่คณะกรรมการคุรุสภากำหนด ด้วยเหตุนี้หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตจึงกำหนดให้นิสิตต้องออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพก่อนที่จะสำเร็จการศึกษา สำหรับนิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย การฝึกประสบการณ์วิชาชีพโดยปกติจะมีขึ้นเมื่อนิสิตศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 5 หรือเมื่อนิสิตได้ศึกษาและสอบผ่านรายวิชาต่างๆที่กำหนดไว้ในหลักสูตรครบถ้วน มีผลการเรียนสะสมไม่น้อยกว่า 2.00 และผ่านเกณฑ์การประเมินการพัฒนาด้านคุณธรรม ลักษณะนิสัย และบุคลิกภาพตามข้อกำหนดของคณะครุศาสตร์ (คู่มือการฝึกปฏิบัติการวิชาชีพในสถานศึกษา หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2552)

การฝึกปฏิบัติการวิชาชีพนี้นิสิตจะต้องออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในสถานศึกษาเป็นเวลา 2 ภาคการศึกษา โดยในภาคการศึกษาต้น นิสิตจะเรียนวิชาปฏิบัติการวิชาชีพ 1 (2700506) และในภาคปลายจะเรียนรายวิชาปฏิบัติการวิชาชีพ 2 (2700507)

ในงานวิจัยฉบับนี้การฝึกประสบการณ์วิชาชีพจะหมายถึงการฝึกประสบการณ์วิชาชีพในสถานศึกษาของนิสิตในภาคการศึกษาต้น ในรายวิชาปฏิบัติการวิชาชีพ 1 (2700506) เท่านั้น โดยมีรายละเอียดของเนื้อหาวิชาตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรดังต่อไปนี้

“การปฏิบัติการสอนในสถานศึกษาโดยมีการนิเทศอย่างใกล้ชิด การบูรณาการความรู้ในการจัดทำแผนการเรียนรู้ การจัดกระบวนการเรียนรู้โดยใช้สื่อ นวัตกรรม เทคนิค และกลยุทธ์การเรียนรู้ในรายวิชาเฉพาะหรือวิชาเอกได้อย่างเหมาะสมกับผู้เรียน การวัดและประเมินผลการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้และผู้เรียน การจัดทำบันทึกและรายงานผลการจัดการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมทางวิชาการ การวิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาผู้เรียน การปฏิบัติงานครู นอกเหนือจากการสอน การสัมมนาทางการศึกษา”

3. นิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษ

หมายถึงนิสิตชั้นปีที่ 5 วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ได้ศึกษาวิชาปฏิบัติการวิชาชีพ 1 (2700506) ในภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2557 นั่นคือนิสิตเหล่านี้ได้ฝึกปฏิบัติการวิชาชีพครูในสถานศึกษาต่างๆ โดยนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษจะต้องสอนวิชาภาษาอังกฤษ

ให้แก่ นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา ตลอดจนปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ เช่น ครูอาจารย์ทั่วไปในโรงเรียน หรือตามที่ได้รับมอบหมาย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนารายวิชาที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมและการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ
2. ผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้งาน วรรณกรรมเป็นสื่อประกอบการสอน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายและคำจำกัดความของงานวรรณกรรม

คำว่า literature มาจากคำว่า 'littera' ในภาษาละตินซึ่งแปลว่าตัวอักษร คำนี้เริ่มมีในภาษาอังกฤษเมื่อราวปลายศตวรรษที่ 14 ในช่วงเริ่มแรกความหมายของ literature จะคล้ายคลึงกับคำว่า literacy ในปัจจุบันคือ ความสามารถอ่านออกเขียนได้หรือการรู้หนังสือ จนกระทั่งราวปลายศตวรรษที่ 18 ถึงต้นศตวรรษที่ 19 ความหมายของ literature ได้แคบลงเป็นงานเขียนที่สร้างสรรค์ มีจินตนาการ มีสุนทรีย์ (Pope, 2012)

ความหมายหรือคำจำกัดความของงานวรรณกรรมมีความหลากหลายและไม่มีข้อสรุปที่ชัดเจน เนื่องจากงานวรรณกรรมมีความแตกต่างกันในแง่ของสังคม วัฒนธรรม ตลอดจนประวัติศาสตร์ (Yildirim, 2012) บางแนวคิดก็นิยามงานวรรณกรรมไว้แต่เฉพาะผลงานของนักเขียนที่เป็นที่ยอมรับเท่านั้น ในขณะที่บางแนวคิดก็มองว่างานวรรณกรรมก็ไม่ได้แตกต่างจากงานเขียนประเภทอื่นๆนัก (Carter, 2007) เป็นที่สังเกตว่าในปัจจุบันการระบุงานเขียนใดจะได้รับการพิจารณาว่าเป็นงานวรรณกรรมหรือไม่นั้นจะมาจากเกณฑ์ต่างๆที่ถูกกำหนดไว้ในนิยามของงานวรรณกรรม อาทิเช่น มีการใช้ภาษาอย่างระมัดระวัง มีประเภทรูปแบบของการเขียนที่เกี่ยวกับงานวรรณกรรมเช่นบทกลอน บันเทิงคดีร้อยแก้ว บทละคร หรือเป็นงานเขียนที่ก่อให้เกิดสุนทรีย์ในการอ่าน เป็นต้น (Meyer, 1997)

พจนานุกรม Collins (2014) ได้ให้คำจำกัดความของงานวรรณกรรมหรือ literature ไว้ว่าเป็นงานเขียนเช่น บทกลอน นิยายหรือความเรียง ฯลฯ ที่เต็มไปด้วยจินตนาการและถูกสรรสร้างขึ้นด้วยรูปแบบและการนำเสนอที่ศิลปะ มีแก่นเรื่องที่เป็นที่สนใจโดยทั่วไปและเป็นอมตะ

ในขณะที่พจนานุกรม Macmillan (2014) ให้ความหมายของงานวรรณกรรมหรือ literature ว่าเป็นเรื่องแต่ง บทกลอน หรือบทละครซึ่งได้รับการพิจารณาว่าทรงคุณค่าแห่งงานศิลป์ มิได้เป็นเพียงงานเขียนเพื่อความบันเทิงเท่านั้น

Nair et al. (2012: 22) กล่าวถึงความหมายของงานวรรณกรรมไว้ว่า งานวรรณกรรมคืองานเขียนหรือการเล่าด้วยปากที่กระตุ้นหรือส่งเสริมจินตนาการและนำเสนอมุมมองชีวิตที่มีลักษณะเฉพาะวรรณกรรมเป็นรูปแบบการแสดงออกที่สร้างสรรค์และเป็นสากล มักกล่าวถึงสิ่งที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ทางด้านอารมณ์ ความคิดและจิตใจ

Maley (2012) ได้กล่าวถึงความเชื่อที่เกี่ยวกับว่างานวรรณกรรมคืออะไรไว้ 4 รูปแบบดังต่อไปนี้

1. งานวรรณกรรมคือ งานเขียนที่ถูกยกให้เป็นงานชิ้นสำคัญของกลุ่มสังคมหรือกลุ่มภาษาใดภาษาหนึ่ง ในภาษาอังกฤษงานวรรณกรรมตามคำจำกัดความนี้ก็จะหมายถึงงานเขียนของนักเขียนอาทิเช่น Shakespeare Chaucer หรือ Dickens เป็นต้น และมักจะไม่นับรวมงานเขียนของนักเขียนในปัจจุบันที่ยังมีชีวิตอยู่ งานวรรณกรรมในลักษณะนี้อาจเรียกว่าเป็น Literature with a capital “L”
2. งานวรรณกรรมคืองานเขียนที่เน้นให้ความบันเทิงแก่ผู้อ่านมากกว่าการให้ข้อมูลหรือข้อเท็จจริงต่างๆ ขอบเขตของงานวรรณกรรมตามคำจำกัดความนี้ขยายกว้างมากกว่าแบบแรกมาก งานวรรณกรรมไม่จำเป็นต้องเป็นแต่เพียงงานเขียนของกวีเอก หรือนักประพันธ์ชั้นครูเท่านั้น หากแต่ยังรวมถึงงานเขียนใดๆก็ตามที่ทำให้ผู้อ่านเกิดสุนทรีย์ในการอ่าน McRae (1991) เรียกงานวรรณกรรมลักษณะนี้ว่า Literature with a small ‘l’
3. งานวรรณกรรมคืองานเขียนที่มีลักษณะเฉพาะมักกฎเกณฑ์การเขียนกำหนดได้ตามประเภทของงานวรรณกรรม ตัวอย่างที่ชัดเจนคืองานวรรณกรรมประเภทบทกลอน ซึ่งประกอบไปด้วยประเภทย่อยๆ อีกหลายประเภทเช่น เนื้อเพลง หรืองานวรรณกรรมประเภทบันเทิงคดี ที่มีการแบ่งประเภทย่อยๆ ออกเป็นหลายประเภทอาทิเช่น เรื่องสั้น และนวนิยาย เป็นต้น จุดเน้นตามคำจำกัดความของงานวรรณกรรมในรูปแบบนี้คือเน้นที่วิธีการที่งานวรรณกรรมแต่ละประเภทถูกสร้างขึ้น บทบาทของงานวรรณกรรมและคุณค่าที่ให้ต่อสังคม
4. งานวรรณกรรมคืองานเขียนที่ประกอบไปด้วยการใช้ภาษาที่พิเศษ จุดเน้นของคำจำกัดความของงานวรรณกรรมในรูปแบบนี้คือการใช้เครื่องมือในการประพันธ์ (literary devices)ซึ่งมักจะพบมากในการเขียนงานวรรณกรรม เช่นการใช้การอุปมาอุปไมย (simile) อุปลักษณ์ (metaphor) บุคลาธิษฐาน (personification) สัมผัสสระ (assonance) สัมผัสอักษร (alliteration) เป็นต้น

จากคำจำกัดความของงานวรรณกรรมดังที่กล่าวมาจะสังเกตได้ว่าโดยภาพรวมความหมายของงานวรรณกรรมในปัจจุบันไม่ได้มุ่งเน้นว่าจะต้องเป็นงานเขียนอมตะที่ถูกสร้างโดยนักประพันธ์ชั้นครูเท่านั้นหากแต่ให้ความสำคัญกับองค์ประกอบของงานชิ้นนั้นๆไม่ว่าจะเป็นภาษา แก่นเรื่องที่นำเสนอ คุณค่าของงาน ตลอดจนผลที่ผู้อ่านได้รับทั้งในแง่ของสุนทรีย์จากการเสพงานวรรณกรรม และจินตนาการหรือปฏิกิริยาตอบสนองจากผู้อ่านมากกว่า

ความหมายของงานวรรณกรรมสำหรับงานวิจัยชิ้นนี้ก็เช่นเดียวกันที่มุ่งเน้นรายละเอียดต่างๆของงานวรรณกรรมดังที่กล่าวมา โดยได้อ้างอิงประเภทของงานวรรณกรรมที่ McRae (1991) เรียกว่า literature with a small ‘l’ซึ่งหมายถึงงานเขียนใดก็ตามที่มีเนื้อหาที่สามารถก่อให้เกิดจินตนาการและการตอบสนองจากผู้อ่าน โดยรูปแบบของงานวรรณกรรมนั้นสามารถแบ่งได้หลากหลายประเภท ซึ่งจะขอนำเสนอในลำดับต่อไป

รูปแบบและประเภทของงานวรรณกรรม

รูปแบบของวรรณกรรม

งานวรรณกรรมมีรูปแบบที่หลากหลาย โดยรูปแบบหลักๆที่เป็นที่นิยมได้แก่

1. นวนิยาย (Novel)

นวนิยายเป็นรูปแบบหนึ่งของวรรณกรรมที่มักแต่งอยู่ในรูปของร้อยแก้วแบบพรรณนาโวหาร เป็นเรื่องราวที่มีลักษณะสมจริงมากกว่านิทาน มีบทสนทนา มีการบรรยายเหตุการณ์ นวนิยายบางเรื่องแต่งขึ้นโดยอ้างอิงจากฉากหรือเหตุการณ์จริง

การแบ่งประเภทของนวนิยายไม่มีการกำหนดกฎเกณฑ์ตายตัวแน่นอน ประเภทของนวนิยายที่เป็นที่นิยมเช่น นวนิยายรัก นวนิยายสยองขวัญ นวนิยายวิทยาศาสตร์ เป็นต้น อย่างไรก็ตามโดยทั่วไป นวนิยายมีองค์ประกอบหลักโดยเบื้องต้นดังนี้

- โครงเรื่อง (Plot) คือ ขอบข่ายของเรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่อง มักมีความสัมพันธ์ต่อเนื่อง เป็นเหตุเป็นผลกัน เป็นการวางโครงสร้างของเรื่อง
- แก่นเรื่อง (Theme) คือประเด็นหรือแนวคิดหลักของเรื่องที่คุณเขียนต้องการนำเสนอ
- ปมขัดแย้ง (Conflict) คือปมปัญหาที่เกิดขึ้นในเรื่อง แบ่งเป็นสองประเภทหลักๆคือ ปมขัดแย้งภายใน (Internal conflict) และปมขัดแย้งภายนอก (External conflict)
- ตัวละคร (Character) อาจเป็นคน สัตว์ หรือสิ่งไม่มีชีวิตหรือเป็นนามธรรมก็ได้ มีหน้าที่ดำเนินเรื่อง ตัวละครแบ่งออกได้เป็นสองประเภทหลักๆคือ ตัวละครเอก และตัวละครสมทบ
- ฉาก (Setting) คือ สถานที่ เวลา บรรยากาศที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง ฉากเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจถึงบรรยากาศของเรื่องตลอดจนมีอิทธิพลต่อความรู้สึกและพฤติกรรมของตัวละคร

2. บทกวีหรือกวีนิพนธ์ (Poem, Poetry)

คำว่า poetry มีรากศัพท์มาจากภาษากรีกว่า 'poesis' ซึ่งหมายถึงการสร้าง ในอดีต 'poetry' ถูกใช้เป็นวิธีการเพื่อเล่าเรื่องราวหรือบันทึกเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม

บทกวีหรือกวีนิพนธ์ เป็นงานเขียนประเภทหนึ่งที่มีลักษณะเฉพาะ มีการเรียบเรียงถ้อยคำเพื่อประโยชน์ทั้งทางด้านความหมายและความงามทางภาษาตลอดจนเน้นให้ความบันเทิงใจแก่ผู้อ่าน นอกจากนี้ยังสามารถสะท้อนความรู้สึกนึกคิดของกวีหรือผู้เขียนที่มีต่อประสบการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งได้

กวีนิพนธ์ภาษาอังกฤษสามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่

1. Dramatic poetry เป็นบทกวีที่มีลักษณะคล้ายกับบทละคร มีบทพูดของตัวละคร
2. Narrative poetry มีลักษณะเป็นบทกวีเพื่อเล่าเรื่อง เป็นประเภทของบทกวีที่เก่าแก่ที่สุด

3. Lyric poetry เป็นบทกวีที่เน้นบรรยายธรรมชาติ อารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด การรับรู้ต่างๆ แก่นเรื่องทั่วไปมักเกี่ยวข้องกับความรัก ธรรมชาติ การสูญเสีย สงครามและสันติภาพ เป็นต้น การจะอ่านกวีนิพนธ์หรือโคลงกลอนภาษาอังกฤษให้เข้าใจความหมายและสามารถตีความได้อย่างถูกต้องนั้น ควรมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับลักษณะที่สำคัญบางประการของงานเขียนประเภทนี้ ด้วย อาทิเช่นเสียงและจังหวะของการอ่าน การแบ่งคำหรือออกเสียงหนักเบาในบรรทัด ประเภทของบทตอนของคำกลอน เช่น couplet (หนึ่งบทมีสองบรรทัด) tercet (หนึ่งบทมีสามบรรทัด) quatrain (หนึ่งบทมีสี่บรรทัด) รูปแบบและเทคนิคการเขียนบทกวีภาษาอังกฤษต่างๆ เช่น การสัมผัสคล้องจอง (rhyming) อุปมา (simile) อุปลักษณ์ (metaphor) บุคลาธิษฐาน (personification) สัมผัสอักษร (alliteration) สัมผัสสระ (assonance) สัทพจน์ (onomatopoeia) เป็นต้น

3. บทละคร (Drama)

คำว่า 'Drama' เป็นคำที่มีรากศัพท์มาจากภาษากรีกว่า 'dran' ซึ่งแปลว่า การกระทำหรือการแสดง บทละครเป็นงานวรรณกรรมรูปแบบหนึ่งที่มีลักษณะเฉพาะนั้นคือเป็นงานเขียนที่ถูกแต่งขึ้นเพื่อใช้ในการแสดง ด้วยลักษณะเฉพาะดังกล่าวทำให้งานบทละครต่างจากงานวรรณกรรมในรูปแบบอื่นๆ ที่ผู้อ่านมักได้รายละเอียดของเรื่องผ่านการบรรยายเล่าเรื่อง ในขณะที่ผู้อ่านจะได้รับรู้เรื่องราวต่างๆ จากการอ่านบทละครโดยผ่านการอ่านบทสนทนาของตัวละครเป็นส่วนใหญ่

ประเภทของละครสามารถแบ่งออกได้เป็นหลายประเภท ประเภทที่เป็นที่รู้จักกันดีได้แก่ ละครโศกนาฏกรรม (Tragedy) ละครสุขนาฏกรรม (Romantic Comedy) เป็นต้น

4. เรื่องสั้น (Short story)

เรื่องสั้นคือเรื่องที่ตั้งขึ้นโดยมีความคิดหลักเพียงเรื่องเดียว มีความยาวพอประมาณ สามารถอ่านจบโดยใช้เวลาไม่มาก (Ahmad, 2012)

ลักษณะของเรื่องสั้นมีดังต่อไปนี้

1. มีโครงเรื่อง หมายถึง กลวิธีในการแสดงพฤติกรรมของตัวละคร โดยทั่วไปมักใช้โครงเรื่องของความขัดแย้งเพื่อเร้าใจให้ผู้อ่านติดตาม ความขัดแย้งอาจเกิดระหว่างตัวละครด้วยกัน หรือขัดแย้งกับตัวเอง กับสังคม หรือขัดแย้งกับธรรมชาติ เป็นจุดเริ่มต้นของความยุ่งยากให้ผู้อ่านสนใจ อยากจะรู้ว่าจะเกิดอะไรต่อไป พยายามทำให้อ่านอยากรู้ แล้วดำเนินเรื่องให้จบลงด้วยผลอย่างใดอย่างหนึ่ง

2. มีจุดหมายของเรื่องอย่างเดียว และมีผลอย่างเดียว คือผู้เขียนจะต้องเสนอแนวคิดหรือแก่นเรื่อง (Theme) เพียงอย่างเดียว อาจจะเป็นพรรณนะหรือความแค้นแค้นหนึ่งขงชีวิตเพียงอย่างเดียว เช่น การผจญภัย การดิ้นรนต่อสู้ความไม่แน่นอนของชีวิตมนุษย์ เป็นต้น

3. มีตัวละครน้อย เพื่อให้เรื่องดำเนินอย่างรวดเร็ว รวบรวม ตัวละครที่สำคัญที่สุดควรมีตัวเดียว แล้วอาจมีตัวละครประกอบอื่นๆ ซึ่งโดยปกติไม่ควรเกิน 5 ตัว

1. นิทานพื้นบ้าน (Folk tale, Folklore)

คำว่านิทานหมายถึง เรื่องที่เล่าสืบต่อกันมาแบบปากต่อปาก นิทานพื้นบ้านจึงหมายถึงเรื่องที่เล่าสืบต่อกันมาของชาวบ้านนั่นเอง นิทานพื้นบ้านอาจมีความคล้ายคลึงหรือมีรายละเอียดแตกต่างกันออกไปเนื่องจากเป็นเรื่องที่เล่าต่อจากรุ่นสู่รุ่นแบบปากต่อปากจึงอาจมีการเสริมแต่ง ตัดต่อ หรือดัดแปลงเนื้อเรื่องไปบ้างตามแต่ผู้เล่าจะสร้างสรรค์

ขอบข่ายของนิทานพื้นบ้านบางครั้งอาจหมายรวมถึง ตำนาน (legend) นิทานสอนใจหรือนิทานอีสป (Aesop's fables) เทพนิยาย (fairy tale) รวมไปถึงเรื่องขำขัน (jokes) ปัจจุบันนิทานพื้นบ้านจำนวนมากถูกนำมาพิมพ์เผยแพร่ และหลายเรื่องถูกแปลเป็นภาษาต่างประเทศด้วย ตัวอย่างนิทานพื้นบ้านภาษาอังกฤษที่เป็นที่รู้จักกันดีได้แก่ โรบินฮู้ด (Robin Hood) พอล บันยัน (Paul Bunyan) เป็นต้น

2. นิทานสอนใจ (Fable)

หมายถึง นิทานที่มักแต่งเป็นเรื่องสั้นๆจะเป็นร้อยแก้วหรือร้อยกรองก็ได้ แต่มักจะต้องมีคติสอนใจให้กับผู้อ่าน แก่นเรื่องและตัวละครของนิทานสอนใจมักจะเป็นที่ถูกใจเด็กๆและจะสังเกตได้ว่าตัวละครในนิทานประเภทนี้มักเป็นสัตว์ซึ่งพูดและมีอากัปภิกิริยาเหมือนมนุษย์

นิทานสอนใจที่เป็นที่รู้จักกันดีคือนิทานอีสป ตัวอย่างนิทานอีสปที่เป็นที่นิยมเช่น เด็กเลี้ยงแกะ มดกับต๊กแตน ชวานากับงูเห่า เป็นต้น

3. เทพนิยาย (Fairy tale)

หมายถึง เรื่องจากจินตนาการที่แต่งขึ้นเพื่อเล่าให้เด็กฟัง มักเกี่ยวข้องกับเรื่องของเวทมนตร์ และอาจมีเหตุการณ์ที่เกินจริง ตัวละครในเทพนิยายอาจมีตัวละครที่อยู่ในจินตนาการ เช่น คนแคระ แม่มด สัตว์พูดได้ กูต ยักษ์ เป็นต้น

เทพนิยายที่เป็นที่รู้จักกันดีคือ เทพนิยายกริมม์ (Grimm's Fairy Tales) ซึ่งเป็นเทพนิยายต่างๆที่สองพี่น้องตระกูลกริมม์ได้รวบรวมไว้ เทพนิยายกริมม์ที่เป็นที่รู้จักและเป็นที่นิยมเช่น สโนไวท์ ซินเดอเรลลา เจ้าชายกบ ห่านไขทองคำ และหนูน้อยหมวกแดง เป็นต้น

4. ตำนาน (Legend)

หมายถึง เรื่องเล่าขานที่มีมาแต่อดีต อาจเป็นเรื่องจริง มีเค้าโครงมาจากเรื่องจริง หรืออาจเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นมาก็ได้ (Brunvand, 2002) ตำนานสามารถเป็นเครื่องมือที่ช่วยถ่ายทอดเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ที่สะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณีต่างๆ ของคนในสมัยก่อนได้เป็นอย่างดี ตัวอย่างตำนานที่เป็นที่รู้จักกันดีเช่น ตำนานกษัตริย์อาเธอร์ (The legend of King Arthur) ตำนานสัตว์ประหลาดแห่งทะเลสาบเนสส์ (Loch Ness Monster) เป็นต้น

5. เพลงกล่อมเด็ก (Nursery rhyme)

เพลงกล่อมเด็ก หรือ บทร้อยกรองสำหรับเด็ก (Nursery rhyme) หรือที่ในอเมริกานิยมเรียกว่า Mother Goose rhyme หมายถึง บทร้อยกรองหรือเพลงสั้น ๆ สำหรับเด็ก แรกเริ่มเกิดขึ้นและถ่ายทอดสู่รุ่นต่อไปโดยการบอกเล่าแบบปากต่อปาก (Oral tradition) และเมื่อแพร่หลายมากขึ้นก็มีการจดบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร และมีการพิมพ์เผยแพร่ ลักษณะกลอนของเพลงกล่อมเด็กมักไม่มีแบบแผนที่แน่นอน เป็นเพลงที่แต่งโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกล่อมเด็กให้นอนหลับหรือให้เด็ก ๆ ได้ใช้ร้องเล่น ดังนั้นเพลงกล่อมเด็กจึงมีลักษณะสั้น ทำให้จดจำได้ง่าย มักมีเนื้อหาและเสียงของคำที่สนุกสนานขบขัน เป็นที่พอใจของเด็ก ๆ ตัวอย่างของเพลงกล่อมเด็กภาษาอังกฤษที่เป็นที่รู้จักกันดี เช่น Twinkle Little Star, Are you sleeping? เป็นต้น

นอกจากนี้เพลงกล่อมเด็กอาจมีเนื้อหาที่ช่วยกล่อมเกลา สั่งสอน ปลูกฝังให้เด็กประพฤติปฏิบัติในทางที่ดี และในบางครั้งผู้แต่งมักจะถ่ายทอดความคิด ความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณีหรือเหตุการณ์ในสมัยของผู้แต่งแทรกลงไป เพลงกล่อมเด็กที่แต่งขึ้นอีกด้วย อาทิเช่น เพลง Baa Baa Black Sheep เป็นเพลงที่มีเนื้อหาประชดเสียตีสื่อเรื่องระบบจัดเก็บภาษีในสมัยนั้น เป็นต้น

ประเภทของงานวรรณกรรม

การแบ่งประเภทของงานวรรณกรรมมีหลายรูปแบบ อาทิเช่น

1. แบ่งตามรูปแบบการเขียน

- ร้อยแก้ว (Prose)
- ร้อยกรอง (Verse)

2. แบ่งตามผู้อ่าน

- วรรณกรรมสำหรับเด็กหรือเยาวชน (Children's literature or Juvenile literature)
- วรรณกรรมสำหรับผู้ใหญ่ (Adult literature)

3. แบ่งตามยุคสมัย

- วรรณกรรมคลาสสิก (Classical literature)
- วรรณกรรมสมัยใหม่ (Modern literature)

4. แบ่งตามเนื้อหา

- บันเทิงคดี (Fiction)
- สารคดี (Non-fiction)

Ruddell and Ruddell (1995) แบ่งประเภทของงานวรรณกรรมเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. บันเทิงคดี (fiction) คืองานวรรณกรรมที่เน้นให้ความบันเทิงและจรรโลงใจผู้อ่าน เช่น เทพนิยาย (fairy tale) นิทานสอนใจ (fable) นิทานพื้นบ้าน (folk tale) นวนิยาย (novel) เรื่องสั้น (short story) เทพปกรณัม (myth)
2. สารคดี (nonfiction) คืองานวรรณกรรมที่เน้นให้สาระความรู้แก่ผู้อ่าน เช่น ชีวิตประวัติ (biography) อัตชีวประวัติ (autobiography) วารสาร (journal)
3. กวีนิพนธ์ (poetry) คืองานวรรณกรรมที่มีรูปแบบการประพันธ์เป็นบทร้อยกรอง เช่น เพลงกล่อมเด็ก (nursery rhyme) กลอน (poem) เพลง (song)

อย่างไรก็ตามการแบ่งประเภทของงานวรรณกรรมที่ดีจะเป็นที่นิยมมากที่สุดคือการแบ่งตามเนื้อหาซึ่งแบ่งงานวรรณกรรมออกเป็น 2 ประเภทหลักคืองานวรรณกรรมแบบบันเทิงคดีและแบบสารคดี

ด้วยงานวิจัยฉบับนี้ให้คำจำกัดความของงานวรรณกรรมโดยอิงความหมายตาม Literature with a small 'l' ของ McRae ซึ่งมุ่งเน้นที่ประเภทของงานเขียนที่สามารถสร้างเสริมจินตนาการและปฏิบัติต่อบนองจากผู้อ่าน ประเภทของงานวรรณกรรมที่จะสอดคล้องกับงานวรรณกรรมในบริบทนี้ได้ดีจึงมีแนวโน้มที่จะเป็นงานวรรณกรรมประเภทบันเทิงคดีมากกว่าประเภทสารคดีซึ่งมุ่งเน้นที่การให้ข้อมูลและสาระความรู้แก่ผู้อ่าน

ประโยชน์ของการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

นักวิจัยและนักวิชาการในสาขาที่เกี่ยวข้องได้กล่าวถึงประโยชน์ของการนำงานวรรณกรรมมาใช้เป็นสื่อในการเรียนการสอนภาษาหลายประการ อาทิเช่น

1. งานวรรณกรรมช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาให้กับผู้เรียน

สำหรับผู้เรียนภาษาการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาทั้งสี่ด้านไม่ว่าจะเป็นทักษะฟัง พูด อ่าน หรือ เขียน เป็นสิ่งที่สำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันที่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเน้นพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร (communicative competence) ของผู้เรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจึงมุ่งที่จะให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ทักษะต่างๆในการสื่อสาร เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์จริงได้ อย่างไรก็ตามจะสังเกตได้ว่าสื่อประกอบต่างๆที่ปรากฏในแบบเรียนที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมักจะถูกปรับรูปแบบและการใช้ภาษาให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของบทเรียนนั้นๆ ซึ่งทำให้ในบางครั้งการใช้ภาษาในลักษณะดังกล่าวไม่เหมือนกับลักษณะหรือรูปแบบภาษาที่เจ้าของภาษาใช้ในสถานการณ์จริง จึงเป็นเหตุให้สื่อลักษณะดังกล่าวที่ปรากฏในแบบเรียนอาจถูกวิพากษ์วิจารณ์ในแง่ของความไม่สมจริง (Chen, 2012) ดังนั้นเพื่อเป็นการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสื่อต่างๆที่นำมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันมักจะเน้นการใช้สื่อที่เป็นของจริง (authentic materials)

การสนับสนุนการใช้สื่อการสอนที่เป็นของจริงนั้นเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ อาทิเช่น สื่อที่เป็นของจริงมักจะก่อให้เกิดการเรียนรู้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่มาพร้อมบริบท (Krashen, 2004) สื่อที่เป็นของจริงนั้นจะแสดงตัวอย่างการใช้ภาษาที่เป็นของจริงในบริบทนั้นๆ เป็นตัวอย่างภาษาที่เจ้าของภาษาหรือผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตจริงใช้เพื่อการสื่อสาร ดังนั้นภาษาที่ใช้จะไม่ได้ถูกปรับเปลี่ยนเพื่อให้เหมาะสมหรือเพื่อเอื้อต่อการเรียนการสอน ภาษา ผู้เรียนจึงได้เห็นตัวอย่างการใช้ภาษาที่สมจริง นอกจากนี้สื่อที่เป็นของจริงยังสามารถช่วยกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนและช่วยเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนได้เป็นอย่างดี (Freeman, Freeman & Mercuri, 2003)

งานวรรณกรรมก็เป็นสื่อประเภทหนึ่งที่เป็นของจริงที่ผู้เรียนสามารถเห็นตัวอย่างการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในรูปแบบต่างๆ (Daskalovska & Dimova, 2012; Hadaway, Vardell & Young, 2002) เนื่องจากโดยทั่วไปแล้วงานวรรณกรรมถูกแต่งขึ้นโดยไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อการเรียนการสอนภาษาหากแต่เพื่อความบันเทิงแก่ผู้อ่านโดยทั่วไป ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อจึงน่าที่จะสามารถก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้เรียนในแง่ของการเป็นสื่อที่เป็นของจริงดังที่ได้กล่าวมา ผู้เรียนหรือผู้อ่านจะได้เห็นตัวอย่างคำศัพท์ โครงสร้างประโยค ตลอดจนวิธีการการเชื่อมโยงแนวคิด ในรูปแบบและบริบทที่หลากหลายในชีวิตจริง (Rashid et al., 2010) ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการ

พัฒนาความสามารถในการสื่อสารให้แก่ผู้เรียนให้สามารถใช้ภาษาได้อย่างสมจริงและเป็นธรรมชาติ ยิ่งไปกว่านั้นการที่ผู้เรียนได้อ่านงานเขียนที่เป็นของจริงเช่นเดียวกับที่เจ้าของภาษาอ่านอาจนำมาซึ่งความรู้สึกพึงพอใจและมั่นใจในความสามารถในการอ่านงานภาษาอังกฤษของตนมากขึ้นก็เป็นได้ (Ur, 1996)

อย่างไรก็ตามการใช้สื่อที่เป็นของจริงเช่นการใช้งานวรรณกรรมในการเรียนการสอนภาษาอาจประสบกับปัญหาและอุปสรรคอยู่บ้าง นั่นคือสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถและทักษะทางภาษาอังกฤษยังไม่สูงนักอาจขาดความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ไวยากรณ์ ตลอดจนความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องที่จะช่วยให้สามารถเข้าใจงานวรรณกรรมที่อ่านได้ และสิ่งนี้ก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้งานวรรณกรรมแม้ว่าจะมีความโดดเด่นในแง่ของการเป็นสื่อที่เป็นของจริง แต่ก็ยังเป็นสื่อที่มีถูกมองว่ายากเกินไปสำหรับใช้ในการเรียนการสอนภาษา

เพื่อลดปัญหาดังกล่าวและเพื่อเพิ่มโอกาสให้ผู้เรียนที่อาจมีความสามารถทางภาษาอังกฤษยังไม่สูงนักให้ได้มีโอกาสได้รับประโยชน์จากการเรียนภาษาอังกฤษโดยผ่านงานวรรณกรรม ผู้สอนอาจพิจารณาเลือกงานวรรณกรรมสำหรับเด็กมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่แต่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษไม่สูงนัก ก็จะเป็นอีกหนึ่งทางเลือกที่จะช่วยลดปัญหาและข้อจำกัดในแง่ของพื้นฐานทางภาษาของผู้เรียน งานวิจัยหลายชิ้น (เช่น Chen, 2012; Garcia, 2004; Ho, 2000 เป็นต้น) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมสำหรับเด็กมาใช้กับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศที่เป็นผู้ใหญ่ ผลการวิจัยที่ได้แสดงให้เห็นถึงผลลัพธ์ในทางบวกต่อการพัฒนาความสามารถและทักษะทางภาษาศาสตร์ ตลอดจนการเพิ่มขึ้นของระดับความสนใจและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน Chen (2012) กล่าวว่า วรรณกรรมสำหรับเด็กสามารถเป็นสื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนได้ทุกวัยอย่างมีประสิทธิภาพ

อนึ่งอาจมีผู้แย้งว่าแม้ว่างานวรรณกรรมจะสามารถนำเสนอตัวอย่างการใช้ภาษาที่หลากหลายในบริบทต่างๆ จนอาจไปถึงการนำเสนอตัวอย่างภาษาที่สร้างสรรค์ แต่ในบางครั้งก็ปฏิเสธไม่ได้ว่างานวรรณกรรมโดยเฉพาะอย่างยิ่งบทกลอนต่างๆก็อาจมีการใช้ภาษาที่ผิดหลักไวยากรณ์ หรือแม้แต่การใช้ภาษาโบราณในงานวรรณกรรมอมตะต่างๆ ซึ่งอาจจะไม่เหมาะที่จะนำมาเป็นตัวอย่างการใช้ภาษาให้กับผู้เรียน ในความเป็นจริงแล้วความสามารถในการสังเกตและรับรู้ถึงรูปแบบที่หลากหลายของภาษาเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ภาษาในระดับสูง (Carter & Nash, 1991) ฉะนั้นการนำบทกลอนที่อาจมีการใช้โครงสร้างประโยคที่ผิดแผกจากกฎไวยากรณ์ตามปกติมาให้ผู้เรียนลองฝึกสังเกตและอธิบายว่าไม่ถูกต้องอย่างไร หรือที่ถูกต้องควรเป็นเช่นไร ตลอดจนการให้นักเรียนระบุคำศัพท์ที่เป็นคำโบราณที่ในปัจจุบันไม่ได้ใช้แล้วรวมทั้งให้ลองคิดว่าถ้าจะแทนที่คำเหล่านั้นด้วยคำศัพท์ที่ใช้ในปัจจุบันจะ

ใช้คำว่าอะไรบ้าง ก็น่าจะเป็นตัวอย่างการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สามารถก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาความรู้ด้านภาษาให้กับผู้เรียนได้เป็นอย่างดี (มณีรัตน์ ธารพิชญ์-ประเสริฐ, 2548)

ยิ่งไปกว่านี้งานวรรณกรรมเป็นสื่อการสอนที่สามารถช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาให้กับผู้เรียนได้ทั้ง 4 ทักษะ (Keshavarzi, 2012)

ทักษะการอ่าน

ผู้สอนสามารถนำงานวรรณกรรมมาจัดเป็นกิจกรรมพัฒนาทักษะการอ่านให้กับผู้เรียนทั้งที่เป็นกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านในระดับอักษร (literal level) เช่นการตั้งคำถามหาข้อเท็จจริงตามสิ่งที่อ่าน อาทิเช่น ตัวละคร สถานที่ ซึ่งหาคำตอบได้จากเรื่องทีอ่านโดยตรงไปจนถึงกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านในระดับที่ต้องอาศัยการอนุมานหรือการสรุปจากสิ่งที่อ่าน (inferential level) ซึ่งผู้เรียนต้องใช้ทักษะการคาดการณ์ การตีความ หรือการจัดกิจกรรมที่เน้นการทำงานเป็นกลุ่ม หรือการให้ผู้เรียนได้ฝึกการประเมินงานวรรณกรรม ตลอดจนการแสดงความคิดเห็นต่อสิ่งที่อ่าน ซึ่งจะสามารถเชื่อมโยงไปสู่ทักษะการพูดและเขียนได้ด้วย (Stern, 1991; Hismanoglu, 2005) การให้ผู้เรียนได้อ่านและฝึกตีความงานวรรณกรรมนอกจากจะเป็นการช่วยส่งเสริมทักษะการอ่านและการตีความให้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดีแล้ว การฝึกทักษะดังกล่าวยังมีประโยชน์ต่อการพัฒนาการอ่านของผู้เรียนต่อไปในอนาคตด้วย (McKay, 2014)

นอกจากนี้การให้ผู้เรียนอ่านงานวรรณกรรมยังเป็นการเสริมสร้างให้ผู้เรียนเกิดการอ่านแบบกว้างขวาง (extensive reading) มีงานวิจัยหลายชิ้นที่กล่าวถึงประโยชน์ของการอ่านอย่างกว้างขวางต่อการเรียนภาษาอังกฤษและสนับสนุนการใช้การอ่านอย่างกว้างขวางในการช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาของผู้เรียน อาทิเช่น Kong, 2010; Kweon & Kim, 2008; Yamashita, 2013, etc. การอ่านงานวรรณกรรมสามารถเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการอ่านอย่างกว้างขวางและหลากหลาย เช่นฝึกการจับใจความสำคัญ ฝึกการเดาความหมาย คำศัพท์จากบริบทรอบข้าง ฝึกการตีความ (Day & Bamford, 1998; Krashen, 2004; Maley, 2009) ซึ่งผู้เรียนอาจสามารถถ่ายโอนทักษะที่เป็นประโยชน์เหล่านี้ที่ได้จากการอ่านงานวรรณกรรมไปใช้ในการอ่านสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆทั่วไปในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการตีความสิ่งทีอาจจะไม่ได้ปรากฏเป็นตัวอักษรหากแต่ผู้อ่านต้องตีความจากเหตุการณ์และบริบทรอบข้าง ซึ่งผู้เรียนอาจได้ฝึกทักษะนี้เป็นอย่างดีผ่านการอ่านงานวรรณกรรม งานวรรณกรรมจึงถือเป็นสื่อที่เหมาะสมที่จะใช้ในการฝึกการอ่านอย่างกว้างขวางให้กับผู้เรียนเป็นอย่างยิ่ง ยิ่งไปกว่านั้นด้วยงานวรรณกรรมมีจุดเด่นของการเป็นงานเขียนที่มีการวางโครงเรื่องให้น่าสนใจ มีเนื้อหาหลากหลายรูปแบบให้เลือกสรรตามความสนใจของผู้อ่าน มีการใช้

ภาษาที่น่าประทับใจ และมุ่งเน้นให้ผู้อ่านได้รับความบันเทิงจากการอ่าน งานวรรณกรรมจึงน่าจะสามรถกระตุ้นความสนใจและทำให้ผู้เรียนอยากอ่านมากขึ้น นอกจากนี้หากผู้เรียนได้อ่านงานวรรณกรรมบางชิ้นในห้องเรียนซึ่งผู้สอนอาจตัดตอนมาแล้วผู้เรียนเกิดความชอบสนใจอยากที่จะอ่านฉบับเต็ม หรือชื่นชอบงานประพันธ์ของนักเขียนท่านหนึ่งท่านใดแล้วอยากอ่านงานของท่านเหล่านั้นเพิ่มเติมก็อาจเป็นการส่งเสริมให้เกิดการอ่านหนังสือนอกเวลา (external reading) เพิ่มมากขึ้นได้

ทักษะการเขียน

การอ่านงานวรรณกรรมซึ่งหมายถึงงานเขียนที่ทรงคุณค่าย่อมเป็นการได้เห็นถึงตัวอย่างการใช้ภาษาที่สละสลวยและสร้างสรรค์ ซึ่งถ้าผู้เรียนได้สัมผัสตัวอย่างภาษาในลักษณะนี้บ่อยๆก็อาจเป็นประโยชน์ต่อการสร้างสรรค์งานเขียนของผู้เรียน ยิ่งไปกว่านั้นผู้สอนอาจจัดกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาทักษะการเขียนให้กับผู้เรียนได้อย่างหลากหลายโดยผ่านการใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อ ตั้งแต่การเขียนเบื้องต้นเช่น การเขียนแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึกต่อเรื่องที่อ่าน การเขียนวิจารณ์ตัวละคร ไปจนถึงการเขียนในขั้นสูง เช่น การเขียนบทละครโดยแปลงจากนวนิยาย เป็นต้น

Hişmanoglu (2005) ได้กล่าวว่างานวรรณกรรมสามารถใช้เป็นสื่อในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนทั้งในแง่ของการเป็นตัวอย่างงานเขียนและในแง่ของการเป็นหัวข้อสำหรับการเขียน โดยได้ให้คำอธิบายเพิ่มเติมดังนี้

งานวรรณกรรมเป็นตัวอย่างงานเขียน สามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภท

1. การเขียนแบบควบคุม (Controlled Writing) ซึ่งเป็นการฝึกทักษะการเขียนที่เหมาะสมกับผู้เรียนในระดับเริ่มต้นที่เน้นการเขียนตามแบบตัวอย่าง อาจใช้ในการฝึกการใช้ไวยากรณ์ได้เช่น กิจกรรมให้ผู้เรียนเขียนความรู้สึกของตัวละคร โดยเปลี่ยนเป็นตัวเอง (เปลี่ยนจากสรรพนามบุรุษที่ 3 เป็นสรรพนามบุรุษที่ 1) เป็นต้น
2. การเขียนแบบมีการชี้แนะ (Guided Writing) เหมาะกับผู้เรียนระดับปานกลาง ผู้สอนอาจให้ตัวอย่างประโยค 2-3 ประโยคจากเนื้อเรื่อง แล้วให้ผู้เรียนเขียนเรื่องต่อ เป็นต้น
3. การเขียนจำลองแบบ (Reproducing the Model) การเขียนแบบนี้มีประโยชน์ต่อการฝึกทักษะการเขียนของผู้เรียนภาษามาก เพราะผู้เรียนจะได้ฝึกทักษะการถอดความ (Paraphrase) การสรุป (Summary) และการดัดแปลง (Adaptation) ตัวอย่างกิจกรรม เช่นผู้สอนให้ผู้เรียนฟังหรืออ่านบทกลอนแล้วเขียนถอดความสิ่งที่ตนได้ยินหรือได้อ่าน เป็นภาษาของตน ให้ผู้เรียนอ่านนิยาย

หรือเรื่องสั้นแล้วเขียนสรุปเรื่องย่อ หรือให้ผู้เรียนตัดแปลงวรรณกรรมร้อยแก้ว เป็นบทละคร เป็นต้น การฝึกทักษะการเขียนในลักษณะนี้อาจทำให้ผู้เรียน สามารถสังเกตข้อแตกต่างระหว่างภาษาพูดและภาษาเขียนได้ด้วย

งานวรรณกรรมเป็นหัวข้อสำหรับการเขียน สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท

1. การเขียนเกี่ยวกับงานวรรณกรรม เช่นการตอบคำถาม การเขียนอนุเฉท การเขียนเรียงความเกี่ยวกับงานวรรณกรรมที่อ่าน ซึ่งผู้สอนอาจให้ผู้เรียนเขียนเกี่ยวกับงานวรรณกรรมก่อนที่จะเริ่มอ่านก็ได้ เช่นผู้สอนอาจเริ่มเกริ่นแก่นเรื่องหรือประเด็นสำคัญในเรื่องแล้วให้ผู้เรียนเขียนเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวโดยอาจเชื่อมโยงกับความรู้หรือประสบการณ์เดิมของตน กิจกรรมลักษณะดังกล่าวนี้ นอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการเขียนแล้วยังอาจช่วยเตรียมความพร้อมหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากที่จะอ่านงานวรรณกรรมชิ้นนั้นๆก็เป็นได้
2. การเขียนสืบเนื่องจากงานวรรณกรรม หมายถึงการใช้งานวรรณกรรมเป็นจุดเริ่มต้นของการเขียน โดยกิจกรรมการเขียนอาจเกี่ยวเนื่องกับโครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก หรือแก่นเรื่อง เช่นอาจให้เขียนเติมเรื่องตามจินตนาการในส่วนที่ไม่ได้กล่าวถึงในฉบับจริง การเปลี่ยนตอนจบของเรื่อง การเขียนวิเคราะห์ แสดงความคิดเห็นหรือวิจารณ์แนวคิด ทศนคติของตัวละคร หรือแม้แต่การเขียนให้คำแนะนำแก่ตัวละคร โดยผู้สอนอาจจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนเขียนจดหมายแนะนำวิธีการแก้ปัญหาให้กับตัวละคร เป็นต้น

การให้ผู้เรียนเขียนแสดงความเห็นต่องานวรรณกรรมที่อ่านนั้นสามารถให้ประโยชน์แก่ผู้เรียน คือนอกจากจะเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการตีความงานวรรณกรรมที่อ่านด้วยตนเองแล้ว ผู้เรียนยังได้ฝึกการให้เหตุผลสนับสนุนความคิดเห็นของตนโดยการอ้างอิงถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องจากงานวรรณกรรมที่อ่าน ซึ่งทักษะดังกล่าวนี้เป็นทักษะที่สำคัญที่ผู้เรียนจะต้องใช้ในการเขียนทางวิชาการหลากหลายประเภทในอนาคต (McKay, 2014)

นอกจากนี้สำหรับผู้เรียนที่ยังมีทักษะทางภาษาอังกฤษไม่สูงนักการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อเพื่อช่วยพัฒนาทักษะการเขียนก็ยังสามารถทำได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้บทกลอนซึ่งมักจะมีข้อกำหนดการเขียนในแง่ของกฎไวยากรณ์ต่างๆ ที่น้อยกว่าการเขียนในรูปแบบอื่นๆอาจทำให้ผู้เรียนที่ทักษะทางภาษายังไม่สูงนักกล้าที่จะลองเขียนงานเขียนเป็นภาษาอังกฤษ และกล้าที่จะแสดงความคิดเห็นโดยที่ไม่ต้องกังวลเรื่องความถูกต้องทางหลักภาษามากนัก (McKay, 2014)

ทักษะการพูด

แม้จะดูเหมือนว่าการนำงานวรรณกรรมวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจะสัมพันธ์เชื่อมโยงกับการพัฒนาทักษะอ่านและเขียนเป็นส่วนใหญ่ แต่ในความเป็นจริงแล้วผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะฟังพูดได้อย่างมากมายผ่านการใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อเช่นกัน โดยเฉพาะทักษะการพูด McKay (2014) กล่าวว่าประโยชน์ที่น่าจะโดดเด่นที่สุดในการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในห้องเรียนภาษาอังกฤษคือการสร้างโอกาสในการพัฒนาทักษะการพูดให้กับผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาความสามารถในด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม (sociolinguistic competence) และความสามารถในการเลือกใช้ถ้อยความเพื่อสื่อความหมายในการสื่อสาร หรือ ความสามารถเกี่ยวกับวจนปฏิบัติ (pragmatic competence) บทสนทนาที่เกิดขึ้นจากวรรณกรรมมักจะมี ความแตกต่างจากบทสนทนาที่ปรากฏในแบบเรียนหรือแบบฝึกหัดของผู้เรียนภาษาโดยทั่วไป ตรงที่บทสนทนาจากวรรณกรรมมักมีรายละเอียดประกอบเช่น ภูมิหลังของผู้พูด หรือ บทบาทที่เกี่ยวข้อง ดังนั้นบทสนทนาลักษณะนี้จึงสามารถเป็นตัวอย่างทำให้ผู้เรียนได้เห็นและได้ฝึก การเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบริบทได้เป็นอย่างดี (McKay, 2014) และสำหรับผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาที่สูงขึ้นผู้สอนอาจจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนอ่านเนื้อเรื่องที่ตัดตอนมาจากวรรณกรรมแล้วให้แต่งบทสนทนาและพูดหรือแสดงบทบาทสมมติก็จะเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาให้เหมาะสมได้อีกด้วย นอกจากนี้การใช้งานวรรณกรรมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษยังสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต่างๆที่ช่วยพัฒนาทักษะการพูดให้กับผู้เรียนได้อีกมากมาย อาทิเช่น ในการฝึกทักษะการพูดผู้สอนอาจให้ผู้เรียนอ่านเรื่องสั้นหรือนิยายแล้วเดาว่าเนื้อเรื่องจะเป็นอย่างไรต่อไปหรือให้ผู้เรียนพูดแสดงความคิดเห็นต่อพฤติกรรมของตัวละคร ต่อดอนจบของเรื่อง ว่าเห็นด้วยหรือไม่อย่างไร หรือถ้าผู้เรียนเป็นตัวละครตัวนั้นๆจะทำอย่างเดียวกันหรือไม่อย่างไร หรือเห็นว่าตอนจบควรเป็นเช่นไร เป็นต้น ทั้งนี้ผู้สอนอาจสอดแทรกความรู้หรือแนวคิดเพิ่มเติมเช่น เรื่องคุณธรรม การประพฤติดนที่เหมาะสมต่างๆให้กับผู้เรียนด้วย นอกจากนี้ผู้สอนอาจมอบหมายงานให้ผู้เรียนอ่านงานวรรณกรรมแล้วมาเล่าเรื่องย่อหรือวิจารณ์งานวรรณกรรมชิ้นนั้นๆให้เพื่อนฟังหรือให้พูดเชิญชวนหรือโน้มน้าวให้เพื่อนมาอ่านงานวรรณกรรมชิ้นนั้นๆ ไปจนถึงการจัดกิจกรรมกลุ่มเช่นการแสดงละครหรือบทบาทสมมติจากเรื่องที่อ่านหรือเรื่องที่คุณเรียนดัดแปลงจากต้นฉบับ ก็เป็นกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการพูด รวมไปถึงทักษะการคิดวิเคราะห์ได้เป็นอย่างดี

ทักษะการฟัง

งานวรรณกรรมสามารถเข้ามามีบทบาทในการช่วยพัฒนาทักษะการฟังให้กับผู้เรียนได้เป็นอย่างดีเช่นเดียวกัน ผู้สอนอาจใช้วรรณกรรมในการจัดกิจกรรมการฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษต่างๆ อาทิเช่น ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนฟังบทกลอนแล้วทำกิจกรรมเติมคำที่หายไปหรืออาจเชื่อมโยงกับรายวิชาอื่นเช่น เชื่อมโยงกับวิชาศิลปะศึกษา โดยให้ผู้เรียนฟังบทกลอนแล้วลองวาดภาพตามจินตนาการ เป็นต้น (มณีรัตน์ ธารพิชญ์ประเสริฐ, 2548) นอกจากนี้ในปัจจุบันงานวรรณกรรมถูกนำเสนอในรูปแบบต่างๆ ที่หลากหลาย เช่นในรูปแบบของสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ ที่สามารถดาวน์โหลดได้ทางอินเทอร์เน็ต หรือในรูปแบบวีซีดี วีซีดี ฯลฯ ซึ่งผู้สอนสามารถเลือกสรรมาใช้ในบทเรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟังได้ การฟังจากสื่อลักษณะนี้นอกจากจะให้ประโยชน์ในแง่ของการให้ผู้เรียนได้ฟังสำเนียงการพูดภาษาอังกฤษโดยผู้สอนอาจพิจารณาเลือกสำเนียงที่มาจากเจ้าของภาษาในกรณีที่ยากให้ผู้เรียนได้ฟังภาษาอังกฤษจากเจ้าของภาษาหรืออาจเลือกสื่อที่ไม่ได้เป็นเสียงของเจ้าของภาษาเพื่อให้ผู้เรียนได้ฟังภาษาอังกฤษในสำเนียงที่หลากหลายก็ได้แล้ว ผู้เรียนยังได้รับประโยชน์ในแง่ของความบันเทิงจากการฟังงานวรรณกรรมด้วย นอกจากนี้การฟังการเล่าเรื่องสด โดยผู้สอนอาจเป็นผู้อ่านหรือเล่าเรื่องราวหรือบทกลอนให้ผู้เรียนฟัง ก็อาจจะเป็นกิจกรรมอีกลักษณะหนึ่งที่น่าสนใจและมีประโยชน์ เนื่องจากเป็นกิจกรรมที่สามารถกระตุ้นให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังได้เป็นอย่างดี (Morgan & Rinvoluceri, 1983)

นอกจากนี้ผู้สอนอาจดัดแปลงกิจกรรมจากการอ่านอย่างกว้างขวางเป็นการฟังอย่างกว้างขวางด้วยก็ได้ นั่นคือแทนที่จะให้ผู้เรียนอ่านงานวรรณกรรมอาจเปลี่ยนเป็นการให้ผู้เรียนดูภาพยนตร์ ฟังการอ่านบทกลอน ฯลฯ ซึ่งในปัจจุบันด้วยความเจริญทางเทคโนโลยีสารสนเทศต่างๆงานวรรณกรรมถูกนำเสนอในหลากหลายรูปแบบมากยิ่งขึ้นเช่นภาพยนตร์ในรูปแบบวีซีดี การดาวน์โหลดจากอินเทอร์เน็ตต่างๆ เป็นต้น การหาสื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการฟังอย่างกว้างขวางก็สามารถทำได้สะดวกสบายขึ้น ซึ่งการเรียนรู้ผ่านการฟังอย่างกว้างขวางนอกจากผู้เรียนจะได้ประโยชน์ในแง่ของการได้สัมผัสตัวอย่างการใช้ภาษาและการได้ข้อมูลเพิ่มเติมทางวัฒนธรรมตลอดจนการได้รับความบันเทิงจากการเสพงานวรรณกรรมแล้ว ผู้เรียนยังมีโอกาสได้ฝึกฟังสำเนียงการพูดภาษาอังกฤษแบบต่างๆ ซึ่งสิ่งนี้เป็นสิ่งที่คุณเรียนจะได้รับมากกว่าการอ่านงานวรรณกรรมแต่เพียงอย่างเดียว (Maley, 2009)

อนึ่งจะสังเกตได้ว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันจะเน้นการบูรณาการทักษะทั้งสี่ด้านเข้าด้วยกัน เมื่อผู้สอนนำงานวรรณกรรมเข้ามาใช้ในบทเรียนก็สามารถช่วยส่งเสริมการบูรณาการทักษะทางภาษาต่างๆในการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดีเช่นเดียวกัน และอันที่จริงแล้วตัวอย่างกิจกรรมต่างๆที่นำงานวรรณกรรมมาประกอบการสอนก็มักจะแสดงให้เห็นถึงการบูรณาการทักษะทางภาษาทั้งสี่ได้อย่างชัดเจน อาทิเช่น ผู้สอนให้ผู้เรียน

อ่านหรือฟังบทกลอนแล้วเขียนหรือพูดแสดงความคิดเห็น หรือวิจารณ์บทกลอนนั้นๆ เป็นต้น ซึ่งผู้เรียนก็จะสามารถพัฒนาทักษะการอ่าน การฟัง การเขียน และการพูด รวมไปถึงทักษะการคิดวิเคราะห์และแสดงความคิดเห็นได้ในคราวเดียวกัน

2. งานวรรณกรรมสามารถเพิ่มความรู้ด้านวัฒนธรรมให้แก่ผู้เรียน

มีคำกล่าวที่ว่าภาษากับวัฒนธรรมเป็นของคู่กัน (Keshavarzi, 2012) การเรียนการสอนภาษาจะเกิดขึ้นไม่ได้ถ้าขาดความรู้ทางวัฒนธรรม (Alptekin, 1993; Kramsch, 1993) นั่นคือในการเรียนภาษาผู้เรียนควรต้องได้เรียนรู้และทำความเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาไปพร้อมๆกันเพื่อช่วยส่งเสริมความเข้าใจและความสามารถในการตีความภาษา เพื่อที่จะสามารถสื่อสารด้วยภาษานั้นๆได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับบริบท

วิธีการที่ดีที่สุดที่จะสามารถเรียนรู้และซึมซับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาคือการไปอาศัยอยู่ในสังคมของเจ้าของภาษา (Daskalovska & Dimova, 2012; Nuttall, 1982) ทว่าวิธีการดังกล่าวนั้นต้องอาศัยการลงทุนทั้งในแง่ของเวลาและทุนทรัพย์จึงเป็นเหตุให้ผู้เรียนภาษาส่วนใหญ่ไม่สามารถเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมด้วยวิธีนี้ได้ (Hişmanoglu, 2005) การอ่านงานวรรณกรรมถือเป็นอีกช่องทางหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาได้เป็นอย่างดีโดยไม่ต้องลงทุนมากนัก ในขณะที่อ่านงานวรรณกรรมผู้อ่านสามารถเรียนรู้ค่านิยม ประเพณี แนวคิด ความเชื่อของเจ้าของภาษาโดยผ่านตัวละครและเรื่องราว Yildirim (2012) กล่าวว่างานวรรณกรรมถือเป็นแหล่งข้อมูลที่อุดมไปด้วยตัวอย่างที่ดีที่เหมาะสมกับบริบทการเรียนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะประเด็นที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม เช่น ประวัติศาสตร์ ประเพณี ศาสนา ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เป็นต้น Lo (2001) กล่าวไว้เช่นเดียวกันว่าในขณะที่ตำราเรียนให้ข้อมูลที่เป็ข้อเท็จจริงต่างๆแก่ผู้เรียน สิ่งงานวรรณกรรมสามารถให้กับผู้เรียนได้ด้วยคือความเข้าใจในความเป็นมนุษย์ ความเข้าใจในสิ่งที่มนุษย์คิดและรู้สึก ความเข้าใจว่าเหตุการณ์ต่างๆมีผลกระทบต่อชีวิตมนุษย์อย่างไร และความเข้าใจว่าทัศนคติของมนุษย์ส่งผลกระทบต่อสิ่งต่างๆอย่างไร นอกจากนี้งานวรรณกรรมยังช่วยสร้างความเข้าใจต่อเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ต่างๆตลอดจนความนึกคิดของคนจากต่างวัฒนธรรมและเวลา นั่นคืองานวรรณกรรมสามารถช่วยส่งผ่านความคิดและวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนต่างสมัยต่างช่วงเวลาให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ได้อีกด้วย (Collie & Slater, 1987) จะเห็นได้ว่าการเรียนรู้วัฒนธรรมผ่านการอ่านงานวรรณกรรมเป็นวิธีการเรียนการสอนที่ไม่น่าเบื่อและมีบริบทที่ช่วยให้เข้าใจและจดจำได้ง่าย หนึ่งในสังคมปัจจุบันที่ภาษาอังกฤษถูกยกให้เป็นภาษาสากล (English as an international language) งานวรรณกรรมที่เขียนด้วยภาษาอังกฤษจึงมิได้จำกัดอยู่เพียงงานวรรณกรรมของประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา หรือประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่เท่านั้น หากแต่ยังรวมถึงงาน

วรรณกรรมของประเทศต่างๆที่แต่งหรือแปลเป็นภาษาอังกฤษ การอ่านงานวรรณกรรมเหล่านี้จึงอาจเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เปิดโลกทัศน์เกี่ยวกับวัฒนธรรมของชนชาติอื่นๆที่หลากหลาย (Lo, 2001; Spack, 1985; มณีรัตน์ ธารพิชญ์ประเสริฐ, 2548) ซึ่งหากผู้สอนสามารถทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และเข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมต่างๆหรือสามารถตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมอื่นกับวัฒนธรรมธรรมของท้องถิ่นตนได้ก็จะช่วยลดสามัญทัศน์ทางวัฒนธรรม (cultural stereotyping) นั่นคือการเหมารวมหรือทัศนคติที่คนในสังคมมีต่อวัฒนธรรมอื่นๆลงได้ และทำให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญ ให้การยอมรับและอดทนต่อความแตกต่างทางวัฒนธรรมเหล่านั้นได้

3. งานวรรณกรรมเป็นสื่อที่สามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนได้ดี
เนื่องด้วยงานวรรณกรรมมักเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตหรือพื้นฐานของชีวิตมนุษย์ (fundamental human issues) เช่น ความรัก ความโกรธ ความสุข ความทุกข์ ฯลฯ ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้เรียนสามารถพบเห็นได้ในชีวิตจริงของตน ดังนั้นถ้าผู้สอนเลือกสรรงานวรรณกรรมที่มีแก่นเรื่องที่น่าสนใจ เหมาะกับวัยและความสนใจของผู้เรียน มีการดำเนินเรื่องที่สนุก หรือมีตัวอย่างการใช้ภาษาที่สละสลวยสวยงาม ก็จะสามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี (Lazar, 1993) อนึ่งการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนภาษา นอกจากจะเอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาทักษะความรู้ในแง่ของเนื้อหาวิชาแล้ว ยังอาจส่งผลดีต่อผู้เรียนในแง่ของการให้ความบันเทิงและสุนทรียภาพจากการได้เสพงานวรรณกรรมอันถือเป็นงานเขียนที่งดงามและทรงคุณค่าอีกด้วย (Vethamani, 2004)
4. งานวรรณกรรมสามารถช่วยพัฒนาความคิดและนิสัยรักการอ่านให้กับผู้เรียน
เมื่อผู้เรียนอ่านงานวรรณกรรม เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น หรือบทละครแล้วรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่อ่านนั้นสนุก น่าสนใจ น่าติดตาม บางครั้งเสมือนหนึ่งว่าผู้อ่านได้หลงเข้าไปอยู่ในโลกของงานวรรณกรรมชิ้นนั้น (Collie & Slater, 1987; มณีรัตน์ ธารพิชญ์ประเสริฐ, 2548) ผู้อ่านจะสนใจติดตามความเป็นไปของเรื่องราวและพัฒนาการของตัวละคร เกิดความสุขและปารถนาที่จะอ่าน ซึ่งความรู้สึกนี้อาจช่วยเสริมสร้างนิสัยรักการอ่านให้กับผู้เรียน นอกจากนี้ในการอ่านงานวรรณกรรมบางครั้งผู้อ่านอาจเกิดความรู้สึกร่วมกับตัวละคร (Keshavarzi, 2012) ขณะที่อ่านผู้อ่านอาจเกิดความรู้สึกเห็นด้วย ไม่เห็นด้วย สงสาร ตีใจ เสียใจไปกับตัวละคร ความรู้สึกเหล่านี้เป็นสิ่งที่ผู้สอนอาจหยิบยกมาเป็นประเด็นให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมร่วมกันในชั้นเรียน เช่นการแสดงความคิดเห็นต่างๆ เป็นการฝึกทักษะการคิดและส่งเสริมจินตนาการของผู้เรียน (Lee, 1987) โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นที่น่าสังเกตว่าในงานวรรณกรรมมักจะมีปมขัดแย้งเสมอ ซึ่งสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ผู้สอนสามารถนำมาจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกการคิดวิเคราะห์ที่

การหาวิธีแก้ปัญหา และการแสดงความคิดเห็นได้เป็นอย่างดี (Kolonder & Guzdiel, 1999; Schank, 1990) และการทำกิจกรรมที่ผู้เรียนได้คิดวิเคราะห์และแสดงความคิดเห็นดังกล่าวก็จะนำมาซึ่งการเรียนรู้และพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไปพร้อมกันด้วย (Daskalovska & Dimova, 2012)

จากการศึกษางานวิจัยของนักวิชาการหลายท่าน (เช่น Lazar, 1993; Collie & Slater, 1987; Ur, 1996; Carter & Long, 1991; และ Maley, 2001) เกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อในการเรียนการสอนภาษา Tasneen 2010 ได้สรุปเหตุผลที่สนับสนุนการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาไว้ 3 ประการ ได้แก่

1. เหตุผลด้านภาษาศาสตร์

การนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการสอนภาษาสามารถช่วยให้ผู้เรียนได้เห็นตัวอย่างการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงในรูปแบบและความยากง่ายที่หลากหลาย

2. เหตุผลด้านวิธีการสอน

การอ่านงานวรรณกรรมผู้อ่านสามารถตีความเนื้อหาของงานเขียนได้หลากหลายแตกต่างกันไปตามพื้นฐานความรู้ ความคิด ความเชื่อและประสบการณ์ของผู้อ่านแต่ละคน ดังนั้นการใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อการสอนสามารถนำไปสู่การจัดรูปแบบกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนได้เป็นอย่างดี

3. เหตุผลด้านแรงจูงใจ

ด้วยงานวรรณกรรมเป็นการถ่ายทอดเรื่องราว ความคิดความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของมนุษย์ ดังนั้นถ้าผู้สอนคัดเลือกงานวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของผู้เรียนหรือเรื่องราวที่เหมาะสมกับวัยและความสนใจของผู้เรียน ก็น่าจะสามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนต่อบทเรียนได้เป็นอย่างดี

จากตัวอย่างประโยชน์ของการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษดังที่ได้กล่าวไป จะเห็นได้ว่างานวรรณกรรมเป็นสื่อที่สามารถก่อให้เกิดประโยชน์กับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างมากมาย ดังนั้นจึงควรได้รับการสนับสนุนให้นำมาใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ด้วยเหตุนี้การศึกษาว่าในบริบทของการเรียนการสอนจริง เช่นในบริบทการสอนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ผู้ซึ่งเป็นตัวอย่างของครูยุคใหม่ในอนาคตนั้น งานวรรณกรรมได้เข้าไปมีบทบาทต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตมากน้อยเพียงใด และนิสิตได้ตระหนักถึงประโยชน์ของงานวรรณกรรมต่อการเรียนการสอนของตนหรือไม่จึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง และข้อมูลที่ได้เหล่านี้ น่าจะสามารถสะท้อนให้เห็นถึงบทบาทของงานวรรณกรรมต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในบริบทจริงได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตามการจะนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษได้อย่างไร หรือได้ผลดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการอาทิเช่น ระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน เป้าหมายในการเรียนและความสนใจของผู้เรียน ความรู้และความสนใจในงานวรรณกรรมของผู้สอน ปรัชญาการสอนและวัตถุประสงค์ของบทเรียน เป็นต้น (McKay, 2014) นอกจากนี้ยังมีสาเหตุหลักๆอีกหลายประการที่ก่อให้เกิดอุปสรรคต่อการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งจะขอกกล่าวถึงเป็นประเด็นต่อไป

ปัญหาและอุปสรรคของการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

แม้ว่างานวรรณกรรมจะสามารถอำนวยความสะดวกให้กับผู้เรียนภาษาในหลากหลายแง่มุมดังที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น จะสังเกตได้ว่าในสภาพห้องเรียนจริงครูผู้สอนจำนวนมากยังเกิดความลังเลที่จะนำงานวรรณกรรมมาใช้ในวิชาภาษาอังกฤษของตน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสาเหตุหลักดังต่อไปนี้

1. งานวรรณกรรมถูกมองว่าเป็นสิ่งที่ยากเกินไปสำหรับผู้เรียนภาษา

สิ่งหนึ่งที่ทำให้ผู้สอนเกิดความลังเลที่จะนำงานวรรณกรรมมาใช้ในชั้นเรียนของตนก็เนื่องมาจากความเชื่อที่ว่าภาษาในงานวรรณกรรมมักเป็นสิ่งที่ยากเกินกว่าระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียน โดยเฉพาะผู้เรียนที่ต่ำกว่าระดับอุดมศึกษา (มณีรัตน์ ธารพิชญ์ประเสริฐ, 2548) และผู้เรียนที่ความสามารถทางภาษายังไม่ดีพอ (Rashid et.al, 2010)

การนำงานวรรณกรรมมาใช้ประกอบบทเรียนภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนซึ่งมีพื้นฐานความรู้และมีความเชี่ยวชาญในการใช้ภาษาเป็นอย่างดีหรือค่อนข้างดีเป็นสิ่งที่น่าสนใจที่นักวิชาการหลายท่านสนับสนุน ด้วยงานวรรณกรรมสามารถให้ทั้งความรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรม ตลอดจนความบันเทิงแก่ผู้เรียน (Ganakumarun, 2007) แต่สำหรับผู้เรียนที่ความสามารถทางภาษายังไม่ดีพอ เช่นขาดความสามารถในการใช้ทักษะต่างๆทางภาษา หรือมีข้อจำกัดในแง่ของคลังคำศัพท์ภาษาอังกฤษ นักวิชาการบางท่านกลับเห็นว่าการนำงานวรรณกรรมมาใช้ อาจเป็นการเพิ่มอุปสรรคและปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนเหล่านี้ (Tina et al., 2007)

จากงานวิจัยโดย Al-Mahrooqi and Al-Wahaibi (2012) ที่ศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ต่อการเรียนวรรณกรรมภาษาอังกฤษในระดับมหาวิทยาลัยแสดงให้เห็นถึงปัญหาต่างๆที่ผู้เรียนประสบในขณะที่เรียนวรรณกรรมภาษาอังกฤษ อาทิเช่น

- คำศัพท์ที่พบในงานวรรณกรรมเป็นคำโบราณ
- ความยากของภาษาในงานวรรณกรรม
- แนวคิดต่างๆที่พบในงานวรรณกรรมมักเป็นแนวคิดที่มาจากต่างวัฒนธรรม

- ความแตกต่างหลากหลายในการตีความงานวรรณกรรม เป็นต้น

เหตุผลหลักที่ทำให้ผู้เรียนภาษาจำนวนไม่น้อยมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการอ่านงาน

วรรณกรรมคือความรู้สึกที่งานวรรณกรรมเป็นสิ่งที่ยาก ทั้งคำศัพท์และโครงสร้างประโยคที่พบในงานวรรณกรรมโดยเฉพาะอย่างยิ่งงานวรรณกรรมคลาสสิก มักเป็นสิ่งที่ผู้เรียนไม่คุ้นเคยและอาจไม่ได้พบเห็นบ่อยในชีวิตประจำวัน (Parkinson & Thomas, 2000) ซึ่งความรู้สึกนี้อาจมีผลทำให้ความสนใจและแรงจูงใจในการอ่านของผู้เรียนลดลง ยิ่งไปกว่านี้เมื่อพูดถึงปัญหาเรื่องความยากของภาษาในงานวรรณกรรม งานวรรณกรรมประเภทบทกลอนดูเหมือนจะถูกมองว่าเป็นสิ่งที่ผู้เรียนประสบปัญหามากที่สุดประเภทหนึ่ง (Küçüköğlü & Arıkan, 2011) เนื่องมาจากลักษณะเฉพาะของงานเขียนชนิดนี้ที่มักจะใช้ภาษาที่อาจไม่ได้พบเห็นบ่อยในชีวิตประจำวัน อีกทั้งภาษาที่ใช้ในบทกลอนยังถูกกำหนดด้วยฉันทลักษณ์ต่างๆซึ่งในบางครั้งทำให้โครงสร้างประโยคหรือคำศัพท์ที่พบในบทกลอนอาจไม่ถูกต้องตามหลักภาษาและหลักไวยากรณ์ตามปกติ ทำให้ผู้เรียนภาษาซึ่งไม่ใช่เจ้าของภาษาอาจประสบปัญหาในการอ่านและการทำความเข้าใจเนื้อหาของงานวรรณกรรมประเภทนี้ได้

สาเหตุที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือให้เกิดความเชื่อที่ว่างานวรรณกรรมเป็นสิ่งที่ยากก็เนื่องมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรม ดังที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้นว่าวัฒนธรรม แนวคิด ความเชื่อ ค่านิยมต่างๆของคนในสังคมใดสังคมหนึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นได้โดยผ่านงานวรรณกรรม ดังนั้นในบางครั้งความแตกต่างทางวัฒนธรรมอันเนื่องมาจากที่มาทางสังคมหรือยุคสมัยที่ต่างกันระหว่างผู้เขียนและผู้อ่านซึ่งเป็นเพียงผู้เรียนภาษาอาจนำไปสู่ปัญหาแก่ผู้อ่านในการทำความเข้าใจเนื้อเรื่องตลอดจนแนวคิดต่างๆที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดผ่านงานวรรณกรรมนั้นๆได้

นอกจากนี้ปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่งซึ่งผู้เรียนภาษามักจะประสบและอาจเป็นเหตุให้ในงานวรรณกรรมถูกมองว่าเป็นสิ่งที่ยากเกินไปสำหรับผู้เรียนภาษาคือ ปัญหาเกี่ยวกับการตีความงานวรรณกรรม ผู้เรียนภาษาอาจมีข้อจำกัดในแง่ของความสามารถในการเข้าใจงานวรรณกรรมอันเป็นผลมาจากการขาดความรู้ความเชี่ยวชาญภาษาอังกฤษและการขาดทักษะการอ่าน ทำให้ในบางครั้งผู้เรียนอาจจะสามารถแปลความหมายคำศัพท์ในงานวรรณกรรมที่อ่านได้แต่ไม่สามารถตีความแนวคิดหรือเนื้อหาที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอ เนื่องจากความไม่คุ้นเคยทั้งในแง่ของตัวภาษาและวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง (Al-Mahrooqi & Al-Wahaibi, 2012)

2. ผู้สอนกังวลว่าตนเองขาดความรู้และข้อมูลเกี่ยวกับงานวรรณกรรมตลอดจนการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนภาษา (Hişmanoglu, 2005)

จะสังเกตได้ว่าแม้ว่าประโยชน์ของงานวรรณกรรมต่อการเรียนภาษาจะเป็นที่พูดถึงอย่างกว้างขวางในแวดวงนักวิจัยและนักวิชาการในสาขาที่เกี่ยวข้อง แต่สิ่งที่ปรากฏในบริบทของหลักสูตรการผลิตครูในสาขาการสอนภาษาอังกฤษ เช่นหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (Teaching English as a second language (TESL), Teaching English as a foreign language (TEFL) กลับพบว่าการเตรียมความพร้อมในแง่ของวิชาที่เกี่ยวข้องกับงานวรรณกรรมหรือการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนยังคงค่อนข้างขาดแคลน (Hişmanoğlu, 2005) งานวิจัยโดย Küçüköğlü and Arıkan (2011) เกี่ยวกับความเห็นของอนาคตครูภาษาอังกฤษที่มีต่องานวรรณกรรมในหลักสูตรครุศึกษาที่ประเทศตุรกี พบว่านักศึกษาชั้นปีที่สองและสาม จำนวนแปดสิบสี่คนที่เข้าร่วมงานวิจัยนี้ส่วนใหญ่เห็นว่าควรเพิ่มรายวิชาบังคับที่เกี่ยวกับงานวรรณกรรมในหลักสูตรครุศึกษาให้มากขึ้น นอกจากนี้จะสังเกตได้ว่างานวรรณกรรมประเภทบทกลอน เป็นประเภทของงานวรรณกรรมที่ผู้สอนมักจะมีความกังวลว่าตนเองจะไม่มีความรู้เพียงพอทั้งในแง่ของภาษาและลักษณะงานเขียนมากที่สุด (Küçüköğlü & Arıkan, 2011) นอกจากนี้ในการสอนงานวรรณกรรมผู้สอนไม่เพียงแต่ต้องมีความรู้ทางภาษาศาสตร์ที่ดีเท่านั้นหากแต่ในต้องมีความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับงานวรรณกรรม รูปแบบของการเขียนงานวรรณกรรมตลอดจนประเด็นอื่นๆที่เกี่ยวข้องเช่น ความรู้ด้านวัฒนธรรมที่ปรากฏในงานวรรณกรรมนั้นๆ อย่างดีพออีกด้วย ด้วยเหตุนี้ผู้สอนจำนวนไม่น้อยจึงรู้สึกว่าการสอนโดยใช้งานวรรณกรรมเป็นสิ่งที่ยากและต้องใช้เวลากับการเตรียมการสอนค่อนข้างมาก

จากตัวอย่างปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนดังที่ได้กล่าวไป จึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจที่จะศึกษาว่าสำหรับนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ซึ่งถือเป็น “ครูมือใหม่” นั้น นิสิตจะมีความกังวลใจต่อการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนของตนหรือเมื่อนำมาใช้แล้วนิสิตประสบกับปัญหาหรืออุปสรรคอย่างไรบ้าง ข้อมูลที่ได้เหล่านี้จะสามารถเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาแนวทางการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนภาษาในอนาคตได้ และแม้ว่าการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอาจมีอุปสรรคและปัญหาอยู่บ้างดังที่ได้กล่าวไปในข้างต้น แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าคุณประโยชน์ของงานวรรณกรรมต่อการเรียนการสอนภาษายังคงมีอยู่มาก ดังนั้นผู้สอนอาจพิจารณาหาวิธีการที่เหมาะสมที่จะช่วยลดปัญหาและอุปสรรคดังกล่าว ตลอดจนพยายามปรับปรุงและพัฒนาการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการสอนของตนเพื่อประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียน อาทิเช่น การพิจารณาเลือกงานวรรณกรรมที่มีระดับภาษาเหมาะสมกับผู้เรียนของตน เช่นอาจนำงานวรรณกรรมที่ถูกทำให้ง่ายลง (simplified literature) มาใช้แทนการใช้งานวรรณกรรมฉบับดั้งเดิม (original version) นอกจากนี้อาจพิจารณานำวรรณกรรมที่ค่อนข้างร่วมสมัยมาใช้เพื่อลดข้อจำกัดในแง่ของความรู้เกี่ยวกับภาษาโบราณตลอดจนการนำงานวรรณกรรมท้องถิ่นหรืองานวรรณกรรมใน

ภูมิภาคที่แต่งหรือแปลเป็นภาษาอังกฤษ หรือการที่ผู้สอนให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง เพื่อช่วยลดปัญหาการอ่านงานวรรณกรรมอันเนื่องมาจากความแตกต่างและการขาดความรู้และข้อมูลทางวัฒนธรรม เป็นต้น สำหรับอุปสรรคและความยากในแง่ของการตีความงานวรรณกรรม อาจลองพิจารณาในแง่มุมมองที่ว่าความสำคัญของการตีความนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับความเข้าใจความหมายเท่านั้น หากแต่สิ่งที่สำคัญกว่าคือกระบวนการคิดวิเคราะห์และการฝึกการตีความ ที่ผู้เรียนจะได้ฝึกฝนเป็นอย่างดีผ่านการอ่านงานวรรณกรรม แม้ว่าการตีความหมายงานวรรณกรรมที่อ่านของผู้เรียนอาจมีความหลากหลายอันเนื่องมาจากความแตกต่างทางความคิด ประสบการณ์ ปัจจัยทางสังคมและพื้นฐานทางภาษา (Wallace, 1992) แต่ความแตกต่างเหล่านี้ถือเป็นสิ่งดีที่อาจนำมาซึ่งโอกาสในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน โดยผู้เรียนอาจได้มีโอกาสมีปฏิสัมพันธ์แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันโดยผ่านกิจกรรมที่ผู้สอนจัดขึ้นโดยอาศัยงานวรรณกรรมเป็นสื่อเป็นต้น จะเห็นได้ว่าครูผู้สอนเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญยิ่งที่จะช่วยให้การนำงานวรรณกรรมภาษาอังกฤษมาช่วยเสริมสร้างความรู้และความชำนาญในการใช้ภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลดีขึ้น ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นที่ครูผู้สอนจะต้องหมั่นพัฒนาความรู้เกี่ยวกับงานวรรณกรรมและการนำไปใช้ในการสอนอยู่เสมอเพื่อให้เกิดความมั่นใจและความเชี่ยวชาญและสามารถนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

งานวรรณกรรมกับการสอนภาษาอังกฤษ

Maley (2012) ได้กล่าวถึงรูปแบบของความสัมพันธ์ระหว่างงานวรรณกรรมกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ 2 รูปแบบหลักคือ

1. งานวรรณกรรมเป็นสิ่งที่เรียน (Literature as study) และ
2. งานวรรณกรรมเป็นแหล่งการเรียนรู้ (Literature as resource)

งานวรรณกรรมเป็นสิ่งที่เรียน (Literature as study)

หมายถึงการเรียนงานวรรณกรรมภาษาอังกฤษเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ วัตถุประสงค์หลักของการเรียนงานวรรณกรรมในรูปแบบนี้คือเพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับงานวรรณกรรมนั้นๆ นั่นคือผู้สอน(และ/หรือผู้เรียน) เลือกชิ้นงานวรรณกรรมมาอ่านแล้วแปล หรืออาจตีความและวิเคราะห์เนื้อหา อีกนัยหนึ่งก็คือเป็นการเรียนการสอนเกี่ยวกับงานวรรณกรรมชิ้นนั้นๆ โดยที่ผู้เรียนหรือผู้อ่านจะได้รับการถ่ายทอดความรู้ ความคิดเห็น ชีวิต มุมมองต่างๆของผู้เขียนผ่านงานวรรณกรรมที่อ่าน

งานวรรณกรรมเป็นแหล่งการเรียนรู้ (Literature as resource)

คือการใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อประกอบให้ผู้เรียนเห็นตัวอย่างการใช้ภาษาหรือใช้งานวรรณกรรม เพื่อจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษา ดังนั้นในรูปแบบนี้วัตถุประสงค์หลักของการเรียนการสอนคือ การเรียนรู้ภาษาโดยการได้เรียนรู้งานวรรณกรรมในภาษานั้นๆ ถือเป็นวัตถุประสงค์รองหรือเป็นผลพลอยได้ งานวรรณกรรมถูกใช้เป็นเครื่องมือหรือเป็นสื่อให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับการใช้ภาษา นั่นคือเป็นการเรียนภาษาด้วยงานวรรณกรรม

จะเห็นได้ว่าบทบาทของงานวรรณกรรมกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั้งสองรูปแบบสามารถก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนทั้งในแง่ของการพัฒนาทักษะทางภาษา ตลอดจนสามารถให้ความรู้เพิ่มเติมกับผู้เรียนเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาได้ ยิ่งถ้าผู้สอนสามารถคัดสรรงานวรรณกรรมที่ดีและเหมาะสมกับผู้เรียนก็จะช่วยให้การพัฒนาการเรียนภาษาของผู้เรียนเป็นไปได้อย่างดี อย่างไรก็ตามรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่นำงานวรรณกรรมเข้ามามีส่วนร่วมทั้งสองรูปแบบก็มีผู้วิพากษ์วิจารณ์ไว้อย่างน่าสนใจในหลายประเด็น อาทิเช่น สำหรับรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นวัตถุประสงค์หลักของบทเรียนเป็นการเรียนรู้งานวรรณกรรม โดยส่วนใหญ่งานวรรณกรรมที่ถูกนำมาใช้จะมาจากประเทศที่เป็นเจ้าของภาษา (Inner-circle countries) (Kachru, 1992) ดังนั้นในบางครั้งอาจก่อให้เกิดปัญหาต่อผู้เรียนด้วยเนื้อหาและวัฒนธรรมของเรื่องที้อ่านอาจเป็นสิ่งที่ไกลตัวผู้เรียนมากจนทำให้ผู้เรียนไม่สามารถทำความเข้าใจเรื่องหรือตีความสิ่งที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดได้มากเท่าที่ควรเนื่องจากข้อจำกัดในแง่ของความแตกต่างทางวัฒนธรรม ส่วนรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อการสอนหรือเป็นแหล่งการเรียนรู้ก็อาจประสบปัญหาในแง่ที่ว่าคุณประโยชน์พิเศษของการนำงานวรรณกรรมเข้ามาใช้ในบทเรียนที่คาดหวังว่าจะให้เกิดกับผู้เรียนเช่นการได้ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับวัฒนธรรม การพัฒนาตนทางด้านความคิดและคุณธรรมต่างๆ ที่สอดแทรก ฯลฯ อาจไม่สามารถบรรลุผลได้เนื่องจากการเรียนการสอนยังคงเน้นที่การเรียนรู้ภาษาเป็นหลักจนทำให้งานวรรณกรรมมีบทบาทเป็นเพียงแค่สื่อการเรียนรู้ภาษาชนิดหนึ่งซึ่งไม่แตกต่างกับสื่อการเรียนการสอนชนิดอื่น ผู้สอนและผู้เรียนยังคงเน้นที่ความรู้ด้านภาษาศาสตร์จนบางครั้งเลยที่จะให้ความสำคัญกับประโยชน์ด้านอื่นๆ ของงานวรรณกรรม ยิ่งถ้างานวรรณกรรมที่ถูกนำมาใช้มีการใช้ภาษาที่ยากเกินระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียนมากก็อาจยิ่งทำให้ผู้เรียนไม่สนใจหรือไม่อยากเรียนรู้งานวรรณกรรมนั้นๆ เลยก็เป็นได้ (Maley, 2012)

อนึ่งเมื่อพิจารณาประเด็นเกี่ยวกับความสนใจของผู้เรียนต่องานวรรณกรรมพบว่าผลการวิจัยหลายชิ้นได้นำเสนอข้อมูลในเชิงบวกเกี่ยวกับทัศนคติของผู้เรียนต่องานวรรณกรรม อาทิเช่นงานวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติของผู้เรียนต่อการเรียนงานวรรณกรรมภาษาอังกฤษโดย Siti et al. (2009) พบว่าโดยส่วนใหญ่แล้วผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนงานวรรณกรรม ผู้เรียนบางคนชื่นชอบการเรียนวรรณกรรมภาษาอังกฤษมากกว่าเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพียงอย่างเดียวด้วยซ้ำ เนื่องจากพวกเขาเชื่อ

ว่างานวรรณกรรมนอกจากจะช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาให้กับผู้เรียนแล้วยังสอดแทรกความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมและความเชื่อต่างๆอีกด้วย อย่างไรก็ตามปัจจัยที่สำคัญที่มีผลต่อความรู้สึกของผู้เรียนต่องานวรรณกรรมอีกประการหนึ่งก็คือความสามารถทางภาษาของผู้เรียน นั่นคือผู้เรียนที่มีพื้นฐานทางภาษาอังกฤษที่ดีก็มักจะมีทัศนคติที่ดีต่อการอ่านวรรณกรรมภาษาอังกฤษ ในขณะที่ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษไม่ดีนักหรือผู้เรียนที่ไม่ค่อยได้สัมผัสการใช้ภาษาอังกฤษมากนักก็มักจะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการอ่านงานวรรณกรรมภาษาอังกฤษ

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยอีกหลายชิ้นที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของผู้เรียนต่อการเรียนวรรณกรรมภาษาอังกฤษกับการเลือกชิ้นงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอน เช่น ผู้เรียนจะมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวรรณกรรมภาษาอังกฤษเมื่อชิ้นงานวรรณกรรมที่เลือกมาไว้ในชั้นเรียนมีความเกี่ยวข้องกับประสบการณ์และสถานการณ์ในชีวิตของผู้เรียน (Hirvela & Boyle, 1988) นอกจากนี้ผู้เรียนที่มีทักษะทางภาษาอังกฤษไม่ดีมากนักจะรู้สึกว่าการอ่านงานวรรณกรรมคลาสสิกที่เป็นของเจ้าของภาษาเช่นชาวอังกฤษหรืออเมริกันเป็นสิ่งที่ยากและน่าเบื่อ (Akyel & Yalçin, 1990) ทั้งนี้เนื่องจากนอกจากข้อจำกัดในแง่ของความสามารถทางภาษาซึ่งทำให้การอ่านงานวรรณกรรมดังกล่าวที่มีภูมิวัตถุประสงค์ในการเขียนเพื่อให้เจ้าของภาษาอ่านแล้ว ผู้เรียนที่พื้นฐานทางภาษาอังกฤษไม่ต่ออาจไม่มีความคุ้นเคยกับวัฒนธรรมหรือวิถีชีวิตของเจ้าของภาษาด้วย จึงทำให้การอ่านงานวรรณกรรมของเจ้าของภาษาดังกล่าวเป็นสิ่งที่ยากสำหรับผู้เรียนภาษา อีกทั้งผู้เรียนจะมีความรู้สึกที่ดีต่อการเรียนงานวรรณกรรมและการเรียนการสอนจะบรรลุผลดีขึ้นเมื่อผู้เรียนได้รับความบันเทิงจากการอ่านงานวรรณกรรม นั่นคือความบันเทิงในการอ่านถือเป็นปัจจัยสำคัญต่อการเรียนงานวรรณกรรม (Mckay, 1986; Siti, 2008) ดังนั้นการเลือกงานวรรณกรรมมาใช้ในบทเรียนต้องคำนึงถึงความยากง่ายให้เหมาะสมกับระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียน และเนื้อหาของเรื่องควรเหมาะสมกับความสนใจและประสบการณ์ของผู้เรียน ตลอดจนผู้เรียนควรมีข้อมูลทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องมากเพียงพอที่จะเข้าใจเนื้อหาของงานวรรณกรรมนั้นๆ นอกจากนี้ผู้สอนอาจพิจารณานำงานวรรณกรรมภาษาอังกฤษที่เขียนโดยนักเขียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา หรืออาจเป็นงานวรรณกรรมภาษาอังกฤษที่เขียนโดยนักเขียนท้องถิ่นที่สามารถถ่ายทอดแนวคิดความเชื่อหรือวัฒนธรรมท้องถิ่นที่ผู้เรียนคุ้นเคยอยู่แล้วลงในงานวรรณกรรม ซึ่งในปัจจุบันนี้มีงานวรรณกรรมในลักษณะนี้อยู่เป็นจำนวนมากและหาได้ไม่ยากนัก (Chin et al., 2012) ก็อาจทำให้ผู้อ่านที่มีพื้นฐานทางภาษาอังกฤษไม่สูงนักสามารถที่จะอ่านงานวรรณกรรมภาษาอังกฤษและเข้าใจสารที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอได้ง่ายยิ่งขึ้น จากประเด็นเกี่ยวกับความสำคัญของการเลือกชิ้นงานวรรณกรรมมาใช้ในบทเรียนดังที่ได้กล่าวไปจึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจที่จะศึกษาว่านิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพผู้ซึ่งถือว่าย่างอ่อนด้วยประสบการณ์ในการเตรียมการสอนจะมีแนวทางในการเลือกงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนของตนอย่างไร

นอกจากนี้แม้ว่านิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับงานวรรณกรรมภาษาอังกฤษและได้รับการฝึกฝนเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมเหล่านี้ไปใช้ในการเรียนการสอนใน

วิชาภาษาอังกฤษมาบ้างแต่เมื่อถึงสถานการณ์จริงที่ต้องนำความรู้ที่ร่ำเรียนมาประยุกต์เพื่อนำไปสู่ การปฏิบัติ นิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพเหล่านี้อาจประสบปัญหาและอุปสรรคอยู่บ้าง ซึ่งสาเหตุที่ สำคัญประการหนึ่งอาจมาจากการเป็น “ครูมือใหม่” และปัจจัยต่างๆของการเป็นมือใหม่ในวิชาชีพครู นี้ อาจมีความเกี่ยวข้องกับปัญหาที่นิสิตเหล่านี้ประสบเมื่อต้องปฏิบัติงานจริงในการสอนวิชา ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

ในหัวข้อต่อไปจึงขอกล่าวถึงภาพรวมของประสบการณ์ตลอดจนปัญหาและอุปสรรค โดยทั่วไปที่ครูมือใหม่มักประสบในช่วงแรกของการประกอบวิชาชีพครู

นิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพ: การเป็น “ครูมือใหม่” ในสถานศึกษา

มีผู้กล่าวว่าช่วงเริ่มต้นของการเข้าสู่วิชาชีพครูเป็นช่วงเวลาสำคัญในการสร้างอัตลักษณ์ของครู (Day et al., 2005; Lortie, 1975) อัตลักษณ์หรือตัวตนของครูที่มักจะถูกสร้างขึ้นมาจากประสบการณ์ที่ครู มือใหม่ได้รับในขณะที่เริ่มเข้าสู่วิชาชีพนั้นจะมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการสอนและการประกอบ วิชาชีพครูในอนาคต

อัตลักษณ์นี้จะเหมือนตัวกลั่นกรองความคิดหรือความรู้ใหม่ๆ (Schommer, 1990; Posner et al., 1982) นอกจากนี้การที่จะปรับหรือเปลี่ยนอัตลักษณ์ที่ก่อร่างสร้างตัวขึ้นมาจากประสบการณ์ใน ช่วงแรกของการทำงานนี้เป็นสิ่งที่ทำได้ยากยิ่ง (Lewis, 1990; Wilson, 1990) ดังนั้นการให้ ความสำคัญกับการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนิสิตจึงเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจาก ประสบการณ์ที่นิสิตสัมผัสในระหว่างที่ฝึกประสบการณ์วิชาชีพจะเป็นตัวแปรสำคัญในการวางรากฐาน ของการสอนและการทำงานในอนาคต

Flores and Day 2006 ได้กล่าวถึงปัจจัยสำคัญ 3 ประการที่จะส่งผลต่อการสร้าง การ ทำลาย หรือการสร้างใหม่ของอัตลักษณ์ทางวิชาชีพของครูมือใหม่ ได้แก่

1. สิ่งที่มีอิทธิพลมาจากอดีต เช่น ประสบการณ์ที่ได้รับในระหว่างที่เป็นนักเรียน
2. การอบรมหรือการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ และ
3. บริบทของการสอนของครูมือใหม่

จะเห็นได้ว่าการฝึกประสบการณ์วิชาชีพถือเป็นหนึ่งปัจจัยสำคัญในการสร้างตัวตนทางอาชีพ ของครูมือใหม่ Flores and Day (2006) กล่าวว่ากระบวนการการเรียนรู้จากประสบการณ์สอนใน ช่วงแรกของครูมือใหม่จะส่งผลกระทบต่อความเข้าใจที่มีต่อการสอน ต่ออัตลักษณ์ในฐานะครูของครู มือใหม่ตลอดจนส่งผลกระทบต่อวิธีการที่ครูมือใหม่เหล่านี้จะปฏิบัติในฐานะครูมืออาชีพต่อไป

โดยทั่วไปแล้วครูมือใหม่หรือนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูมักจะมีคามคาดหวังต่อการเป็น ครูไว้ค่อนข้างสูง (Rippon & Martin, 2006) แต่ครูเหล่านี้เป็นจำนวนมากก็มักประสบกับภาวะตก ตະสิ่งกับการเปลี่ยนแปลง หรือ ‘transition shock’ (Veenman, 1984) นั่นคือครูมือใหม่มักจะตก ตະสิ่งกับความเป็นจริงที่ว่าสิ่งที่ตนคาดหวังว่าจะเกิดขึ้นในห้องเรียนกับสิ่งที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จริง

นั้นแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง นอกจากนี้ครูมือใหม่มักจะประสบกับอุปสรรคในช่วงเริ่มต้นของการเข้าสู่วิชาชีพครู งานวิจัยเกี่ยวกับครูมือใหม่โดย Reynolds (1996) ได้ขยายความเกี่ยวกับประเด็นนี้ โดยผลการวิจัยแสดงให้เห็นถึงปัญหาหลัก 3 ประการที่ผู้ที่เริ่มประกอบวิชาชีพครูมักประสบได้แก่

1. สภาพความเป็นจริงในโรงเรียน ในห้องเรียนตลอดจนสภาพความเป็นจริงของการเรียนการสอนแตกต่างจากภาพที่ครูมือใหม่วาดไว้ก่อนเริ่มต้นอาชีพครู
2. ครูมือใหม่มักประสบปัญหาเกี่ยวกับความไม่แน่นอนต่างๆจนทำให้ครูบางคนเริ่มตั้งคำถามกับความเชื่อเดิมที่มีเกี่ยวกับการเรียนการสอนทั้งในแง่ของตัวครูเองหรือผู้เรียน
3. ครูมือใหม่มักประสบกับปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียนนั่นคือลักษณะของผู้เรียนในสถานการณ์จริงไม่ตรงกับที่ตนคาดเดาไว้และครูเหล่านี้ไม่รู้ว่า จะจัดการชั้นเรียนอย่างไรให้สามารถทำให้การเรียนการสอนประสบความสำเร็จได้

ดังนั้นจะสังเกตได้ว่าการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในสถานศึกษาจริงอาจเป็นสิ่งที่ไม่ง่ายนักสำหรับนิสิตนักศึกษาในสาขาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ อย่างไรก็ตามประสบการณ์นี้ก็สิ่งจำเป็นและจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการประกอบวิชาชีพครูในอนาคต การฝึกประสบการณ์วิชาชีพจะเป็นบทเรียนสำคัญที่จะมอบทั้งความรู้และประสบการณ์ตรงให้กับนิสิตเหล่านี้ อีกทั้งยังจะเป็นสนามให้ทดสอบและทดลองใช้ความรู้ที่ร่ำเรียนมาเป็นการนำความรู้ภาคทฤษฎีมาสู่การปฏิบัติ เช่นจากการศึกษางานวรรณกรรมภาษาอังกฤษ ประโยชน์ของงานวรรณกรรมต่อการเรียนการสอนภาษาตลอดจนวิธีการที่จะนำงานวรรณกรรมมาประกอบบทเรียนหรือมาช่วยจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เมื่อมาฝึกประสบการณ์วิชาชีพในห้องเรียนจริงสิ่งนี้อาจเป็นเวทีให้นิสิตได้ทดลองนำความรู้เกี่ยวกับวรรณกรรมภาษาอังกฤษมาประยุกต์ใช้ในบทเรียนของตน

ดังนั้นการให้ความสำคัญกับการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูจึงเป็นสิ่งที่ควรกระทำเป็นอย่างยิ่ง และงานวิจัยฉบับนี้ซึ่งศึกษาประสบการณ์ในระหว่างฝึกสอนของนิสิตในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการนำเทคนิควิธีของการใช้วรรณกรรมมาประกอบการเรียนการสอนภาษาจึงเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งในแง่ของการทำให้เข้าใจสภาพจริงของการสอนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพ วิชาเอกภาษาอังกฤษในโรงเรียนมากขึ้น การแสดงให้เห็นถึงความเป็นไปได้ ประโยชน์ ตลอดจนปัญหาหรืออุปสรรคของการนำงานวรรณกรรมภาษาอังกฤษมาประกอบบทเรียน อีกทั้งประโยชน์ในแง่ของการได้มาซึ่งข้อมูลที่จะสามารถนำไปใช้ในการพัฒนารายวิชาที่เกี่ยวกับวรรณกรรมกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตลอดจนการพัฒนาการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในห้องเรียนภาษาอังกฤษในบริบทจริงในอนาคตต่อไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยเกี่ยวกับวรรณกรรมกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพบว่างานวิจัยในสาขานี้ยังมีปริมาณไม่มากนัก (Paran, 2008) ถ้าเปรียบเทียบกับงานวิจัยในสาขาอื่นที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวรรณกรรมหรือการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษยังมีอยู่ในปริมาณที่จำกัด (Chin et al., 2012)

ตัวอย่างงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่

งานวิจัยโดย Yeasmin et al. (2011) ที่ศึกษาเกี่ยวกับประสิทธิภาพของการใช้งานวรรณกรรมในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศตามโครงการพัฒนาผู้อ่านของบริติช เคานซิล ประเทศบังกลาเทศ งานวิจัยนี้เป็นกรณีศึกษาโดยผู้สอนใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อการสอนเพื่อจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต่างๆ เช่น บทบาทสมมติ การอภิปรายกลุ่ม ฯลฯ เพื่อฝึกหัดและพัฒนาทักษะทางภาษา ทั้งสี่ทักษะให้แก่ผู้เรียนซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่1 มหาวิทยาลัย ASA ประเทศบังกลาเทศ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนมีความกระตือรือร้นและสนใจในบทเรียนมากขึ้น นอกจากนี้การเลือกงานวรรณกรรมและการออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียนถือเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้การเรียนการสอนภาษามีประสิทธิภาพ

Rashid et al. (2010) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการและกลยุทธ์ที่ครูผู้สอนใช้ในการสอนวรรณกรรมให้กับผู้เรียนภาษาอังกฤษที่มีความสามารถทางภาษาค่อนข้างจำกัด กลุ่มประชากรที่ศึกษาคือนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนในชนบท 18 โรงเรียนในประเทศมาเลเซีย วิธีการที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคือแบบสอบถาม การสังเกตชั้นเรียน และการสัมภาษณ์ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าวิธีการสอนวรรณกรรมที่เป็นที่นิยมมากที่สุดสามอันดับแรกคือวิธีการสอนที่ใช้ข้อมูลเป็นฐาน (Information-based approach) วิธีการสอนแบบจริยธรรม (Moral-philosophical approach) และ วิธีการสอนแบบถอดความ (Paraphrastic approach) ตามลำดับ ซึ่งผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าวิธีการสอนที่ผู้สอนใช้นั้นเป็นผลมาจากความสามารถทางภาษาอังกฤษที่ค่อนข้างจำกัดของผู้เรียนทำให้ผู้สอนต้องเป็นผู้ป้อนเนื้อหาและมักจะต้องใช้ภาษาแม่ในการสอน ซึ่งอาจส่งผลให้วัตถุประสงค์ของการสอนในแง่ของการพัฒนาทักษะทางภาษาตลอดจนการกระตุ้นการตอบสนองของผู้เรียนไม่สัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร

งานวิจัยโดย Chin et al. (2012) ศึกษาเกี่ยวกับการสอนวรรณกรรมภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ประเทศบรูไน ดาซุซซาลาม โดยใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ครูผู้สอนเพื่อที่จะศึกษาวิธีการสอนที่ครูใช้ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงวิธีการสอนและความคิดเห็นของครูที่มีต่อทัศนคติของผู้เรียนต่องานวรรณกรรมกับการ

สอนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน (Interactive methods) ซึ่งไม่ได้เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เป็นแบบแผนปฏิบัติของการเรียนการสอนในประเทศบรูไน สาเหตุหลักของการปรับรูปแบบการเรียนการสอนคือ ทักษะของผู้เรียน ขนาดของห้องเรียน และการเปลี่ยนแปลงหลักสูตร ผู้เรียนมีความพึงพอใจกับการเรียนวิชาการรวมเนื่องจากรูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้สอนใช้สามารถกระตุ้นให้เกิดการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนรวมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ร่วมแสดงความคิดเห็นในบทเรียนด้วย

งานวิจัยโดย Chen (2012) ศึกษาเกี่ยวกับผลของการใช้วรรณกรรมสำหรับเด็กและภาพยนตร์ทีวีต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ข้อสอบก่อนและหลังเรียนเพื่อเปรียบเทียบคะแนนด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจระหว่างผู้เรียนสองกลุ่มได้แก่กลุ่มที่เรียนโดยใช้วรรณกรรมสำหรับเด็กและภาพยนตร์ทีวีดีและกลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบเรียนปกติ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังใช้แบบสอบถามกับผู้เรียนในกลุ่มแรกเพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้เรียนต่อการใช้วรรณกรรมสำหรับเด็กและภาพยนตร์ทีวีดีในการเรียนการสอน ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนที่เรียนการอ่านภาษาอังกฤษโดยผ่านวรรณกรรมสำหรับเด็กและภาพยนตร์ทีวีดีมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าผู้เรียนที่เรียนโดยใช้แบบเรียนปกติ

นอกจากงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนโดยทั่วไปแล้วยังมีงานวิจัยอีกจำนวนหนึ่งเน้นศึกษาความคิดเห็นของผู้สอนหรือผู้เรียนต่อการนำงานวรรณกรรมมาใช้ประกอบบทเรียน เช่นงานวิจัยโดย Tasneen (2010) ศึกษาเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้สอนและผู้เรียนต่อการใช้วรรณกรรมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนนานาชาติ ในกรุงเทพมหานคร โดยเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลได้แก่แบบสอบถาม การสัมภาษณ์และการสังเกตชั้นเรียน ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าทั้งผู้สอนและผู้เรียนเห็นด้วยกับการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนภาษา ผู้เรียนชอบงานวรรณกรรมทั้งที่เป็น Literature with a capital 'L' และ Literature with a small 'l' ผู้เรียนบางคนเห็นว่า Literature with a small 'l' จะเป็นประโยชน์ และใช้งานได้ดีในการเรียนการสอนภาษามากกว่าด้วย อย่างไรก็ตามทั้งครูและนักเรียนต่างประสบกับปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนโดยการใช้งานวรรณกรรมอยู่บ้างอาทิเช่นผู้สอนหลายท่านรู้สึกว่าคุณสมบัติของภาษาตลอดจนความไม่คุ้นเคยกับวัฒนธรรมที่สอดแทรกอยู่ในงานวรรณกรรมเป็นอุปสรรคต่อความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียน

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยบางชิ้นที่ศึกษาเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาในสาขาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ที่กำลังจะเป็นครูวิชาภาษาอังกฤษในอนาคตเกี่ยวกับวรรณกรรมกับการเรียนการสอนภาษา ตัวอย่างเช่น

Küçükoglu & Arikan (2011) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาวิชาชีพครูชั้นปีที่ 2 และ 3 ผู้ซึ่งกำลังจะเป็นครูสอนภาษาอังกฤษในอนาคตต่องานวรรณกรรมและวิชาวรรณกรรมในหลักสูตรครุศาสตร์ของตน โดยผู้วิจัยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูล ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าอนาคตครุภาษาอังกฤษในประเทศไทยเหล่านี้มีความรู้สึกในเชิงบวกกับวิชาวรรณกรรม และเห็นว่าวรรณกรรมประเภทนิยายและเรื่องสั้นเป็นประเภทของงานวรรณกรรมที่สำคัญและจะเป็นประโยชน์ต่อการสอนในอนาคต ในขณะที่วรรณกรรมประเภทบทกลอนอาจไม่มีบทบาทในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียนมากนัก นอกจากนี้แม้ว่าประชากรที่ศึกษาเหล่านี้จะเห็นว่างานวรรณกรรมจะสามารถช่วยผู้เรียนภาษาให้พัฒนาความรู้ในด้านวัฒนธรรมและคำศัพท์ได้ดีแต่ในแง่ของการพัฒนาทักษะการใช้ภาษา งานวรรณกรรมอาจไม่ช่วยให้เกิดการพัฒนาทักษะการพูดเท่าไรนัก

ส่วนงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับนิสิตฝึกสอนกับงานวรรณกรรมภาษาอังกฤษ ได้แก่ งานวิจัยโดย Allazi (2006) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความรู้สึกของนิสิตฝึกสอนระดับชั้นประถมศึกษาต่องานวรรณกรรมเด็กและเพื่อศึกษาว่าความรู้สึกดังกล่าวมีผลต่อการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพเหล่านี้หรือไม่ อย่างไร โดยประชากรที่ศึกษาเป็นนิสิตฝึกสอนระดับชั้นประถมศึกษาแห่งมหาวิทยาลัย Midwestern ประเทศสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยเกี่ยวกับการตอบสนองต่องานวรรณกรรมเด็กของนิสิตฝึกสอนเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าพวกเขาสร้างความเชื่อมโยงส่วนบุคคลกับงานวรรณกรรม อ่านงานวรรณกรรมเพื่อประโยชน์ต่อเด็กนักเรียน มีความเป็นครูแสวงหาแนวทางการสอน และมุ่งเน้นเรื่องศีลธรรม

จากการศึกษาตัวอย่างงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่างานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพในแง่มุมที่เกี่ยวข้องกับการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะงานวิจัยในประเทศไทยนั้นยังขาดแคลนอยู่มาก ด้วยเหตุนี้งานวิจัยฉบับนี้จึงมีขึ้นเพื่อศึกษาการใช้งานวรรณกรรมในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผลการวิจัยที่ได้จะช่วยให้ความเข้าใจในสภาพการณ์จริงของการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่สอนโดยนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพมีความชัดเจนขึ้น และข้อมูลที่ได้นี้จะประโยชน์ต่อการพัฒนารายวิชาเกี่ยวกับวรรณกรรมภาษาอังกฤษกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษและพัฒนาการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อในอนาคตต่อไป

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง “การศึกษาการใช้งานวรรณกรรมในการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษ” ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. ประชากรและการสุ่มตัวอย่างประชากร
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาข้อมูล แนวคิด และทฤษฎีต่างๆจากเอกสาร ตำรา วารสาร งานวิจัย วิทยานิพนธ์ต่างๆทั้งของไทยและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับงานวรรณกรรมกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อให้ทราบถึงความเป็นไปได้ตลอดจนปัญหาหรืออุปสรรคของการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการเรียนการสอน และเพื่อนำความรู้ที่ได้มาเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือสำหรับการวิจัย
2. ศึกษาหลักสูตรรายวิชาวรรณกรรมสำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (Literature for English Instruction) ของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทั้งในส่วนของโครงสร้าง คำอธิบายรายวิชา วัตถุประสงค์ของรายวิชา และเนื้อหาของรายวิชา
3. ศึกษาหลักการ วิธีการ และแนวทางในการสร้างแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการใช้งานวรรณกรรมในการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษจากหนังสือ วารสาร งานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้อง

ประชากรและการสุ่มตัวอย่างประชากร

ประชากรสำหรับการวิจัยครั้งนี้คือ นิสิตชั้นปีที่ 5 วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เรียนวิชาปฏิบัติการวิชาชีพ 1 (2700506)

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นิสิตชั้นปีที่ 5 วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เรียนวิชาปฏิบัติการวิชาชีพ 1 (2700506) ปีการศึกษา 2557 จำนวน 43 คน ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการสุ่มตัวอย่างประชากรแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยที่กลุ่มตัวอย่างนั้นมีคุณลักษณะโดยทั่วไปเหมือนกับประชากร เช่น เป็นนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 5 ได้ศึกษาและสอบผ่านรายวิชาบังคับต่างๆที่กำหนดไว้ในหลักสูตรก่อนออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพอย่างครบถ้วน มีผลการเรียนสะสมไม่น้อยกว่า 2.00 และได้เรียนวิชาปฏิบัติการวิชาชีพ 1 (2700506)

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

งานวิจัยชิ้นนี้ใช้เครื่องมือวิจัย 2 ชนิดด้วยกันคือ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ (ตัวอย่างแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์อยู่ในภาคผนวก 1 และ 2)

- แบบสอบถามนิติตฝึกประสบการณ์วิชาชีพเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ แบ่งออกเป็น 2 ตอนคือ
ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามสถานภาพของผู้ตอบ ประกอบด้วยคำถามแบบเลือกตอบและคำถามปลายเปิด จำนวน 7 ข้อ
ตอนที่ 2 เป็นแบบสำรวจการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ประกอบด้วยคำถามแบบเลือกตอบ และคำถามปลายเปิด จำนวน 11 ข้อ ซึ่งข้อความเหล่านี้ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นโดยยึดตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย (Bell, 2005; Muijs 2004) นั่นคือคำถามเหล่านี้มีขึ้นเพื่อให้ได้คำตอบตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยในข้อต่างๆดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย	คำถามข้อที่
1. เพื่อศึกษาการใช้งานวรรณกรรมในการสอนในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษ	2.1, 2.2, 2.3, 2.4, 2.5, 2.6, 2.7
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ	2.8 และ 2.10
3. เพื่อศึกษาปัญหาที่พบเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ	2.9

- แบบสัมภาษณ์นิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ประกอบด้วยคำถามจำนวน 8 ข้อ ซึ่งถูกสร้างขึ้นโดยยึดตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยเช่นเดียวกัน นั่นคือ

1. เพื่อศึกษาเกี่ยวกับการใช้งานวรรณกรรมในการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ (คำถามสัมภาษณ์ข้อที่ 2 และ 3)
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ (คำถามสัมภาษณ์ข้อที่ 4, 5 และ 6)
3. เพื่อศึกษาปัญหาหรืออุปสรรคที่พบเกี่ยวกับการใช้งานวรรณกรรมในการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ (คำถามสัมภาษณ์ข้อที่ 7)

อนึ่งสำหรับคำถามสัมภาษณ์ข้อแรกนั้นมีขึ้นเพื่อศึกษาข้อมูลเบื้องต้นทั่วไปเกี่ยวกับการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของผู้ให้สัมภาษณ์และเพื่ออุ่นเครื่องก่อนเข้าสู่คำถามหลัก และนอกเหนือจากคำถามหลักที่กล่าวไปนั้น ในการสัมภาษณ์จริงข้อคำถามที่ตามมาต่างๆมักเกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติเมื่อผู้วิจัยต้องการได้รายละเอียดหรือตัวอย่างเพิ่มเติมในประเด็นต่างๆจากผู้ให้สัมภาษณ์ (Fielding and Thomas, 2001; Rubin and Rubin, 1995)

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือโดยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ เมื่อสร้างเครื่องมือแล้วเสร็จจึงได้นำแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่านตรวจสอบความถูกต้องและความตรงของคำถามหรือความสอดคล้องของคำถามกับวัตถุประสงค์ตลอดจนความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ โดยวิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence: IOC) เกณฑ์ในการคัดเลือกผู้ทรงคุณวุฒินั้นพิจารณาโดยเลือกผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมกับการเรียนการสอนภาษาหรือเกี่ยวกับศาสตร์การสอนภาษาอังกฤษ (รายนามผู้ทรงคุณวุฒิอยู่ในภาคผนวก 3 และตัวอย่างแบบประเมินตรวจสอบเครื่องมือวิจัยสำหรับแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์อยู่ในภาคผนวก 4 และ 5) จากนั้นผู้วิจัยนำข้อเสนอแนะต่างๆจากผู้ทรงคุณวุฒิมาปรับแก้แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ แล้วจึงนำไปทดลองใช้กับนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษที่ผ่านการฝึกประสบการณ์วิชาชีพในปีการศึกษาก่อนหน้า (ปีการศึกษา 2556) ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 คน โดยผู้วิจัยได้ให้นิสิตเหล่านี้ทดลองทำแบบสอบถามและได้ทดลองสัมภาษณ์นิสิตเหล่านี้ด้วย อนึ่งหลังการทดลองใช้เครื่องมือผู้วิจัยได้สัมภาษณ์นิสิตทั้งสามคนเกี่ยวกับความชัดเจนของข้อคำถามทั้งในแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ ความเหมาะสมของรูปแบบแบบสอบถาม ตลอดจนได้มีการประเมินระยะเวลาโดยเฉลี่ยสำหรับการตอบแบบสอบถามด้วย ผลจากการทดลองใช้เครื่องมือเป็นไปได้อย่างดีจึงสามารถนำมาใช้เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างประชากรจริงได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยตนเองโดย

- แจกแบบสอบถามแก่กลุ่มตัวอย่างคือ นิสิตชั้นปีที่ 5 วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เรียนวิชาปฏิบัติการวิชาชีพ 1 (2700506) ปีการศึกษา 2557 จำนวน 43 คน หลังเสร็จสิ้นการฝึกประสบการณ์วิชาชีพในภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2557
ผู้วิจัยได้แบบสอบถามคืนจำนวน 43 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100
- สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 คน โดยวิธีการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) เพื่อให้ทราบรายละเอียดของการสอนวิชาภาษาอังกฤษกับการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนตลอดจนปัญหาหรืออุปสรรคที่พบในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพอย่างลึกซึ้ง
การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างสำหรับสัมภาษณ์ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยสุ่มมาจากกลุ่มตัวอย่างประชากรกลุ่มเดียวกับที่ตอบแบบสอบถาม และกลุ่มตัวอย่างที่ถูกสัมภาษณ์จำนวน 8 คนนี้ มาจากสถานศึกษาที่นิสิตออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพจำนวน 5 แห่ง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่กลุ่มตัวอย่างตอบแล้วมาวิเคราะห์ตามรายละเอียดดังนี้

- แบบสอบถามแบบกำหนดคำตอบให้เลือกตอบ ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์โดยใช้สถิติบรรยาย (Descriptive Statistics) ได้แก่การหาค่าความถี่ของตัวเลือกคำตอบแต่ละตัว แล้วจึงหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบค่าบรรยาย
- แบบสอบถามแบบปลายเปิด เป็นคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ ข้อมูลที่ได้ถูกนำมาวิเคราะห์โดยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และ
- ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ได้นำมาวิเคราะห์โดยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เช่นเดียวกัน

การวิเคราะห์เนื้อหาของข้อมูลจากคำถามปลายเปิดและข้อมูลจากการสัมภาษณ์นั้นมีขั้นตอนการวิเคราะห์เพื่อแยกให้เห็นส่วนประกอบต่างๆ ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างส่วนประกอบต่างๆของข้อมูล โดยใช้รูปแบบเชิงระบบของ Strauss & Corbin (1998) ดังต่อไปนี้

- 1) การเปิดรหัส (Open coding) เป็นกระบวนการที่จำแนกแยกแยะข้อมูลเพื่อนำมาจัดเป็นหมวดหมู่ เพื่อการสร้างแนวคิดและการเปรียบเทียบ (Richards, 2003) (ตัวอย่างการเปิดรหัสในงานวิจัยนี้อยู่ในภาคผนวก 6)
- 2) การหาแก่นของรหัส (Axial coding) เป็นกระบวนการจัดระบบข้อมูลโดยคัดเลือกหมวดหมู่หลักและหมวดหมู่รองที่ได้จากการเปิดรหัส แล้วเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างหมวดหมู่นั้นๆ
- 3) การเลือกรหัส (Selective coding) เป็นขั้นตอนของการระบุหมวดหมู่หลักแกนกลางหรือแนวคิดหลักที่เกิดขึ้นจากข้อมูลที่ได้จากหมวดหมู่ต่างๆ

อนึ่งเพื่อเป็นการตรวจสอบความน่าเชื่อถือ (Reliability) ของข้อมูลจากการวิเคราะห์เนื้อหา ผู้วิจัยได้ใช้วิธี Intercoder Reliability นั่นคือผู้วิจัยได้ให้ผู้เชี่ยวชาญซึ่งเป็นอาจารย์และนักวิจัยในสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษอีก 1 ท่านทำการเปิดรหัสข้อมูลเช่นเดียวกัน แล้วนำมาพิจารณาความสอดคล้องหรือความแตกต่างกับการเปิดรหัสข้อมูลของผู้วิจัย ด้วยการคำนวณโดยใช้สูตรของ Holsti (1969) ดังนี้คือ

$$R (\text{Reliability}) = \frac{N(C1,2)}{C1+C2}$$

โดย N = จำนวนผู้เปิดรหัส

$C_{1,2}$ = จำนวนหน่วยที่ผู้เปิดรหัสมีความเห็นตรงกัน

C_1 = จำนวนหน่วยที่ผู้เปิดรหัสคนที่ 1 เลือก

C_2 = จำนวนหน่วยที่ผู้เปิดรหัสคนที่ 2 เลือก

ซึ่งค่าคำนวณที่ได้จากสูตรนี้ไม่ควรต่ำกว่า 0.8 จึงจะถือว่าข้อมูลมีความน่าเชื่อถือ ผลการคำนวณ Intercoder Reliability ของข้อมูลจากงานวิจัยนี้ เป็นดังนี้

$$R = \frac{2(75)}{88+82}$$

$$R = 0.88$$

เนื่องจากค่าที่ได้จากการคำนวณสูงกว่า 0.8 จึงถือได้ว่าข้อมูลจากวิเคราะห์เนื้อหาที่มีความน่าเชื่อถือได้

นอกจากนี้ในกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ใช้แผนภาพ (diagram) มาช่วยทำให้เห็นภาพของความสัมพันธ์ระหว่างหมวดหมู่ต่างๆ ได้ชัดเจน และช่วยให้การจัดหมวดหมู่ข้อมูลมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (ตัวอย่างแผนภาพแสดงการจัดหมวดหมู่ข้อมูลอยู่ในภาคผนวก 7 และ 8) ข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการวิเคราะห์เนื้อหาถูกนำเสนอในรูปแบบการบรรยาย

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยเรื่อง “การศึกษาการใช้งานวรรณกรรมในการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษ” ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากนิสิตชั้นปีที่ 5 คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 43 คน ที่ออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพในสถานศึกษาต่างๆ ในภาคการศึกษาด้านปีการศึกษา 2557 โดยมีคำถามการวิจัยคือ

1. นิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษได้ใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อประกอบการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพหรือไม่ อย่างไร
2. นิสิตมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพอย่างไร
3. นิสิตประสบปัญหาหรืออุปสรรคเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพหรือไม่ อย่างไร

ผู้วิจัยจะขอนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งที่ได้จากแบบสอบถามและการสัมภาษณ์โดยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1. การใช้งานวรรณกรรมประกอบการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษ
- ตอนที่ 2. ความคิดเห็นของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ
- ตอนที่ 3. ปัญหาหรืออุปสรรคเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

ตอนที่ 1. การใช้งานวรรณกรรมประกอบการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างการฝึก
ประสบการณ์วิชาชีพของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษ

1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม

ตารางที่ 1: ตารางแสดงจำนวน และร้อยละของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษ ปี
การศึกษา 2557 ที่ใช้และไม่ใช้งานวรรณกรรมประกอบการสอน

นิสิตฝึกประสบการณ์ วิชาชีพวิชาเอก ภาษาอังกฤษ (คน)	นิสิตที่ใช้ วรรณกรรม ประกอบการสอน (คน)	คิดเป็นร้อยละ	นิสิตที่ไม่ใช้ วรรณกรรม ประกอบการ สอน (คน)	คิดเป็นร้อย ละ
43	19	44.19	24	55.81

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่าจากจำนวนนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษ
ปีการศึกษา 2557 ทั้งหมด 43 คน มีผู้ที่ใช้งานวรรณกรรมประกอบการสอนในวิชาภาษาอังกฤษ
จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 44.19 และมีผู้ที่ไม่ใช้งานวรรณกรรมประกอบการสอนในวิชา
ภาษาอังกฤษจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 55.81

ตารางที่ 2: ตารางแสดงจำนวน และร้อยละของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2557 ที่ใช้และไม่ใช้งานวรรณกรรมประกอบการสอน โดยแยกตามเพศ

นิสิตฝึก ประสบการณ์ วิชาชีพวิชาเอก ภาษาอังกฤษ	จำนวน (คน)	ใช้ วรรณกรรม จำนวน (คน)	คิดเป็นร้อย ละ	ไม่ใช้ วรรณกรรม จำนวน(คน)	คิดเป็นร้อย ละ
เพศชาย	15	7	46.66	8	53.33
เพศหญิง	28	12	42.86	16	57.14

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่านิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2557 แบ่งออกเป็นเพศชาย 15 คน และเพศหญิง 28 คน นิสิตเพศชายที่ใช้งานวรรณกรรมประกอบการสอนในวิชาภาษาอังกฤษมีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 46.66 และไม่ใช้งานวรรณกรรมประกอบการสอนในวิชาภาษาอังกฤษมีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 53.33 นิสิตเพศหญิงที่ใช้งานวรรณกรรมประกอบการสอนในวิชาภาษาอังกฤษมีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 42.86 และไม่ใช้งานวรรณกรรมประกอบการสอนในวิชาภาษาอังกฤษมีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 57.14

ตารางที่ 3: ตารางแสดงความถี่และร้อยละของความถี่ที่นิสิตเลือกให้เหตุผลประกอบการนำวรรณกรรมมาใช้ในกระบวนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

เหตุผลของการเลือกใช้วรรณกรรมประกอบการสอน วิชาภาษาอังกฤษ	ความถี่ในการเลือก	ค่าร้อยละของ ความถี่
1. งานวรรณกรรมสามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนต่อบทเรียนได้ดี	12	22.22
2. งานวรรณกรรมเป็นสื่อที่สามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างหลากหลาย	9	16.67
3. งานวรรณกรรมสามารถให้ประโยชน์ในแง่ของการพัฒนาการใช้ภาษาได้เป็นอย่างดี	6	11.11
4. งานวรรณกรรมสามารถให้ความรู้ในแง่ของวัฒนธรรมได้เป็นอย่างดี	9	16.67
5. งานวรรณกรรมสามารถช่วยพัฒนาความคิดให้กับผู้เรียน	8	14.81
6. งานวรรณกรรมสามารถช่วยพัฒนานิสัยรักการอ่านให้กับผู้เรียน	7	12.96
7. งานวรรณกรรมปรากฏอยู่ในแบบเรียนอยู่แล้ว	3	5.56
8. อื่นๆ	0	0
รวม	54	100

ตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่าเหตุผลที่นิสิตให้ประกอบการนำวรรณกรรมมาใช้ในกระบวนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพมากที่สุดคือ งานวรรณกรรมสามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนต่อบทเรียนได้ดี คิดเป็นร้อยละ 22.22 ส่วนเหตุผลที่นิสิตให้ประกอบการนำวรรณกรรมมาใช้ในกระบวนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในอันดับรองลงมามีสองเหตุผลที่มีความถี่ในการเลือกเท่ากันคือ งานวรรณกรรมเป็นสื่อที่สามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างหลากหลาย และงานวรรณกรรมสามารถให้ความรู้ในแง่ของวัฒนธรรมได้เป็นอย่างดี คิดเป็นร้อยละ 16.67 เท่ากัน ส่วนเหตุผลที่นิสิตให้ประกอบการนำวรรณกรรมมาใช้ในกระบวนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพที่น้อยที่สุดคืองานวรรณกรรมปรากฏอยู่ในแบบเรียนอยู่แล้ว คิดเป็นร้อยละ 5.56

ตารางที่ 4: ตารางแสดงความถี่และร้อยละของความถี่ที่นิสิตเลือกให้เหตุผลประกอบการไม่นำ
วรรณกรรมมาใช้ในกระบวนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

เหตุผลของการไม่เลือกใช้วรรณกรรมประกอบการสอน วิชาภาษาอังกฤษ	ความถี่ในการเลือก	ค่าร้อยละของ ความถี่
1. คำศัพท์และโครงสร้างประโยคที่ใช้ในงานวรรณกรรม ยากเกินกว่าระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียน	10	21.28
2. ลักษณะภาษาของงานประพันธ์ที่ใช้ในงาน วรรณกรรมยากเกินไปสำหรับผู้เรียน	11	23.40
3. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้งาน วรรณกรรมเป็นสื่อทำได้ยาก	7	14.89
4. การเรียนการสอนที่ใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อใช้เวลา มาก	5	10.64
5. การเรียนการสอนที่ใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อไม่ น่าสนใจสำหรับผู้เรียน	1	2.13
6. การเรียนการสอนที่ใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อไม่ เหมาะกับวัยของผู้เรียน	5	10.64
7. อื่นๆ		
- โรงเรียนกำหนดเนื้อหามาให้แล้ว	1	2.13
- เนื้อหาของวรรณกรรมไม่ตรงกับสิ่งที่ผู้ประสาน รายวิชาต้องการให้สอนแก่ผู้เรียน	1	2.13
- งานวรรณกรรมไม่สัมพันธ์กับเนื้อหาที่สอน	2	4.25
- งานวรรณกรรมไม่อยู่ในแบบเรียน	2	4.25
- เนื้อหาในแบบเรียนมีมากอยู่แล้ว	1	2.13
- ยังไม่พบโอกาสในการนำงานวรรณกรรมมาใช้	1	2.13
รวม	47	100

ตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่าเหตุผลที่นิสิตให้ประกอบการไม่นำวรรณกรรมมาใช้ในกระบวนการ
สอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพมากที่สุดคือ ลักษณะภาษาของงานประพันธ์
ที่ใช้ในงานวรรณกรรมยากเกินไปสำหรับผู้เรียน คิดเป็นร้อยละ 23.40 ส่วนเหตุผลที่นิสิตให้

ประกอบการไม่นำวรรณกรรมมาใช้ในกระบวนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในอันดับรองลงมาคือ คำศัพท์และโครงสร้างประโยคที่ใช้ในงานวรรณกรรมยากเกินกว่าระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียน คิดเป็นร้อยละ 21.28 ส่วนเหตุผลที่นิสิตให้ประกอบการไม่นำวรรณกรรมมาใช้ในกระบวนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพที่น้อยที่สุดคือการเรียนการสอนที่ใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อไม่น่าสนใจสำหรับผู้เรียน นอกจากนี้ยังมีเหตุผลอื่นๆที่นิสิตระบุเพิ่มเติมซึ่งมีความถี่น้อยที่สุดเช่นกันคือ โรงเรียนกำหนดเนื้อหามาให้แล้ว เนื้อหาของวรรณกรรมไม่ตรงกับสิ่งที่ผู้ประสานรายวิชาต้องการให้สอนแก่ผู้เรียน เนื้อหาในแบบเรียนมีมากอยู่แล้ว และยังไม่พบโอกาสในการนำงานวรรณกรรมมาใช้ คิดเป็นร้อยละ 2.13 เท่ากัน

ตารางที่ 5: ตารางแสดงความถี่และร้อยละของความถี่ของประเภทของงานวรรณกรรมที่นิสิตนำมาใช้ประกอบการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

ประเภทของงานวรรณกรรม	ความถี่ในการเลือก	ค่าร้อยละของความถี่
1. Nursery rhyme (เพลงสำหรับเด็ก)	6	12.24
2. Mythology (เทพปกรณัม)	4	8.16
3. Folk Tale (นิทานพื้นบ้าน)	2	4.08
4. Short Story (เรื่องสั้น)	8	16.33
5. Novel (นวนิยาย)	1	2.04
6. Play/Drama (บทละคร)	1	2.04
7. Poem (บทกลอน)	4	8.16
8. Song Lyric (เนื้อเพลง)	13	26.53
9. Legend (ตำนาน)	3	6.12
10. Fable (นิทาน)	3	6.12
11. Fairy tale (เทพนิยาย)	4	8.16
12. อื่นๆ	0	0.00
รวม	49	100

ตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่าประเภทของงานวรรณกรรมที่นิสิตนำมาใช้ประกอบการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพมากที่สุดคือ เนื้อเพลง คิดเป็นร้อยละ 26.53 ส่วนประเภทของงานวรรณกรรมที่นิสิตนำมาใช้ประกอบการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพในอันดับรองลงมาคือ เรื่องสั้น คิดเป็นร้อยละ 16.33 ส่วนประเภทของงานวรรณกรรมที่นิสิตนำมาใช้ประกอบการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพที่น้อยที่สุดมีสองประเภทที่มีความถี่ในการเลือกเท่ากันคือ นวนิยาย และบทละคร คิดเป็นร้อยละ 2.04 เท่ากัน

ตารางที่ 6: ตารางแสดงความถี่และร้อยละของความถี่ของเกณฑ์ที่นิสิตใช้ในการเลือกงานวรรณกรรมมาประกอบการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

เกณฑ์	ความถี่ในการเลือก	ค่าร้อยละของความถี่
1. วัยของผู้เรียน	11	20.75
2. ความสนใจของผู้เรียน	12	22.64
3. ความยากง่ายของภาษา	13	24.53
4. ประเทศที่มาของงานวรรณกรรม	1	1.89
5. ผู้แต่ง	0	0.00
6. ความยาวของงานวรรณกรรม	7	13.21
7. ความสนใจส่วนตัวของผู้สอน	6	11.32
8. อื่นๆ		
- เข้ากับบทเรียน มีความสอดคล้องกับบทเรียน	3	5.66
รวม	53	100.00

ตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่าเกณฑ์ที่นิสิตใช้ในการเลือกงานวรรณกรรมมาประกอบการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพมากที่สุดคือ ความยากง่ายของภาษา คิดเป็นร้อยละ 24.53 ส่วนเกณฑ์ที่นิสิตใช้ในการเลือกงานวรรณกรรมมาประกอบการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพในอันดับรองลงมาคือ ความสนใจของผู้เรียน คิดเป็นร้อยละ 22.64 และเกณฑ์ที่นิสิตใช้ในการเลือกงานวรรณกรรมมาประกอบการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพที่น้อยที่สุดคือ ผู้แต่ง ซึ่งไม่มีผู้เลือกและคิดเป็นร้อยละ 0

ตารางที่ 7: ตารางแสดงความถี่และร้อยละของความถี่ของจำนวนครั้งโดยเฉลี่ยที่นิสิตได้มีการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

จำนวนครั้ง	ความถี่ในการเลือก	ค่าร้อยละของความถี่
1. 1-5 ครั้ง	13	68.42
2. 6-10 ครั้ง	3	15.79
3. 11-15 ครั้ง	1	5.26
4. 16-20 ครั้ง	2	10.53
5. 21-25 ครั้ง	0	0
6. 26-30 ครั้ง	0	0
7. มากกว่า 30 ครั้ง	0	0
รวม	19	100

ตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่าจำนวนครั้งโดยเฉลี่ยที่นิสิตได้มีการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพมากที่สุดคือ 1-5 ครั้งคิดเป็นร้อยละ 68.42 ส่วนจำนวนครั้งโดยเฉลี่ยที่นิสิตได้มีการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพในอันดับรองลงมาคือ 6-10 ครั้งคิดเป็นร้อยละ 15.79 และจำนวนครั้งโดยเฉลี่ยที่นิสิตได้มีการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพที่น้อยที่สุดมีสามข้อที่มีความถี่ในการเลือกเท่ากันซึ่งคือ 21-25 ครั้ง 26-30 ครั้ง และ มากกว่า 30 ครั้ง ซึ่งไม่มีผู้เลือกและคิดเป็นร้อยละ 0 เท่ากัน

ตารางที่ 8: ตารางแสดงความถี่และร้อยละของความถี่ของขั้นตอนการสอนที่นิสิตได้มีภาระงาน
 วรรณกรรมไปใช้ประกอบบทเรียนในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

ขั้นตอนการสอน	ความถี่ในการเลือก	ค่าร้อยละของ ความถี่
1. ชี้นำเข้าสู่บทเรียน	13	43.33
2. ชี้นสอน	11	36.67
3. ชี้นฝึก	4	13.33
4. ชี้นประเมิน	1	3.33
5. ชี้นถ่ายโอน	1	3.33
รวม	30	100

ตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่าขั้นตอนการสอนที่นิสิตได้มีภาระงานวรรณกรรมไปใช้ประกอบ
 บทเรียนในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพมากที่สุดคือ ชี้นำเข้าสู่บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 43.33
 ส่วนขั้นตอนการสอนที่นิสิตได้มีภาระงานวรรณกรรมไปใช้ประกอบบทเรียนในระหว่างฝึก
 ประสบการณ์วิชาชีพในอันดับรองลงมาคือ ชี้นสอนคิดเป็นร้อยละ 36.67 และขั้นตอนการสอนที่นิสิต
 ได้มีภาระงานวรรณกรรมไปใช้ประกอบบทเรียนในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพที่น้อยที่สุดมีสอง
 ขั้นตอนที่มีความถี่เท่ากัน คือ ชี้นประเมินและชี้นถ่ายโอน คิดเป็นร้อยละ 3.33

นอกจากนี้จากการวิเคราะห์คำถามปลายเปิดเกี่ยวกับตัวอย่างรูปแบบการจัดกิจกรรมการ
 เรียนการสอนโดยใช้งานวรรณกรรมพบว่านิสิตได้ให้ตัวอย่างภาระงานวรรณกรรมมาใช้ในการนำเข้าสู่
 บทเรียน เช่น การนำเพลงและเนื้อเพลงมากระตุ้นความสนใจของผู้เรียน และเชื่อมโยงกับเนื้อหาที่
 จะสอน ในชั้นสอน นิสิตได้ใช้งานวรรณกรรมเช่น เนื้อเพลง และ เรื่องสั้นในการสอนคำศัพท์ สอนให้
 ผู้เรียนรู้จักการเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท สอนการอ่านโดยใช้เรื่องสั้น และเนื้อเพลง โดย
 ให้ผู้เรียนฝึกการสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน การวิเคราะห์ผู้แต่งและลักษณะงานเขียน การ
 วิเคราะห์ความรู้สึกของตัวละคร สอนการฟังโดยครูเล่านิทานโดยมีภาพประกอบ สอนไวยากรณ์ผ่าน
 งานวรรณกรรม เช่น คำกลอนหรือเพลงสำหรับเด็ก และเทพปกรณัม เป็นต้น นอกจากนี้นิสิตบางคน
 ได้กล่าวถึงการให้ความรู้ทางวัฒนธรรมที่สอดแทรกอยู่ในเนื้อเพลง และนิทานให้กับผู้เรียน เป็นต้น
 และในชั้นฝึกนิสิตได้ให้ตัวอย่างภาระงานวรรณกรรมมาใช้ในการฝึกการใช้ภาษาโดยนำเนื้อเพลงมา
 ทำเป็นกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกใช้ไวยากรณ์ที่เรียนไป เป็นต้น

ตารางที่ 9: ตารางแสดงความถี่และร้อยละของความถี่ของทักษะทางภาษาที่นิสิตเลือกนํางาน
 วรรณกรรมไปใช้ประกอบบทเรียนเพื่อพัฒนาผู้เรียนในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

ทักษะทางภาษา	ความถี่ในการเลือก	ค่าร้อยละของ ความถี่
1. ทักษะฟัง	12	32.43
2. ทักษะพูด	4	10.81
3. ทักษะอ่าน	14	37.84
4. ทักษะเขียน	7	18.92
รวม	37	100

ตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่าทักษะทางภาษาที่นิสิตเลือกนํางานวรรณกรรมไปใช้ประกอบ
 บทเรียนเพื่อพัฒนาผู้เรียนในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพมากที่สุดคือ ทักษะอ่าน คิดเป็นร้อยละ
 37.84 ส่วนทักษะทางภาษาที่นิสิตเลือกนํางานวรรณกรรมไปใช้ประกอบบทเรียนเพื่อพัฒนาผู้เรียนใน
 ระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพในอันดับรองลงมาคือ ทักษะฟัง คิดเป็นร้อยละ 32.43 และทักษะทาง
 ภาษาที่นิสิตเลือกนํางานวรรณกรรมไปใช้ประกอบบทเรียนเพื่อพัฒนาผู้เรียนในระหว่างฝึก
 ประสบการณ์วิชาชีพที่น้อยที่สุด คือ ทักษะพูด คิดเป็นร้อยละ 10.81

1.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์

จากการสัมภาษณ์นิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพภาษาอังกฤษ จำนวน 8 คน พบว่านิสิตเหล่านี้ได้นำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในปริมาณที่ค่อนข้างน้อย และประเภทของงานวรรณกรรมที่ใช้ประกอบการสอนส่วนใหญ่จะเป็นเนื้อเพลง มีเพียงนิสิตหนึ่งคนจากแปดคนที่ระบุว่าได้นำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนค่อนข้างบ่อย

“ของผมิใช้วรรณกรรมเยอะ เพราะเด็กผู้ชายชอบฟังการเล่าเรื่องและชอบฟังอะไรที่มันมีที่มา ยิ่งอะไรที่มันเป็นตำนานเค้าจะยิ่งสนใจ แล้วมันใกล้กับทั้งเกมส์ทั้งหนังสือ เด็กผู้ชายจะชอบมาก เกมส์จะมีเรื่องเกี่ยวกับเทพเจ้ากรีกหลายองค์ ฉะนั้นจะสามารถเชื่อมโยงกับเรื่องศัพท์ เรื่อง tense จากวรรณกรรมได้เยอะ ก็ใช้ได้หลายรอบอยู่เหมือนกัน” (นิสิต 2. สัมภาษณ์. 2557)

สาเหตุหลักที่นิสิตระบุว่า เป็นเหตุผลที่ทำให้ไม่สามารถนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของตนได้มากเท่าที่ควรเนื่องมาจากปัจจัยด้านข้อจำกัดทางความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน ข้อจำกัดในแง่ของเวลาในการสอนที่ไม่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาที่นักเรียนจะต้องเรียน ตลอดจนนโยบายของโรงเรียนและความยืดหยุ่นของอาจารย์ในเทศก์ที่โรงเรียนที่จะอนุญาตให้นิสิตสอนเนื้อหาที่นอกเหนือจากตำราเรียน

“ด้วยความที่ของหนูเป็นเด็กเล็กแล้วก็พื้นฐานเค้าไม่ได้เยอะพอที่จะไปอ่านเป็นนิทานหรืออะไรอย่างนี้ ก็จะปรับเป็นเพลงเสียมากกว่า แต่ก็ถือว่าใช้น้อยอยู่” (นิสิต 3. สัมภาษณ์. 2557)

“ใช้น้อยมากเลยคะ เพราะหนูสอนตามหนังสือ จริงๆก็อยากนำมาใช้เพราะเนื้อหาที่อยู่ในหนังสือเรียนเด็กก็ไม่ค่อยสนใจ แต่ถ้าเป็นอะไรที่มาจากข้างนอกเช่นนิทาน นิทาน ก็น่าจะสนใจมากขึ้น แต่เหมือนมันสอนไม่ทัน เรื่องที่เค้าจะออกสอบมันก็อยู่ในหนังสือ หนูก็เลยต้องเอาตามในหนังสือ ตามที่คุยกับอาจารย์ที่เลี้ยง ข้อจำกัดของหนูก็คือเนื้อหาที่ต้องสอนที่มีเยอะและเวลาที่สอนไม่ค่อยพอเพราะเด็กมีกิจกรรมเยอะและเด็กที่โรงเรียนนี้เค้าเดินเรียน ต้องย้ายห้องก็มีเวลาได้สอนจริงคาบละประมาณ 30 นาทีเอง นอกจากนี้อาจารย์ที่ปรึกษาก็ไม่ค่อยยืดหยุ่น เค้ากำหนดเนื้อหาให้เลย” (นิสิต 1. สัมภาษณ์. 2557)

“ไม่ค่อยได้ใช้เลยคะ เพราะลำพังในหนังสือนักเรียนก็ยังไม่ได้เลย เพราะฉะนั้นจะเอาจากข้างนอกไปก็ลำบาก อาจารย์เค้าก็บอกถ้าเนื้อหาข้างนอกก็เอามาได้ แต่พอดีห้องหนูเป็นห้องอ่อนมาก แค่ว่าสอบเรียนได้ครบทุกหัวข้อก็ดีใจมากแล้ว เพราะฉะนั้นมันยาก อาจจะมีย่างมากก็เอาเพลงเข้าไปเป็นขั้นนำเข้าสู่บทเรียนนิดหน่อย เช่นเอาเพลง If you happy and you know you clap your hands ไปสอน Imperative อย่างวิชา Reading เค้าก็ให้สอนตามหนังสือ คือจริงๆแล้วก็สามารถเอาเนื้อหาจากข้างนอกมาเสริมได้แต่แค่ในหนังสือเด็กก็เรียนไม่ไหวอยู่แล้วคะ” (นิสิต5.สัมภาษณ์.2557)

“ข้อจำกัดก็มีเรื่องเวลา เนื้อหาที่สอนทุกวันนี้ก็เหมือนบางที่อาจารย์ที่เลี้ยงก็ให้ข้ามๆไปเพราะเนื่องจากเนื้อหามันเยอะมากแล้วเวลาที่สอนมันก็ไม่ทัน เวลาที่สอนเค้าก็จะให้ข้ามพวก reading พวกงานวรรณกรรมจะถูกข้ามแล้วก็ให้เราเน้นที่ grammar ที่คำศัพท์ เพราะว่าจะใช้สอบ” (นิสิต6.สัมภาษณ์.2557)

“ถ้าหนูนึกถึงงานวรรณกรรมที่เอาไปใช้ก็จะเป็นพวกเพลงหรือกลอน เพราะหนูรู้สึกว่างานวรรณกรรมที่ยากๆเลยมันยากที่จะนำมาใส่ในบทเรียน แล้วโรงเรียนเค้าก็มีข้อกำหนดว่าให้สอนเนื้อหาอย่างนี้ๆ หนูก็เลยรู้สึกว่าเอาวรรณกรรมเข้ามาได้ยาก” (นิสิต4.สัมภาษณ์.2557)

นอกจากนี้จะสังเกตได้ว่านิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพส่วนหนึ่งได้ระบุว่าได้สอนโดยยึดเนื้อหาตามแบบเรียนและงานวรรณกรรมไม่ค่อยปรากฏอยู่ในแบบเรียนทั้งแบบเรียนที่เน้นสอนไวยากรณ์หรือแม้แต่แบบเรียนสำหรับการสอนการอ่าน

“ที่โรงเรียนมีแบบเรียนมาให้ เนื้อหาก็เอาตามแบบเรียน ด้วยตัวบทเรียนมันไม่ค่อยมีเกี่ยวกับวรรณกรรมเท่าไร ส่วนใหญ่จะเน้นไปที่ grammar แล้วก็ ถ้าเป็นพวก reading ก็จะทำออกแนววิทยาศาสตร์ ก็เลยไม่ค่อยได้เอางานวรรณกรรมไปใช้” (นิสิต 6.สัมภาษณ์.2557)

“เนื้อหาส่วนใหญ่จะเป็น fact เป็นบทความ เช่นบทความเกี่ยวกับ Sydney บทความเกี่ยวกับกีฬา ไม่มีงานวรรณกรรม” (นิสิต7.สัมภาษณ์.2557)

“หนังสือจะเป็นของโรงเรียนเองจะเน้น grammar ไม่มีงานวรรณกรรมค่ะ” (นิติต
5.สัมภาษณ์.2557)

ตอนที่ 2. ความคิดเห็นของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม

จากการวิเคราะห์คำถามปลายเปิดเกี่ยวกับความคิดเห็นของนิสิตต่อการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพพบว่านิสิตส่วนใหญ่ (จำนวน 13 คน จากจำนวนนิสิตที่ใช้งานวรรณกรรมประกอบการสอนทั้งหมด 19 คน คิดเป็นร้อยละ 68.42) มีความรู้สึกในเชิงบวกต่อการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้สึกเกี่ยวกับประโยชน์ของงานวรรณกรรมในการช่วยกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนต่อบทเรียน ดังตัวอย่างข้อคิดเห็นที่ได้จากคำถามปลายเปิดดังต่อไปนี้

“การนำงานวรรณกรรมมาใช้มาสามารถดึงความสนใจของผู้เรียนได้ดี นักเรียนตั้งใจฟังดีมาก”

“นักเรียนให้ความสนใจดี วรรณกรรมสามารถกระตุ้นความสนใจของนักเรียนเพราะเป็นเรื่องที่นอกเหนือจากบทเรียน”

“เด็กสนใจและใช้ประโยชน์ได้มาก”

“เป็นสิ่งดีที่ช่วยกระตุ้นความสนใจ เป็นการฝึกที่ทำให้เรื่องยากเป็นเรื่องที่สนุก”

“ดึงดูดความสนใจของผู้เรียนได้ดี โดยเฉพาะเพลง”

“การนำงานวรรณกรรมสไตล์เด็กๆหรือวัยรุ่น เช่น เพลง หนังสือสำหรับเด็กหรือวัยรุ่นมาใช้ นักเรียนจะให้ความสนใจมาก”

“ทำให้เด็กสนใจได้เนื่องจากมีเรื่องราว เด็กจะตั้งใจฟังเป็นพิเศษ ยิ่งถ้ามีตัวละครที่เขารู้จัก จะทำให้เด็กให้ความสนใจมากยิ่งขึ้น”

“เมื่อนักเรียนมีความสนใจในการเรียน ทำให้ผู้สอนมีความสุขและสนุกกับการสอน โดยอาศัยวรรณกรรมที่มีความสนุกมาประยุกต์ใช้”

นอกจากนี้ นิสิตบางคนได้แสดงความพึงพอใจต่อการนำงานวรรณกรรมมาใช้ประกอบบทเรียนโดยได้ชี้ให้เห็นถึงประโยชน์ในแง่มุมต่างๆของการใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อการสอน อาทิเช่น ประโยชน์ในแง่ของวัฒนธรรม

“นักเรียนได้มีการเปิดกว้างทางวัฒนธรรมตะวันตก ทั้งในเรื่องของเรื่องราวและภาษา ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนมาก”

อีกทั้งยังมีการแสดงความรู้สึกในเชิงบวกต่องานวรรณกรรมด้วยงานวรรณกรรมสามารถเอื้อประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน และเอื้อประโยชน์ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

“รู้สึกดีที่นำงานวรรณกรรมมาใช้ นักเรียนชอบ ทำให้การเรียนรู้หลากหลายและดีขึ้น”

“นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ได้รับความรู้และประสบการณ์ใหม่จากการอ่านวรรณกรรม”

“วรรณกรรมที่เลือกใช้จะมีประโยชน์ต่อเนื้อหาที่สอนหรือเกี่ยวข้อง ทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนในชั้นต่างๆตามที่คุณสอนเลือกใช้ มีความน่าสนใจมากขึ้น”

อย่างไรก็ตามมีนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพส่วนหนึ่ง (จำนวน 6 คน จากจำนวนนิสิตที่ใช้งานวรรณกรรมประกอบการสอนทั้งหมด 19 คน คิดเป็นร้อยละ 31.58) ที่แสดงความรู้สึกในเชิงลบต่อการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยความรู้สึกดังกล่าวมักเกิดจากปัญหาที่พบจากการนำงานวรรณกรรมมาใช้ เช่น ความยากของภาษาในงานวรรณกรรม ปัญหาในการเลือกงานวรรณกรรมให้เหมาะกับนักเรียน ข้อจำกัดในแง่ของเวลาในการสอน เป็นต้น

“เป็นเรื่องยากที่จะนำวรรณกรรมต้นฉบับ ที่เป็น authentic มาใช้กับนักเรียน แม้ว่า เป็นหัวข้อหรือสิ่งที่ผู้เรียนสนใจ แต่มักจะมีคำศัพท์หรือสำนวนที่ยากเกินระดับความสามารถของผู้เรียนอยู่เยอะ ทำให้ส่วนใหญ่จะใช้งานวรรณกรรมที่มีอยู่ในแบบเรียนอยู่แล้ว ซึ่งหลายครั้งเป็นเรื่องที่ผู้เรียนเบื่อหน่ายหรือไม่ได้อยู่ในความสนใจในบทเรียน”

“อาจมีความยากในการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนในเวลาจำกัด”

“วรรณกรรมบางเรื่องมีคำศัพท์และ tense บางอันที่ยากต่อการเข้าใจของผู้เรียน”

“เป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลาพิจารณาพอสมควรในแต่ละครั้งในการเลือกงานวรรณกรรมให้เหมาะสมกับความสนใจ ความสามารถของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนมีความหลากหลายทางระดับความสามารถพอสมควร”

นอกจากนี้เมื่อถามถึงแนวคิดในการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในอนาคต ข้อมูลที่ได้มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 10: ตารางแสดงจำนวน และร้อยละของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2557 ที่คิดจะใช้และไม่ใช้งานวรรณกรรมประกอบการสอนในอนาคตของตน

นิสิตฝึกประสบการณ์ วิชาชีพวิชาเอก ภาษาอังกฤษ (คน)	นิสิตที่จะใช้ วรรณกรรม ประกอบการสอน ในอนาคต (คน)	คิดเป็นร้อยละ	นิสิตที่จะไม่ใช้ วรรณกรรม ประกอบการ สอน (คน)	คิดเป็นร้อย ละ
43	38	88.37	5	11.63

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่าจากจำนวนนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2557 ทั้งหมด 43 คน มีผู้ที่ประสงค์จะใช้งานวรรณกรรมประกอบการสอนในอนาคตของตนจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 88.37 และมีผู้ที่จะไม่ใช้งานวรรณกรรมประกอบการสอนในอนาคตของตนจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 11.63 อนึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่าผู้ที่คิดว่าจะไม่ใช้งานวรรณกรรมประกอบการสอนในอนาคตทั้ง 5 คน ล้วนเป็นผู้ที่ระบุว่าไม่ได้ใช้งานวรรณกรรมในการสอนในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพในครั้งนั้นทั้งสิ้น ส่วนผู้ที่ระบุว่าได้นำงานวรรณกรรมมาใช้ในการสอนในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพในครั้งนั้นทุกคนได้แสดงความประสงค์ว่าจะนำงานวรรณกรรมไปใช้ประกอบการสอนในอนาคตทั้งสิ้น นอกจากนั้นนิสิตจำนวนถึง 19 คนที่แม้ว่าจะระบุว่าไม่ได้ใช้งานวรรณกรรมในการสอนในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพในครั้งนั้นแต่ก็ได้แสดงความประสงค์ที่จะนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในอนาคตของตน

จากการวิเคราะห์คำถามปลายเปิดในประเด็นที่ถามนิสิตว่าจะนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในอนาคตของตนอีกหรือไม่นั้นแสดงให้เห็นว่านิสิตส่วนใหญ่คิดว่าจะนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในอนาคต โดยมีเหตุผลประกอบหลักๆ ได้แก่ ประโยชน์ของงานวรรณกรรมในแง่ของการเป็นสื่อที่สามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนได้ดี และสามารถจัดการเรียนการสอนได้หลากหลาย

“วรรณกรรมสามารถกระตุ้นความสนใจผู้เรียนได้ดี”

“วรรณกรรมเป็นสื่อการสอนที่น่าสนใจชวนให้นักเรียนติดตามและวรรณกรรมอย่าง song lyrics หรือ short story น่าจะเป็นสื่อที่ดึงดูดความสนใจนักเรียนได้”

“วรรณกรรมสามารถช่วยเพิ่มความสนใจของการเรียนได้เป็นอย่างดี”

“การใช้วรรณกรรมในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทำให้นักเรียนเกิดความสนใจและกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น นอกจากนี้ยังทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ในการเรียนรู้”

“วรรณกรรมช่วยให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษน่าสนใจ สามารถจัดกิจกรรมได้หลากหลาย ได้นำเอาความรู้ด้านคำศัพท์และไวยากรณ์มาประยุกต์ใช้”

“วรรณกรรมมีความหลากหลาย สามารถนำไปประยุกต์ในการสอนได้หลายรูปแบบ”

“เป็นการเพิ่มความหลากหลายในการเรียนการสอนให้นักเรียนและสามารถพัฒนา นักเรียนในทักษะต่างๆได้”

“วรรณกรรมทำให้การเรียนการสอนสนุกและหลากหลาย”

“เนื้อหาที่น่าสนใจ มีความสนุกสนาน สามารถจัดกิจกรรมได้หลากหลาย”

นอกจากนี้ นิสิตหลายคนยังให้เหตุผลในการที่จะเลือกใช้งานวรรณกรรมในการสอนในอนาคตของตนเนื่องจากสังเกตว่านักเรียนชื่นชอบงานวรรณกรรม และนิสิตเห็นประโยชน์ของงานวรรณกรรมในแง่ของการช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาให้กับผู้เรียน

“นักเรียนบางคนสนใจอ่านกลอน”

“นักเรียนสนใจเพลง”

“วรรณกรรมมีประโยชน์และ ผู้เรียนชอบ”

“เป็นการทำให้ผู้เรียนได้เห็นตัวอย่างในการใช้ภาษานอกจากการฟังครูเลกเชอร์แล้ว นั่งแต่งประโยคเฉยๆ”

“เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เห็นลักษณะของการใช้ภาษาที่ต่างออกไป”

“วรรณกรรมสามารถพัฒนาความสามารถด้านภาษาให้กับผู้เรียนได้ดี”

“เป็นสื่อที่น่าสนใจ เด็กสามารถเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆและโครงสร้างประโยคได้จากการอ่านงานวรรณกรรม”

นิสิตบางส่วนยังให้เหตุผลว่างานวรรณกรรมเหมาะที่จะเป็นสื่อประกอบการสอนในอนาคตของตนเนื่องจาก วรรณกรรมเป็นสื่อที่สร้างสรรค์และสมจริง อีกทั้งยังสามารถให้ความรู้ด้านวัฒนธรรมแก่ผู้เรียนได้อีกด้วย

“วรรณกรรมเป็นสื่อชนิดหนึ่งที่สร้างสรรค์”

“เป็นสื่อที่ทำให้เห็นได้ชัดเจนว่าสิ่งที่เรียนนั้นปรากฏอยู่ในชีวิตจริง”

“เป็นการเรียนรู้ผ่านการเขียนของเจ้าของภาษาจริงๆ”

“สร้างสรรค์สื่อการสอนได้เยอะ ให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติได้”

“อยากจะใช้งานวรรณกรรมเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้วัฒนธรรมต่างชาติมากขึ้น”

“วรรณกรรมนอกจากจะใช้สอนทักษะทางภาษาอังกฤษได้แล้ว ยังสามารถสอนในเรื่องของสังคมและวัฒนธรรมต่างชาติอีกด้วย”

“งานวรรณกรรมส่วนใหญ่นอกจากจะให้ความรู้ด้านวิชาภาษาอังกฤษแล้วยังให้
ผู้เรียนได้รับความรู้ด้านศิลปะ วัฒนธรรม ข้อคิดและเกร็ดความรู้ทั่วไป”

นอกจากนี้สังเกตได้ว่ามีนิสิตบางส่วนที่แสดงความประสงค์ที่จะนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในอนาคตของตนแต่ก็ได้ระบุถึงข้อจำกัดบางประการที่อาจเป็นอุปสรรคต่อการใช้งานวรรณกรรมประกอบการสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับความสามารถทางภาษาของผู้เรียน และข้อจำกัดในการจัดการเรียนการสอนในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

“เป็นเนื้อหาที่มีความน่าสนใจ แต่การเรียนการสอนจะมีประสิทธิภาพเมื่อนักเรียนมีความพร้อมระดับหนึ่ง”

“น่าสนใจ เป็นเรื่องราว มีเกร็ดความรู้แฝงกับความสนุก ถ้านักเรียนมีพื้นฐานที่ดีคงมีโอกาสทำ”

“ถ้านักเรียนมีพื้นฐานภาษาอังกฤษดี การใช้วรรณกรรมจะช่วยให้การเรียนน่าสนใจยิ่งขึ้น”

“หากมีโอกาสสอนนักเรียนระดับสูงขึ้น การสอนภาษาผ่านนิยาย วรรณกรรม จะสอนโครงสร้างประโยคง่ายขึ้น”

“อยากใช้แต่เนื่องจากในระหว่างฝึกสอนได้รับมอบหมายให้สอนไวยากรณ์เพียงอย่างเดียวจึงยากแก่การแทรกเนื้อหา คงต้องลองใช้ในอนาคตต่อไป”

“มีความน่าสนใจและเป็นความรู้ให้แก่นักเรียนแต่ต้องหาทางเชื่อมโยงกับเนื้อหาให้ได้”

“ถ้ามีเวลาและโรงเรียนให้สอน เนื่องจากวรรณกรรมเป็นสิ่งที่ทรงคุณค่า และมีลักษณะภาษาที่งดงาม น่าสนใจ ทำให้เกิดความจรรโลงใจเมื่อได้อ่านหรือศึกษา ข้อจำกัดของการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในโรงเรียนคือ เนื้อหาตามหลักสูตรมีมาก การนำงานวรรณกรรมมาใช้อาจจะสามารถใช้ในรายวิชาเพิ่มเติมได้”

ส่วนนิสิตที่เลือกที่จะไม่นำงานวรรณกรรมมาใช้ในการสอนในอนาคตของตนก็ได้ให้เหตุผลประกอบไว้โดยเหตุผลหลักคือนิสิตรู้สึกว่าการนำงานวรรณกรรมนั้นยากเกินไปสำหรับผู้เรียนของตน

“วรรณกรรมยากเกินไปสำหรับผู้เรียนระดับมัธยม”

“ยากเกินไปสำหรับผู้เรียนและใช้เวลามาก”

นอกจากนี้ นิสิตบางคนยังรู้สึกว่างานวรรณกรรมเป็นสื่อที่ไม่ทันสมัยและไม่สามารถใช้ให้ สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ถูกกำหนดไว้ในตัวชี้วัด หรือไม่สอดคล้องกับการบรรลุเป้าหมายในการ ทดสอบในระดับชาติ

“เนื้อหาวรรณกรรมล้าสมัยและสำนวนภาษาค่อนข้างเข้าใจยาก”

“ไม่สอดคล้องกับตัวชี้วัดและข้อสอบข้อทดสอบระดับประเทศ”

2.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์

จากการสัมภาษณ์นิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพพบว่า นิสิตที่ได้นำงานวรรณกรรมไปใช้ ประกอบการสอนของตนมีความรู้สึกในเชิงบวกกับงานวรรณกรรม

“คนสอนก็รู้สึกสนุกไปด้วย ด้วยตัวเนื้อหามันสนุก มันมีอารมณ์ตัวละครเข้ามา เกี่ยวข้อง” (นิสิต 2.สัมภาษณ์.2557)

“มันท้าทาย เพราะว่าต้องคิดแล้วคิดอีกว่าเด็กจะรู้จักไหม เช่นถ้าเอาเรื่องที่เป็น บริบทต่างชาตก็ต้องดูว่าเค้าจะรู้จักดีพอไหม ก็จะทำยากกว่าบทเรียนปกติ เพราะ ปกติไม่มีอะไรก็แค่เปิดแบบเรียน ดึงมาเลย CD ก็มีให้ แต่ว่าเด็กเค้าไม่ชอบ” (นิสิต 7.สัมภาษณ์.2557)

“หนูมองว่าการสอนตามในหนังสืออย่างเดียวมันน่าเบื่อ ถ้าเราสามารถเลือกเอางาน วรรณกรรมที่น่าสนใจไปให้เด็กเค้าน่าจะกระตือรือร้นต่อการเรียนมากขึ้น คือด้วย ตัวงานวรรณกรรมมันไม่ดูวิชาการ ดูมีความบันเทิง เด็กๆก็น่าจะชอบ” (นิสิต 8. สัมภาษณ์.2557)

สาเหตุหลักของความรู้สึกในเชิงบวกที่นิสิตมีให้ต่อการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการสอนของตนน่าจะ มาจากผลตอบรับที่ดีจากผู้เรียนต่อบทเรียนที่มีงานวรรณกรรมเข้ามามีส่วนร่วม

“นักเรียนสนใจ เพราะมันอีกจากบทเรียนไปเลย แล้วมันเป็นอะไรที่ใกล้ตัว เด็ก เข้าถึงได้ ตัวละครบางตัวที่เด็กได้อยู่แล้ว เค้าก็สามารถเอาความรู้เดิมที่เค้ามีมา มา แชรกับเราได้ บางทีแย่งกันพูดเลยว่าตัวนั้นตัวนี้เป็นยังไง เพื่อนคนอื่นก็เหมือนกับ ว่าสนใจมากขึ้นว่าเอ๊ะทำไมคนนั้นรู้ บางคนมีไปหาข้อมูลเพิ่มเติมด้วย หลังจากที่ สอนเสร็จแล้ว แล้วมาคุยนอกห้องเรียน” (นิสิต 2.สัมภาษณ์.2557)

“เค้าก็สนุกค่ะ เพราะที่เราเลือกมาเราก็คัดมาแล้วโดยอิงกับตัวเด็ก เช่นเค้าก็จะแบบอ้ออันนี้รู้จักนะ เค้าก็จะสนใจ มีอารมณ์ร่วม” (นิสิต7.สัมภาษณ์.2557)

“ตอนแรกก็กลัวว่าเด็กจะไม่ทำ แต่พอให้ทำจริงเค้าก็ดูสนใจ เหมือนกับเราไม่ต้องกระตุ้นมากเค้าก็อยากรู้ จะถามว่าอาจารย์คำนี้แปลว่าอะไร ยิ่งพอได้ดูมิวสิควิดีโอ เค้าก็อยากรู้อะไร เนื้อเพลงมันสื่ออะไร เค้าก็อยากรู้ความหมายโดยอัตโนมัติ นี่ขนาดห้องแยะ ห้องดียังปล่อยเองได้หมดเลย และเด็กก็จำดีขึ้นค่ะ เพราะเป็นเพลงจากหนังสือที่เด็กชอบเค้าก็สนใจ และด้วยกิจกรรมให้ฟังเพลง มันเหมือนไม่ค่อยเน้นวิชาการ เด็กก็รู้สึกสนุกผ่อนคลาย เด็กบอกว่าดีกว่าที่ทำแบบฝึกหัด listening ในแบบเรียน เด็กบอกว่าอย่างนี้สนุกกว่า” (นิสิต8.สัมภาษณ์.2557)

นอกจากนี้ นิสิตยังระบุว่าอยากที่จะนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในอนาคตของตนด้วย

“ใช่อีก และอยากให้มากกว่าเดิม คิดเอาไว้ด้วยว่าทอมหน้าอาจจะให้เด็กแต่งตัวมาเล่น role play เลยนั่นๆ ยิ่งน่าจะทำให้จำแม่นขึ้นอีก หรืออาจจะเอาเกมส์ที่มี mythology มาเพิ่มด้วยเลย หรืออาจจะเพิ่มเป็น reading ให้เด็กเต็มๆเลย” (นิสิต2.สัมภาษณ์.2557)

“ใช่ค่ะ เพราะเด็คน่าจะสนใจ แล้วเด็กก็อาจจะได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ แล้วก็อาจจะสอนง่ายน่าจะทำสื่อออกมาได้น่าสนใจ” (นิสิต8.สัมภาษณ์.2557)

“ใช่ค่ะ เพราะหนูว่ามันสนุก อาจจะให้เด็กเค้าอ่านแล้วถามความรู้สึกเค้าให้เค้าวิเคราะห์ อ่านแล้วรู้สึกยังไงคิดอย่างไร อยากให้เค้าคิดวิเคราะห์ว่ารู้สึกยังไงกับเรื่อง อยากให้เด็กมีสุนทรีย์ เพราะวรรณกรรมนอกจากอ่านแล้วได้ภาษาแล้วยังจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการคิดวิเคราะห์ แสดงความคิดเห็นได้เป็นอย่างดี และหนูอยากให้เค้าอ่านแล้วสนุก” (นิสิต7.สัมภาษณ์.2557)

แม้แต่นิสิตที่ระบุข้อจำกัดของการใช้งานวรรณกรรมประกอบการสอนของตนว่ามาจากความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน หรืออุปสรรคในแง่ของการจัดการเรียนการสอนก็ยังคงแสดงความประสงค์ที่อยากจะใช้งานวรรณกรรมในการสอนในอนาคตถ้ามีโอกาส

“หนูคิดว่าทอมหน้าถ้าหนูได้ไปโรงเรียนที่เด็กเก่ง หนูจะใช้ได้มากขึ้น เพราะเด็คน่าจะมีพื้นฐานที่เยอะกว่า” (นิสิต1.สัมภาษณ์.2557)

“ถ้ามีโอกาส ถ้านักเรียนพร้อมก็อยากจะใช้ เพราะหนูก็ชอบ โดยส่วนตัวก็ชอบ
อย่างเพลง อย่างกลอน ถ้ามีโอกาสหนูก็อยากใช้” (นิสิต5.สัมภาษณ์.2557)

“อาจจะดีเพราะอย่างเช่นการใช้เรื่องเล่าหนูสังเกตว่าทำให้เด็กรู้สึกตื่นเต้น สนใจ
อยากที่จะเรียนมากขึ้น และทอมหน้าหนูคิดว่าน่าจะดีใช้เยอะ เพราะว่าโรงเรียนที่
หนูจะไปน่าจะได้ออนวิชา Reading แล้วก็มี grammar นิดหน่อย” (นิสิต6.
สัมภาษณ์.2557)

“อยากจะใช้เพราะสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้หลากหลาย ระหว่างที่
หาสื่อประกอบให้นักเรียนบางทีก็เจอเนื้อเพลงที่เห็นว่าน่าสนใจ อยากเอามาใช้ แต่
กับเด็กที่สอนอยู่ในปัจจุบันไม่น่าจะใช้ได้ เพราะน่าจะยากเกินไป ก็คิดว่าจะเก็บ
เอาไว้เพื่อใช้สอนทอมหน้า” (นิสิต3.สัมภาษณ์.2557)

“ก็อาจจะ แต่ปัญหาของหนูก็คือหนูรู้สึกว่าหนูยังไม่ได้คลุกคลีกับงานวรรณกรรม
มากเท่าไร ก็ทำให้ไม่รู้และไม่ค่อยเห็นภาพว่าจะมีอันไหนมาใช้ได้บ้างอย่างไร ก็
เลยไม่ค่อยได้คิดถึงไม่ได้นึกถึงมันเวลาที่ออกแบบบทเรียน” (นิสิต4.สัมภาษณ์.
2557)

ตอนที่ 3. ปัญหาหรืออุปสรรคเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในระหว่างการฝึก
ประสบการณ์วิชาชีพ

3.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม

จากการวิเคราะห์คำถามปลายเปิดเกี่ยวกับความคิดเห็นของนิสิตต่อปัญหาหรืออุปสรรคใน
การนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพพบว่าปัญหาส่วนใหญ่
จะเกี่ยวข้องกับผู้เรียน อาทิเช่น ข้อจำกัดเกี่ยวกับความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน ความ
แตกต่างทางวัฒนธรรม การไม่มีนิสัยรักการอ่าน เป็นต้น

“ความแตกต่างของระดับความรู้ของผู้เรียน”

“นักเรียนมีพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษต่ำ ทำให้ใช้เวลาในการสอนการอ่าน
นานมาก”

“ผู้เรียนมีพื้นฐานทางคำศัพท์ไม่เพียงพอ”

“ผู้เรียนไม่สามารถเข้าใจเรื่องราวได้”

“เด็กไม่เข้าใจภาษาอังกฤษ จึงยากในเนื้อหา”

“เด็กไม่เข้าใจวัฒนธรรมต่างประเทศ ไม่เข้าใจภาษาอังกฤษเท่าไร จึงค่อนข้างยาก
นอกเสียจากว่าต้องมีการแปลแทรกไปด้วย”

“เคยนำกลอนภาษาอังกฤษมาใช้ แต่นักเรียนไม่สนใจ อ่านไม่ออก ไม่เข้าใจ
ความหมาย พอเห็นเป็นบทอ่านก็ไม่อ่าน”

“นักเรียนที่ไม่ชอบภาษาอังกฤษอยู่แล้วจะไม่สนใจเนื้อหา”

“นักเรียนไม่สนใจอ่านแต่ชอบฟัง”

นอกจากนี้นิสิตหลายคนยังได้กล่าวถึงปัญหาของการนำงานวรรณกรรมไปใช้ประกอบการ
สอนที่เกิดจากความยากของงานวรรณกรรม

“คำศัพท์ (จากเรื่องสั้นในบทเรียน) ยากเกินไปเมื่อเทียบกับความสามารถเด็กและ
ระยะเวลา”

“พอนักเรียนรู้สึกว่ายากก็จะเกิดอคติว่าไม่อยากเรียนอีก”

“ยากเกินไป เด็กไม่เข้าใจ”

“มีคำศัพท์หรือสำนวนที่ผู้เรียนไม่เคยเจอค่อนข้างมาก เนื่องจากผู้เรียนมีพื้น
ฐานความรู้ภาษาอังกฤษไม่เพียงพอกับงานวรรณกรรมนั้น”

“เนื้อหาบางส่วนค่อนข้างยาก ทำให้นักเรียนหมดความสนใจ”

ปัญหาหรืออุปสรรคในการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนของนิสิตบางคนก็เกี่ยวข้องกับ
ความลำบากในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้วรรณกรรมเป็นสื่อ

“กังวลว่าจะสอนอย่างไร”

“หาสื่อที่ตรงกับเนื้อหาได้ยาก”

“ไม่สามารถสอนได้ภายในเวลาอันจำกัด”

“บริบทโรงเรียนและเวลาเรียนไม่เหมาะสมในการสอนวรรณคดี”

3.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์

จากการสัมภาษณ์นิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพเกี่ยวกับปัญหาของการนำงานวรรณกรรมไป
ใช้ประกอบการสอน นิสิตได้ระบุปัญหาหลักๆที่พบได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับความสามารถทาง
ภาษาอังกฤษของผู้เรียนซึ่งไม่เอื้อต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อ

“หนูคิดว่าเด็กเค้าไม่ค่อยมีพื้นฐาน หนูมองว่าวรรณกรรมมันยากเกินไปสำหรับเด็ก
ที่หนูสอนอยู่ตอนนี้” (นิสิต8.สัมภาษณ์.2557)

“ข้อจำกัดของหนูอยู่ที่ผู้เรียน ไม่ได้อยู่ที่การหาวรรณกรรมหรือการจัดกิจกรรมการ
เรียนการสอน นักเรียนของหนูพื้นฐานภาษาอังกฤษไม่ดี” (นิสิต3.สัมภาษณ์.2557)

ปัญหาเกี่ยวกับความยากของภาษาที่ใช้ในงานวรรณกรรม

“บางครั้งอาจมีเรื่องภาษา ในงานวรรณกรรมบางทีภาษามันจะใช้อีกแบบนึง เราก็
ต้องมาปรับให้ง่ายลง แล้วเราก็ต้องทำความเข้าใจมันให้ดีกว่าก่อนที่จะเอาไปเล่าให้
นักเรียนฟัง ภาษาต้องกระชับ จะใช้ภาษาตามวรรณกรรมในหนังสือเลยก็ไม่ได้”
(นิสิต2.สัมภาษณ์.2557)

“อาจมีเรื่องคำศัพท์ที่ยากเกินไปสำหรับผู้เรียน คือบางทีจะมีคำศัพท์ที่เด็กไม่รู้เยอะ
ก็ต้องสอนคำศัพท์ก่อน แล้วค่อยอ่านเรื่อง คือหนูได้สอนเด็กม.2 ที่ถือว่าภาษา
อ่อน” (นิสิต6.สัมภาษณ์.2557)

นอกจากนี้ก็มีปัญหาเกี่ยวกับการคัดเลือกงานวรรณกรรมให้เหมาะกับผู้เรียน และบทเรียน ตลอดจน การเตรียมการสอนที่ใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อ

“อย่างตอนแรกมีปัญหาในการเลือก คือเราก็เลือกในสิ่งที่คิดว่าเด็กจะได้ แต่พอ ออกมาจริงๆปรากฏว่าเด็กทำไม่ได้ ก็เลยเรียนรู้ว่าเราต้องเลือกให้ดีๆต้องรู้พื้นฐาน เด็กของเราให้มากๆ เช่นเกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ต่างๆ” (นิสิต8. สัมภาษณ์.2557)

“หนูคิดว่ามันยากนะ คือจริงๆหนูอยากจะเอาวรรณกรรมมาใช้นะ อย่างเนื้อเพลง แต่หนูยังไม่เจอเนื้อเพลงที่มันแบบมันรู้สึกว่ามันคุ้มค่ากับการที่จะเอามาสอนเรื่องนี้ จริงๆ อย่างตอนนั้นหนูคิดว่าหนูจะสอน gerund ตอนแรกหนูก็คิดว่าหนูอยากใช้ เพลงจิ้งเหลย หนูคิดถึงเพลงบางเพลงที่มันมีตามด้วย v-ing พอหนูหาเพลงก็แบบว่า เจอเพลงที่บางที่มี ตัวเดียว ยังหาที่มีหลายๆตัวไม่ได้ก็เลยคิดว่าถ้าเอามาใช้แล้วมัน จะไม่คุ้มค่า (นิสิต4.สัมภาษณ์.2557)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาการใช้งานวรรณกรรมในการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษ” มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษ
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ
3. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นิสิตชั้นปีที่ 5 วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เรียนวิชาปฏิบัติการวิชาชีพ 1 (2700506) ปีการศึกษา 2557 จำนวน 43 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างประชากรแบบเจาะจง (Purposive sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย 1.) แบบสอบถาม และ 2.) แบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือโดยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์และได้นำแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องและความตรงของคำถามตลอดจนความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ จากนั้นผู้วิจัยนำข้อเสนอแนะต่างๆจากผู้ทรงคุณวุฒิมาปรับแก้แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ แล้วจึงนำไปทดลองใช้กับนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษที่ผ่านการฝึกประสบการณ์วิชาชีพในปีการศึกษาก่อนหน้า (ปีการศึกษา 2556) ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความชัดเจนของข้อคำถามก่อนที่จะนำมาใช้เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างประชากรจริง

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยแจกแบบสอบถามแก่กลุ่มตัวอย่างคือ นิสิตชั้นปีที่ 5 วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เรียนวิชาปฏิบัติการวิชาชีพ 1 (2700506) ปีการศึกษา 2557 จำนวน 43 คน หลังเสร็จสิ้นการฝึกประสบการณ์วิชาชีพในภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2557 และสัมภาษณ์นิสิตเหล่านี้เพิ่มเติมจำนวน 8 คน เพื่อให้ทราบรายละเอียดของการสอนวิชาภาษาอังกฤษกับการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนตลอดจนปัญหาหรืออุปสรรคที่พบในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพอย่างลึกซึ้ง จากนั้นผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดย ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามแบบกำหนดคำตอบให้เลือกตอบ ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ของ

ตัวเลือกคำตอบแต่ละตัว แล้วจึงหาค่าร้อยละของความถี่ของแต่ละตัวเลือก และข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามแบบปลายเปิดและจากการสัมภาษณ์ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์โดยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. การนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษ จากวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 ที่ศึกษาการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษ พบว่านิสิตส่วนใหญ่ (จำนวน 24 คนจากจำนวนทั้งหมด 43 คน คิดเป็นร้อยละ 55.81) ไม่นำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพ โดยเหตุผลหลักที่นิสิตไม่นำงานวรรณกรรมมาใช้ประกอบการสอนของตนเนื่องจากนิสิตมีความเห็นว่างานวรรณกรรมเป็นสิ่งที่ยากเกินกว่าระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน ซึ่งความยากดังกล่าวนี้มาจากทั้งในส่วนของลักษณะภาษาของงานประพันธ์ตลอดจนคำศัพท์และโครงสร้างประโยคที่ใช้ในงานวรรณกรรม

ส่วนนิสิตที่นำงานวรรณกรรมไปใช้ประกอบการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ได้ให้เหตุผลหลักของการนำงานวรรณกรรมไปใช้ว่าเนื่องจากงานวรรณกรรมสามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนต่อบทเรียนได้เป็นอย่างดี โดยที่ประเภทของงานวรรณกรรมที่นิสิตเลือกใช้มากที่สุดคือเนื้อเพลง เกณฑ์ที่นิสิตใช้ในการพิจารณาเลือกงานวรรณกรรมมากที่สุดคือความยากง่ายของภาษา จำนวนครั้งโดยเฉลี่ยที่นิสิตได้มีการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพมากที่สุดคือ 1-5 ครั้ง ซึ่งนิสิตได้นำงานวรรณกรรมไปใช้ในการนำเข้าสู่บทเรียนมากที่สุดและทักษะทางภาษาที่นิสิตเลือกนำงานวรรณกรรมไปใช้ประกอบบทเรียนเพื่อพัฒนาผู้เรียนมากที่สุดคือทักษะการอ่าน

2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

จากวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 ที่ศึกษาความคิดเห็นของนิสิตเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพพบว่านิสิตส่วนใหญ่ (จำนวน 13 คนจากจำนวนนิสิตที่ใช้งานวรรณกรรมประกอบการสอนทั้งหมด 19 คน คิดเป็นร้อยละ 68.42) มีความรู้สึกในเชิงบวกต่อการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยเหตุผลหลักที่ทำให้นิสิตมีความรู้สึกดังกล่าวเนื่องมาจากนิสิตมีความเห็นว่า

งานวรรณกรรมสามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนต่อบทเรียนได้เป็นอย่างดี และนิสิตที่ได้ใช้งานวรรณกรรมประกอบการสอนพบว่าได้รับผลตอบรับที่ดีจากผู้เรียน

นอกจากนี้นิสิตส่วนใหญ่ (38 คนจากจำนวนทั้งหมด 43 คน คิดเป็นร้อยละ 88.37) แสดงความประสงค์ว่าจะนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในอนาคตของตน โดยให้เหตุผลประกอบหลักๆคือ งานวรรณกรรมเป็นสื่อที่สามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนได้ดี ผู้เรียนชื่นชอบงานวรรณกรรม งานวรรณกรรมเป็นสื่อที่สามารถจัดการเรียนการสอนได้หลากหลาย มีความสร้างสรรค์และสมจริง สามารถช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาให้กับผู้เรียนได้ดีและสามารถให้ความรู้ด้านวัฒนธรรมแก่ผู้เรียนด้วย

3. ปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

จากวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 3 ที่ศึกษาปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพพบว่าปัญหาหลักสามประการที่นิสิตที่นำงานวรรณกรรมไปใช้ส่วนใหญ่ระบุได้แก่ปัญหาเกี่ยวกับความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่ค่อนข้างจำกัดซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้งานวรรณกรรม ปัญหาเกี่ยวกับความยากของภาษาที่ใช้ในงานวรรณกรรม และปัญหาเกี่ยวกับความยากลำบากในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อ

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยดังกล่าว มีประเด็นที่น่าสนใจที่ควรอภิปรายเพิ่มเติมดังนี้

1. ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่านิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพส่วนใหญ่ไม่ได้นำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพเนื่องจากเหตุผลหลักคือนิสิตเห็นว่างานวรรณกรรมมีการใช้ภาษาทั้งในแง่ของลักษณะภาษาของงานประพันธ์ตลอดจนคำศัพท์และโครงสร้างประโยคที่ยากเกินกว่าระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนของตน ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับปัญหาที่พบเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาซึ่งเกิดจากความเชื่อของผู้สอนที่ว่างานวรรณกรรมเป็นสิ่งที่ยากเกินไปสำหรับผู้เรียนภาษา (มณีรัตน์ ธารพิชญ์ประเสริฐ 2548) และสอดคล้องกับผลการวิจัยโดย Tasneen (2010) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้สอนและผู้เรียนต่อการใช้นิยายวรรณกรรมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนนานาชาติ ในกรุงเทพมหานคร ที่พบว่าความยากของภาษาเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อ นอกจากนี้ผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของนักวิชาการบางท่านที่ชี้ให้เห็นถึงอุปสรรค

ของการนำงานวรรณกรรมไปใช้กับผู้เรียนที่มีข้อจำกัดเกี่ยวกับความสามารถทางภาษาอังกฤษ (อาทิเช่น Rashid et.al, 2010; Tina et al., 2007)

นอกจากปัจจัยเกี่ยวกับความยากของตัวงานวรรณกรรมและข้อจำกัดเกี่ยวกับความสามารถทางภาษาของผู้เรียนแล้วผลการวิจัยนี้ยังแสดงให้เห็นถึงปัจจัยสำคัญอื่นๆที่เป็นสาเหตุให้นิสิตไม่สามารถนำงานวรรณกรรมไปใช้ประกอบการสอนในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพได้มากเท่าที่ควร โดยมีทั้งปัจจัยที่เกิดจากตัวนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพเอง เช่นข้อจำกัดเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อ ซึ่งประเด็นนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยที่นำเสนออุปสรรคของการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในแง่ที่เกี่ยวกับตัวผู้สอนซึ่งมีความกังวลเกี่ยวกับความพร้อมของตนในการเตรียมหรือจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อประกอบ (Hişmanoğlu, 2005; Küçüköğlü & Arıkan, 2011) รวมถึงปัจจัยจากภายนอกอาทิเช่นข้อจำกัดเกี่ยวกับเวลาในการสอน ข้อจำกัดเกี่ยวกับแบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ไม่ค่อยมีงานวรรณกรรมปรากฏอยู่ ตลอดจนนโยบายของสถานศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องเช่นอาจารย์นิเทศก์เกี่ยวกับแนวทางในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นต้น ซึ่งประเด็นต่างๆเหล่านี้ไม่ได้มีการกล่าวถึงเท่าไรนักในงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาหรือข้อจำกัดของการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

2. ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าเหตุผลหลักที่สำคัญที่นิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพเลือกนำงานวรรณกรรมมาประกอบการสอนของตนคือเหตุผลด้านแรงจูงใจ นั่นคืองานวรรณกรรมสามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนได้ดี นักวิชาการในสาขาที่เกี่ยวข้องหลายท่าน อาทิเช่น Lazar 1993, Collie and Slater 1987, Ur 1996, Carter and Long 1991, Maley 2001 และ Tasneen 2010 ได้แบ่งเหตุผลที่สนับสนุนการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาไว้ 3 ประเภท ได้แก่ เหตุผลด้านภาษาศาสตร์ เหตุผลด้านวิธีการสอน และ เหตุผลด้านแรงจูงใจ ซึ่งงานวิจัยฉบับนี้ได้นำเสนอผลการวิจัยที่สนับสนุนเหตุผลทั้งสามด้านโดยที่เหตุผลด้านแรงจูงใจเป็นเหตุผลหลักที่สำคัญที่นิสิตกล่าวถึงมากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องจากสาเหตุที่ว่างานวรรณกรรมมักเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตหรือพื้นฐานของชีวิตมนุษย์ (fundamental human issues) เช่น ความรัก ความโกรธ ความสุข ความทุกข์ ฯลฯ ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้เรียนสามารถพบเห็นได้ในชีวิตจริงของตน (Lazar, 1993) เป็นสิ่งที่ใกล้ตัวที่ผู้เรียนน่าจะสนใจ อีกทั้งงานวรรณกรรมยังสามารถให้ผลดีในแง่ของการให้ความบันเทิงและสุนทรียภาพจากการได้เสพงานวรรณกรรม (Vethamani, 2004) อาจด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้จึงทำให้นิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพที่เลือกนำงานวรรณกรรมมาประกอบการสอนเชื่อว่างานวรรณกรรมจะเป็นสื่อที่สามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ในขณะที่

ที่เหตุผลด้านภาษาศาสตร์และเหตุผลด้านวิธีการสอน เป็นเหตุผลรองลงไปอาจเนื่องมาจากสาเหตุที่ว่านิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพส่วนใหญ่มองว่างานวรรณกรรมเป็นสิ่งที่ยากเกินไปสำหรับนักเรียนของตน ดังนั้นการจะนำงานวรรณกรรมมาช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาให้กับผู้เรียนอาจยังเป็นสิ่งที่ยากเกินไป นอกจากนี้เป็นส่วนหนึ่งของเหตุผลด้านวิธีการสอน แม้วานิสิตบางคนจะเห็นประโยชน์ของงานการนำงานวรรณกรรมมาประกอบบทเรียนในแง่ของการเป็นสื่อที่สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างหลากหลาย แต่ก็มีนิสิตอีกหลายคนที่ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาของความยากลำบากในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อ

3. ประเภทของงานวรรณกรรมที่นิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพได้มีโอกาสนำไปใช้ประกอบบทเรียนของตนมากที่สุดอันดับหนึ่งคือเนื้อเพลง อันดับสองคือ เรื่องสั้น และอันดับสามคือเพลงสำหรับเด็ก ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่าประเภทของงานวรรณกรรมที่นิสิตเลือกใช้เหล่านี้ล้วนเป็นงานวรรณกรรมที่มีลักษณะสั้นทั้งสิ้น ทั้งนี้เหตุผลที่อาจเป็นสาเหตุให้นิสิตเลือกงานวรรณกรรมลักษณะดังกล่าวอาจเนื่องมาจากข้อจำกัดเกี่ยวกับเวลาในการสอนและความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน นอกจากนี้เกณฑ์ที่นิสิตระบุว่าใช้เพื่อพิจารณาเลือกชิ้นงานวรรณกรรมมาใช้ในบทเรียนของตนคือความยากง่ายของภาษาเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือความสนใจและวัยของผู้เรียน ตามลำดับ ในขณะที่เกณฑ์เกี่ยวกับผู้แต่งหรือประเทศที่มาของงานวรรณกรรมนั้น นิสิตให้ความสำคัญน้อยที่สุด ข้อมูลที่ได้นี้สอดคล้องกับข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุที่นิสิตเลือกและไม่เลือกนำงานวรรณกรรมมาประกอบบทเรียนของตน นั่นคือ ผู้เรียนให้ความสำคัญกับการพิจารณาว่าสื่อที่จะนำมาใช้กับผู้เรียนนั้นมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียนหรือไม่ รวมถึงเป็นสื่อที่จะสามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียนต่อบทเรียนได้ดีหรือไม่ ซึ่งเกณฑ์ในการเลือกเหล่านี้ก็สอดคล้องกับสิ่งที่นักวิชาการระบุว่ามีความสำคัญต่อการพิจารณาเลือกนำงานวรรณกรรมเข้ามาใช้ในการเรียนการสอนภาษา นั่นคือประเด็นเกี่ยวกับความสนใจหรือความเกี่ยวข้องของกับประสบการณ์ของผู้เรียน (Hirvela & Boyle, 1988) และความเหมาะสมกับระดับทักษะทางภาษาของผู้เรียน (Akyel & Yalçın, 1990; Hwang & Mohamed, 2007; Zancanella, 1991)
4. การนำงานวรรณกรรมไปใช้ประกอบการสอนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพโดยภาพรวมถือว่าน้อยมาก เนื่องจากนอกจากนิสิตส่วนใหญ่จะระบุว่าไม่ได้นำงานวรรณกรรมไปใช้ประกอบการสอนแล้ว นิสิตที่เลือกระบุว่าได้นำไปใช้โดยส่วนใหญ่ก็ใช้เพียงเฉลี่ย 1-5 ครั้งตลอดภาคการศึกษาเท่านั้น ดังนั้นโดยภาพรวมอาจกล่าวได้ว่างานวรรณกรรมยังเข้าไปมีบทบาทในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพยังไม่มากนัก

ขั้นตอนการสอนที่นิสิตได้นำงานวรรณกรรมไปใช้ประกอบบทเรียนมากที่สุดคือชั้น
นำเข้าสู่บทเรียน รองลงมาคือชั้นสอนและชั้นฝึก ตามลำดับ จะสังเกตได้ว่าขั้นตอนที่นิสิตนำ
งานวรรณกรรมไปใช้มากที่สุดซึ่งคือชั้นนำเข้าสู่บทเรียนนั้นก็มีความสอดคล้องกับสาเหตุที่
นิสิตระบุว่าเหตุผลในการเลือกนำงานวรรณกรรมมาประกอบการสอนมากที่สุดนั้นคือ
เนื่องจากงานวรรณกรรมสามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนต่อบทเรียนได้เป็นอย่างดี
ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่นิสิตเลือกใช้งานวรรณกรรมในชั้นนำเข้าสู่บทเรียนเพื่อดึงดูดความ
สนใจของผู้เรียนต่อบทเรียนมากกว่าการใช้ในการสอนในชั้นอื่นๆซึ่งมีวัตถุประสงค์มุ่งเน้นที่
การเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมหรือมุ่งเน้นที่การฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษา เป็นต้น

ทักษะทางภาษาที่นิสิตระบุว่าได้มีการนำงานวรรณกรรมไปใช้ประกอบบทเรียนเพื่อ
พัฒนาผู้เรียนในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพมากที่สุดคือ ทักษะการอ่าน รองลงมาคือ
ทักษะฟัง ทักษะเขียน และทักษะพูดตามลำดับ จะสังเกตได้ว่านิสิตเลือกนำงานวรรณกรรม
เข้าไปมีส่วนในการพัฒนาทักษะที่เป็นทักษะการรับ (receptive skills) ซึ่งได้แก่ทักษะการ
อ่านและการฟัง มากกว่าทักษะที่เป็นทักษะการผลิต (productive skills) ซึ่งได้แก่ทักษะ
เขียนและพูด อย่างชัดเจน (ทักษะอ่าน ร้อยละ 37.84 ทักษะฟัง ร้อยละ 32.43 ทักษะเขียน
ร้อยละ 18.92 ทักษะพูด ร้อยละ 10.81) ทั้งนี้สาเหตุของการเลือกนำงานวรรณกรรมไปใช้
เพื่อช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาดังกล่าวอาจเนื่องมาจากข้อจำกัดเกี่ยวกับความสามารถทาง
ภาษาอังกฤษของผู้เรียนดังที่ได้กล่าวไป ทำให้การใช้ทักษะเขียนและพูดเป็นภาษาอังกฤษใน
ชั้นเรียนอาจมีไม่มากนัก กอปรกับข้อมูลข้างต้นที่นำเสนอว่านิสิตส่วนใหญ่ในงานวรรณกรรม
ไปใช้ในชั้นนำเข้าสู่บทเรียนมากที่สุดจึงอาจเป็นสาเหตุให้งานวรรณกรรมเข้าไปมีบทบาทกับ
ทักษะการรับ คือทักษะการอ่านและการฟังมากกว่าทักษะการผลิต คือทักษะการเขียนและ
การพูด จากข้อมูลเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการพัฒนาทักษะทางภาษาที่ได้จาก
งานวิจัยนี้ จะเห็นได้ว่ามีความสอดคล้องกับผลการวิจัยโดย Küçükoğlu and Arıkan (2011)
ที่ศึกษาเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาวิชาชีพครูชั้นปีที่ 2 และ 3 ผู้ซึ่งกำลังจะเป็นครู
สอนภาษาอังกฤษในอนาคตต่องานวรรณกรรมและวิชาวรรณกรรมในหลักสูตรครุศาสตร์ของ
ตน ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่านักศึกษาวิชาชีพครูเหล่านี้มองว่าการนำงานวรรณกรรมมาใช้
ในการช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาในแง่ของการพัฒนาทักษะการพูดยังไม่เห็นเด่นชัดนัก

5. โดยภาพรวมรูปแบบของความสัมพันธ์ระหว่างงานวรรณกรรมกับการสอนภาษาอังกฤษของ
นิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพจะเป็นในรูปแบบของการใช้งานวรรณกรรมเป็นแหล่งการเรียนรู้
(Literature as resource) ไม่ใช่ในรูปแบบของการใช้งานวรรณกรรมเป็นสิ่งที่เรียน
(Literature as study) นั่นคือ งานวรรณกรรมถูกใช้เพื่อประกอบให้ผู้เรียนเห็นตัวอย่าง
การใช้ภาษาหรือถูกใช้เพื่อจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษา โดยมีได้เป็นการเรียน

วรรณกรรมภาษาอังกฤษโดยตรง อย่างไรก็ตามจะสังเกตได้ว่าผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่านิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพอังกล่าวยังไม่ได้ใช้ประโยชน์จากงานวรรณกรรมในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพนานเท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแง่ของการใช้งานวรรณกรรมในการช่วยพัฒนาความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน นิสิตส่วนใหญ่มองเห็นประโยชน์งานวรรณกรรมในแง่ของการเป็นสื่อประกอบการสอนที่ช่วยกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนต่อบทเรียนมากกว่าในแง่ของการเป็นสื่อการสอนที่ช่วยในการพัฒนาทักษะทางภาษาให้กับผู้เรียนได้ นอกจากนี้ผลการวิจัยนี้ยังแสดงให้เห็นข้อมูลที่สอดคล้องกับแนวคิดจากนักวิชาการในสาขาที่เกี่ยวข้อง เช่น Malay 2012 และ Carter and McRae 1996 ที่ว่าบทบาทของงานวรรณกรรมที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษยังคงเป็นเพียงแค่สื่อการเรียนรู้ภาษาชนิดหนึ่งที่ไม่ต่างจากสื่อการเรียนการสอนชนิดอื่นเท่าไรนัก และประโยชน์ในแง่มุมมองต่างๆของงานวรรณกรรมต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษยังไม่ได้รับความสนใจจากครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษมากเท่าที่ควร

6. อย่างไรก็ตามผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าโดยภาพรวมนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพระดับความรู้สึกในเชิงบวกต่อการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แม้ว่านิสิตส่วนใหญ่จะไม่ได้นำงานวรรณกรรมมาใช้ในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ด้วยข้อจำกัดต่างๆดังที่ได้กล่าวไปแต่นิสิตส่วนใหญ่ก็ยังตระหนักถึงประโยชน์ของงานวรรณกรรมต่อการเรียนการสอนภาษาและแสดงความประสงค์ว่าจะนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนของตนในอนาคต ข้อมูลดังกล่าวนี้ก็สอดคล้องกับงานวิจัยโดย Allazi (2006) และ Küçüköğülu and Arıkan (2011) ที่นำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับความรู้สึกในเชิงบวกของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพหรือนิสิตในสาขาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ที่กำลังจะเป็นครูภาษาอังกฤษในอนาคตที่มีต่อการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
7. งานวิจัยฉบับนี้แสดงให้เห็นถึงตัวอย่างประสบการณ์ที่นิสิตได้รับในขณะที่ฝึกประสบการณ์วิชาชีพ อีกทั้งยังสนับสนุนผลการวิจัยของ Reynolds (1996) เกี่ยวกับปัญหาหลักที่ครูมือใหม่มักประสบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นที่เกี่ยวกับผู้เรียน ซึ่งในบริบทของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพเหล่านี้ส่วนใหญ่ก็ได้ระบุถึงปัญหาเกี่ยวกับความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน และข้อจำกัดในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีการนำงานวรรณกรรมเข้ามามีส่วนร่วมให้เหมาะสมกับผู้เรียนของตน

โดยสรุปจะเห็นได้ว่าผลการวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่างานวรรณกรรมยังเข้าไปมีบทบาทในการสอนในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพอังกฤษ

ยังไม่มากนัก อีกทั้งการนำงานวรรณกรรมไปใช้ก็ยังมีรูปแบบที่จำกัดและไม่ได้เอื้อประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมากเท่าที่ควร อย่างไรก็ตามยังเป็นที่น่ายินดีที่นิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพโดยส่วนใหญ่ยังมีความรู้สึกในเชิงบวกและยังเชื่อในประโยชน์ของการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ อีกทั้งยังมีความประสงค์ที่จะนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนในอนาคตของตน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการพัฒนารายวิชาที่เกี่ยวกับงานวรรณกรรมกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ครูผู้สอนในรายวิชาที่เกี่ยวกับงานวรรณกรรมกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษควรเน้นให้นิสิตสามารถประยุกต์นำความรู้ที่เรียนมาไปใช้ได้ สถานการณ์จริง เน้นการประยุกต์ทฤษฎีมาสู่การปฏิบัติ ควรมีการเตรียมความพร้อมให้ นิสิตมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประเภทและรูปแบบของงานวรรณกรรม ตลอดจนเทคนิควิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อที่เหมาะสมกับผู้เรียนในบริบทต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนที่ยังมีข้อจำกัดเกี่ยวกับความสามารถทางภาษาอังกฤษ เช่นการนำงานวรรณกรรมสำหรับเด็ก หรืองานวรรณกรรมที่มีการปรับภาษาให้ง่ายลง (simplified literature) มาใช้ในการสอน นิสิตควรได้ฝึกการออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนโดยนำงานวรรณกรรมเข้ามามีส่วนร่วมในรูปแบบต่างๆ เพื่อวัตถุประสงค์ที่หลากหลาย รวมถึงการให้ความรู้เกี่ยวกับแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เพิ่มเติมโอกาสในการสัมผัสกับการอ่านงานวรรณกรรมให้กับผู้เรียน เช่นกิจกรรมการอ่านอย่างกว้างขวาง (extensive reading) หรือกิจกรรมที่คำนึงถึงปัญหาในเรื่องของเวลาในการสอนที่จำกัด เช่นการใช้กิจกรรมการอ่านนอกเวลาเรียน (external reading) เป็นต้น ทั้งนี้เนื่องจากปัญหาหรือข้อจำกัดที่สำคัญประการหนึ่งของการเรียนการสอนคือเวลาในการสอน โดยส่วนใหญ่เนื้อหาที่กำหนดไว้ให้ผู้เรียนภาษาต้องเรียนรู้ในหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษต่างๆมักจะมีปริมาณมาก ผู้สอนจำนวนมากประสบกับความยากลำบากในการพยายามสอนให้ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดภายในระยะเวลาที่จำกัด ดังนั้นด้วยข้อจำกัดดังกล่าวบางครั้งผู้สอนไม่สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้มีโอกาสสัมผัสการใช้ภาษาหรือเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆมากนัก ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเพียงอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอที่จะทำให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการใช้ภาษาได้ดีดังที่หวัง การเรียนรู้นอกชั้นเรียนด้วยตนเองจึงเป็นสิ่งที่จำเป็น การสอดแทรกงานวรรณกรรมโดยผ่านกิจกรรมการอ่านอย่างกว้างขวางถือเป็นอีกวิธีหนึ่งที่น่าสนใจที่จะสามารถเพิ่มโอกาสให้แก่ผู้เรียนในการสัมผัสและเรียนรู้งานเขียนที่เขียนโดยเจ้าของภาษา ได้เห็นตัวอย่างการใช้ภาษาได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ตลอดจนได้เรียนรู้วิถีชีวิต

ชนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาอันจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนภาษาและเพิ่มโอกาสในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษานอกเหนือจากที่เรียนในชั้นเรียนได้เป็นอย่างดี ผู้สอนในรายวิชาที่เกี่ยวกับงานวรรณกรรมกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงควรเน้นสอดแทรกความรู้เกี่ยวกับแนวทางการจัดกิจกรรมการอ่านดังกล่าวโดยเอางานวรรณกรรมเข้าไปมีส่วนร่วมให้กับนิสิตให้มากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ

เนื่องจากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่างานวรรณกรรมสามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียนต่อบทเรียนและยังสามารถอำนวยความสะดวกในการเรียนและการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนได้เป็นอย่างดี อีกทั้งผู้เรียนส่วนใหญ่ก็ให้การตอบรับที่ดีกับสื่อการสอนที่เป็นงานวรรณกรรม ดังนั้นครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษจึงควรหันมาสนใจและให้ความสำคัญกับการนำงานวรรณกรรมเข้ามามีส่วนร่วมในการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้มากขึ้น

3. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

3.1 ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในบริบทต่างๆ เช่นในชั้นเรียนจริงในระดับต่างๆ

3.2 ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับผลของการนำงานวรรณกรรมไปใช้ว่ามีส่วนช่วยในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษหรือไม่ อย่างไร ตลอดจนปัจจัยต่างๆเกี่ยวกับผู้เรียน เช่น ทักษะคิด หรือ ความรู้สึกของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีการนำงานวรรณกรรมมาเป็นสื่อการสอน

3.3 เนื่องจากผลการวิจัยได้แสดงให้เห็นถึงประเด็นเกี่ยวกับบทบาทของงานวรรณกรรมในแบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษซึ่งค่อนข้างจำกัด จึงควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปประกอบในแบบเรียนต่างๆของวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นต่างๆ

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

คู่มือการฝึกปฏิบัติการวิชาชีพในสถานศึกษา หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2552).

(2556). คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชนะ เวชกุล. (2524). *การเขียนรายงานจากการค้นคว้า*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์

ประคอง นิมมานเหมินท์. (2551). *นิทานพื้นบ้านศึกษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ฟ้าภีนา วงศ์เลขา. (2556, 2 กรกฎาคม). เปลี่ยนการสอนภาษาอังกฤษเตรียมคนไทยสู่ประชาคมอาเซียน.

เดลินิวส์, 8.

มณีรัตน์ ธารพิชญ์ประเสริฐ. (2548). งานวรรณกรรมกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษใน เริงรัชนี้

นันทนวลและคณะ (บรรณาธิการ). *มิติเพื่อการพัฒนาภาษา: กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*.

กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุมิตรา อังวัฒน์กุล. (2540). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

Akyel, A., & Yalçın, C. (1990). Literature in the EFL class: A study of goal-achievement incongruence. *ELT Journal*, 44(3), 174-180.

Allazi, K. (2006). Perceptions of pre-service teachers towards children's literature. *Essays in Education*, 18, 1-16.

Al-Mahrooqi, R., & Al-Wahaibi, T. (2012). EFL student attitudes towards studying literature at a higher education institution in Oman. *European Journal of Social Sciences*, 32(1), 77-83.

Alptekin, C. (1993). Target-language culture in EFL materials. *ELT Journal*, 47(2), 136-143.

- Ahmad, A. (2012). Use of short stories as a tool of teaching reading in English as foreign language. *Journal of Educational Research*, 15(2), 72-84.
- Bassnett, S., & Grundy, P. (1993). *Language through literature: Creative language teaching through literature*. London, UK: Longman.
- Bell, J. (2005). *Doing Your Research Project: A Guide for First-time Researchers in Education, Health and Social Science (4th ed.)*. Berkshire, UK: Open University Press.
- Brunvand, J.H. (2002). *Encyclopedia of Urban Legends*. New York City: W. W. Norton & Company.
- Carlisle, A. (2000). Reading logs: An application of reader-response theory in EFL. *ELT Journal*, 54(1), 12-19.
- Carter, R. (2007). Literature and language teaching 1986-2006: A Review. *International Journal of Applied Linguistics*, 17 (1), 3-13.
- Carter, R., & Long, M.N. (1991). *Teaching Literature*. Harlow, Essex: Addison Wesley Longman Limited.
- Carter, R., & McRae, J. (1996). *Language, Literature and the Learner (Eds.)*. Harlow: Addison Wesley Longman.
- Carter, R., & Nash, W. (1991). *Seeing Through Language*. Oxford: Basil Blackwell.
- Chen, M. (2012). Effects of integrating children's literature and DVD films into a college EFL class. *English Teaching: Practice and Critique*, 11(4), 88-98.
- Chin, G.V., Ho, D., & Alkaff, S.N. (2012). The teaching of English literature in the Bruneian ESL Secondary Classroom: A preliminary investigation. *The International Journal of Learning*, 18(9), 101-118.
- Collie, J., & Slater, S. (1987). *Literature in the Language Classroom*. Cambridge: Cambridge University Press.

Collins Dictionary. (2014). Retrieved from

<http://www.collinsdictionary.com/dictionary/english/literature> on 19 May 2014.

Crystal, D. (2000). Emerging Englishes. *English Teaching Professional*, 14, 3-6.

Daskalovska, N., & Dimova, V. (2012). Why should literature be used in the language classroom?. *Procedia- Social and Behavioral Sciences*, 46, 1182-1186.

Day, C., Elliot, B., & Kington, A. (2005). Reform, standards and teacher identity: Challenges of sustaining commitment. *Teaching and Teacher Education*, 21(5), 563-577.

Day, R., & Bamford, J. (1998). *Extensive Reading in the Second Language Classroom*. Cambridge: Cambridge University Press.

Divsar, H., & Tahriri, A. (2009). Investigating the effectiveness of integrated approaches to teaching literature in an EFL context. *Pan-Pacific Association of Applied Linguistics*, 13(2), 105-116.

Eröz, B. (2009). Using literature and movies for integrated skills development in English language teaching. *TESL Reporter*, 42(1), 58-65.

Fielding, N. and Thomas, H. (2001). Qualitative interviewing, in N. Gilbert (ed.), *Researching Social Life (2nd edn)*. London: Sage, pp.123-144.

Flores, M.A., & Day, C. (2006). Contexts which shape and reshape new teachers' identities: A multi-perspective study. *Teaching and Teacher Education*, 22(2), 219-232.

Freeman, Y.S., Freeman, D.E., & Mercuri, S. (2003). Helping middle and high school age English language learners achieve academic success. *NABE Journal of Research and Practice*, Winter, 110-122.

Ganakumaran, S. (2007). Literature programmes in Malaysian schools: A historical overview. In Ganakumaran, S. (Ed.) *Teaching of Literature in ESL/EFL contexts*. Petaling Jaya: Sasbadi Sdn. Bhd., 27-48.

- Garcia, M. (2004). Using children's books in the college Spanish class. *Texas Papers in Foreign Language Education*, 8(1), 43-65.
- Ghosn, I. (2002). Four good reasons to use literature in primary ELT. *ESL Journal*, 56(2), 172-179.
- Hadaway, N.L., Vardell, S.M., & Young, T.A. (2002). *Literature-based Instruction with English Language Learners, K-12*. Boston: Allyn & Bacon.
- Hall, G. (2005). *Literature in Language Education*. New York: Palgrave Macmillan.
- Hirvela, A., & Boyle, J. (1988). Literature courses and student attitudes. *ELT Journal*, 42(3), 179-184.
- Hişmanoğlu, M. (2005). Teaching English through literature. *Journal of Language and Linguistic Studies*, 1(1), 53-66.
- Ho, L. (2000). Children's literature in adult education. *Children's Literature in Education*, 31(4), 259-271.
- Holsti, O. (1969). *Content Analysis for the Social Sciences and Humanities*. Reading, MA: Addison-Wesley.
- Hwang, D., & Mohamed A. E. (2007). Approaches employed by secondary school teachers to teaching the literature component in English. *Jurnal Pendidik dan Pendidikan*, 22, 1-23.
- Kachru, B.B. (1992). *The Other Tongue: English across Cultures*. Urbana, IL: University of Illinois Press.
- Keshavarzi, A. (2012). Use of literature in teaching English. *Procedia- Social and Behavioral Sciences*, 46, 554-559.
- Khatib, M. (2011). Literature in EFL/ESL classroom. *English Language Teaching*, 4(1), 201-208.

- Khatib, M., & Rahimi, A.H. (2012). Literature and language teaching. *Journal of Academic and Applied Studies*, 2(6), 32-38.
- Kim, H. (2013). Making connections from language learning to life experiences through literature-based EFL instruction. *English Teaching*, 68(1), 111-140.
- Kim, H., & Kim, Y. (2010). Teaching of reading strategies in primary English through the use of children's literature. *Primary English Education*, 16(3), 85-121.
- Kim, Y. (2010). Implementing literature-based language instruction in a Korean high school English classroom. *English Teaching*, 65(1), 87-112.
- Kolodner, J. L., & Guzdial, M. (1999). Theory and practice of case-based learning aids. In Jonassen, D.H. and Land, S. M. (Eds.), *Theoretical Foundations of Learning Environments*. Mahwah, NJ: Lawrence Erlbaum Associates, Publishers.
- Kong, F. (2010). On the effectiveness of applying English poetry to extensive reading teaching. *Journal of Language Teaching and Research*, 1(6) 918-921.
- Kramsch, C. (1993). *Context and Culture in Language Teaching*. Oxford: Oxford University Press.
- Krashen, S. (2004). *The Power of Reading: Insights from the Research* (2nd ed.) Westport, CT: Libraries Unlimited.
- Küçüköğlü, H., & Arıkan, A. (2011). Prospective English language teachers' views on literature in their teacher education curriculum and its potential value. *Procedia Social and Behavioral Sciences*, 15, 1718-1722.
- Kweon, S.O., & Kim, H.R. (2008). Beyond raw frequency: Incidental vocabulary acquisition in extensive reading. *Reading in a Foreign Language*, 20(2), 191-225.
- Lazar, G. (1993). *Literature and Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Lee, V.J. (1987). *English Literature in School*. Milton Keynes: Open University Press.

- Lewis, H. (1990). *A Question of Values*. San Francisco: Harper & Row.
- Liaw, M. L. (2001). Exploring literary responses in an EFL classroom. *Foreign Language Annals*, 34, 35-45.
- Lo, D.E. (2001). Borrowed voice: Using literature to teach global perspectives to middle school students. *The Clearing House*, 7(2), 84-87.
- Lortie, D. (1975). *School Teacher: A Sociological Study*. Chicago IL: University of Chicago Press.
- Macmillan Dictionary. (2014). Retrieved from <http://www.macmillandictionary.com/dictionary/british/literature> on 19 May 2014.
- Maley, A. (2001). Literature in the Language Classroom. In Carter, R., & Nunan, D. (Eds.) *The Cambridge Guide to TESOL*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Maley, A. (2009). *Advanced learners*. Oxford: Oxford University Press.
- Maley, A. (2012). Literature in language teaching. In Alsagoff, L., McKay, S.L., Hu, G., & Renandya, W.A. (Eds.) *Principles and Practices for Teaching English as an International Language*. New York: Routledge.
- McInulty, A. (2013). Literature in an EFL context. *TESOL Arabia Perspectives*, 21(2), 28-31.
- McKay, S. (1986). Literature in ESL classroom. In Brumfit, C., & Carter, R. (Eds.), *Literature and Language Teaching*. Oxford: Oxford University Press.
- McKay, S.L. (2014). Literature as content for language teaching. In Celce-Murcia, M., Brinton, D.M., & Snow, M.A. (Eds.) *Teaching English as a Second or Foreign Language (4th ed.)*. Boston, MA: Heinle Cengage Learning.
- McRae, J. (1991). *Literature with a Small 'l'*. London: Macmillan.
- Meyer, J. (1997). *What is literature? A definition based on prototypes*. Work Papers of the Summer Institute of Linguistics, University of North Dakota Session, 41. Retrieved

from <http://www.und.nodak.edu/dept/linguistics/wp/1997Meyer.PDF> on 15 January 2015

Morgan, J. & Rinvulcri, M. (1983). *Once upon a Time*. Cambridge: Cambridge University Press

Muijs, D. (2004). *Doing Quantitative Research in Education with SPSS*. London: Sage Publications.

Muthusamy, C. (2010). Literature learning in the Malaysian ESL classroom: A UiTM experience. *Language Teaching and Research*, 1(1), 69-76.

Nair, S., Krishnan G., Setia, R., Ghazali, S. N., Sabapathy, E., Mohamad, R., ... , & Iliani, N.S. (2012). Can literature improve English proficiency: The students perspective. *Asian Social Science*, 8(12), 21- 27.

Nicoll, V. & Roberts, V. (1993). *Taking a Closer Look at Literature-Based Program*. Australia: Primary English Teaching Association.

Nuttall, C. (1982). *Teaching Reading Skills in a Foreign Language*. Oxford: Heinemann International.

Paran, A. (2008). The role of literature in instructed foreign language learning and teaching: An evidence-based survey. *Literature in Foreign Language Learning and Teaching*, 41(4), 465-496.

Parkinson, B. & Thomas, H. (Eds.). (2000). *Teaching Literature in a Second Language*. Edinburgh: Edinburgh University Press.

Pope, R. (2012). *Studying English Literature and Language: An Introduction and Comparison* (3 rd). Oxon: Routledge.

Posner, G.J., Strike, K.A., Hewson, P.W. & Gertzog, W.A. (1982). Accommodation of a scientific conception: Toward a theory of conceptual change. *Science Education*, 66, 211-227.

- Premawardhena, N.C. (2007). Integrating literature into foreign language teaching: A Sri Lankan perspective. *Novitas Royal*, 1(2), 92-97.
- Rashid, R.A., Vethamani, M.E. & Abdul Rahman, S.B. (2010). Approaches employed by teachers in teaching literature to less proficient students in Form 1 and Form 2. *English Language Teaching*, 3(4), 87-99.
- Reynolds, C. (1996). Cultural scripts for teachers: Identities and their relation to workplace landscapes. In Kompf, M., Boak, T., Bond, W.R. and Dworet, D. (Eds.). *Changing Research and Practice: Teachers' Professionalism, Identities and Knowledge*. London: Falmer Press, pp. 69-77.
- Richards, K. (2003). *Qualitative Inquiry in TESOL*. Basingstoke: Palgrave Macmillan.
- Rippon, J. & Martin, M. (2006). Call me teacher: the quest of new teacher. *Teachers and Teaching: Theory and Practice*, 12(3), 305-324.
- Rubin, H. J. and Rubin, I. S. (1995). *Qualitative Interviewing: The Art of Hearing Data*. Thousand Oaks: Sage.
- Ruddle, R.B. & Ruddle, M.R. (1995). *Teaching Children to Read and Write: Becoming an Influential Teacher*. Massachusetts: Allyn and Bacon.
- Savidou, C. (2004). An integrated approach to teaching literature in the EFL classroom. *The Internet TESL Journal*, 10(12). Retrieved from <http://iteslj.org/Techniques/Savidou-Literature.html> on 7 September 2014
- Schank, R. C. (1990). *Tell me a story*. New York: Scribners.
- Schommer, M. (1990). Effects of beliefs about the nature of knowledge on comprehension. *Journal of Educational Psychology*, 82, 498-504.
- Siti, N. G. (2008). Learner background and their attitudes towards studying literature. *Malaysian Journal of ELT Research*, 4, 1-17.

- Siti, N. G., Roszainora S., Muthusamy, C., & Kamaruzzaman J. (2009). ESL students' attitudes towards texts and teaching methods used. *English Language Teaching*, 2(4), 51-56.
- Soliman, N.A. (2012). Integrating literature and technology in EFL/ESL contexts. *TESOL Arabia Perspectives*, 19(2), 27-30.
- Spack, R. (1985). Literature, Reading, writing, and ESL: Bridging the gaps. *TESOL Quarterly*, 19(4), 703-721.
- Stern, S. (1991). An Integrated Approach to Literature in ESL / EFL. In Murcia, M. (ed.) *Teaching English as a Second or Foreign Language*. Boston: Heinle & Heinle Publishers.
- Strauss, A., & Corbin, J. (1998) *Basics of Qualitative Research: Techniques and Procedures for Developing Grounded Theory* (2nd edn). London: Sage.
- Tasneen, W. (2010). Literary text in the language classroom: A study of teachers' and students' views at international schools on Bangkok. *Asian EFL Journal*, 12(4), 173-187.
- Tina, A., Mohammad, H., Fauziah, I., Fara, A., & Marzilah, A. (2007). *A New Teaching Model to Teach Literature for the TESL Pre-training Service Programme in Universiti Teknologi Malaysia*. Retrieved from <http://eprints.utm.my/3970/1/75167.pdf> on 10 March 2015.
- Ur, P. (1996). *A Course in Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Veenman, S. (1984). Perceived problems of beginning teachers. *Review of Educational Research*, 54(2), 143-178.
- Vethamani, M.E. (2004). Changing tides: Teaching literature in English in Malaysian secondary schools. In David, M.K. (Ed.) *Teaching of English in Second and Foreign Language Settings: Focus on Malaysia*. Berlin: Peter Lang.

Wallace, C. (1992). *Reading*. Oxford: Oxford University Press.

Wilson, S.M. (1990). The secret garden of teacher education. *Phi Delta Kappan*, 72, 204-209.

Yamashita, J. (2013). Effects of extensive reading on reading attitudes in a foreign language. *Reading in a Foreign Language*, 25(2), 248-263.

Yeasmin, N., Azad, A.K., & Ferdoush, J. (2011). Teaching language through literature: Designing appropriate classroom activities. *ASA University Review*, 5(2), 283-297.

Yildirim, A. (2012). Literature and culture in ELT. *Novitas-ROYAL (Research on Youth and Language)*, 6 (2), 137-153.

Zancanella, D. (1991). Teachers reading/Readers teaching: Five teachers' personal approaches to literature and their teaching of literature. *Research in the Teaching of English*, 25(1), 5-32.

ภาคผนวก 1

ตัวอย่างแบบสอบถามการนำงานวรรณกรรมไปในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างการศึกษา
ฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ของนิสิตชั้นปีที่ 5 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2557

แบบสอบถามการนำงานวรรณกรรมไปในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างการฝึกประสบการณ์
วิชาชีพ ของนิสิตชั้นปีที่ 5 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2557

ส่วนที่ 1: ข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูล

เพศ ชาย หญิง

วิชาเอก

โรงเรียนที่สอน

ระดับชั้นที่สอน

วิชาที่สอน

จำนวนคาบที่สอนต่อสัปดาห์

จำนวนนักเรียน (โดยเฉลี่ยต่อห้อง)

ส่วนที่ 2: การนำงานวรรณกรรมไปในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

2.1 ในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพนิสิตได้มีการนำงานวรรณกรรมภาษาอังกฤษมาใช้ในกระบวนการเรียนการสอนบ้างหรือไม่

- ใช่ เนื่องจาก (สามารถเลือกเหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ)
- งานวรรณกรรมสามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนคอบทเรียนได้ดี
 - งานวรรณกรรมเป็นสื่อที่สามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างหลากหลาย
 - งานวรรณกรรมสามารถให้ประโยชน์ในแง่ของการพัฒนาการใช้ภาษาได้เป็นอย่างดี
 - งานวรรณกรรมสามารถให้ความรู้ในแง่ของวัฒนธรรมได้เป็นอย่างดี
 - งานวรรณกรรมสามารถช่วยพัฒนาความคิดให้กับผู้เรียน
 - งานวรรณกรรมสามารถช่วยพัฒนานิสัยรักการอ่านให้กับผู้เรียน
 - งานวรรณกรรมปรากฏอยู่ในแบบเรียนอยู่แล้ว (โปรดระบุประเภทของงานวรรณกรรมด้วย เช่น กลอน เรื่องสั้น ฯลฯ)
 - อื่นๆ (โปรดระบุ).....
- ไม่ใช่ เนื่องจาก (สามารถเลือกเหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ)
- คำศัพท์และ โครงสร้างประโยคที่ใช้ในงานวรรณกรรมยากเกินกว่าระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียน
 - ลักษณะภาษาของงานประพันธ์ที่ใช้ในงานวรรณกรรมยากเกินไปสำหรับผู้เรียน
 - การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อทำได้ยาก
 - การเรียนการสอนที่ใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อใช้เวลาามาก
 - การเรียนการสอนที่ใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อไม่น่าสนใจสำหรับผู้เรียน
 - การเรียนการสอนที่ใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อไม่เหมาะกับวัยของผู้เรียน
 - อื่นๆ (โปรดระบุ).....

* หมายเหตุ ถ้าเลือกตอบข้อ ไม่ใช่ งานวรรณกรรมในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ โปรดข้ามไปทำข้อ 2.10

2.2 โปรดเลือกประเภทของงานวรรณกรรมที่นิสิตนำมาใช้ประกอบบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (สามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ Nursery rhyme	☐ Poem
☐ Mythology	☐ Song Lyric
☐ Folk Tale	☐ Legend
☐ Short Story	☐ Fable
☐ Novel	☐ Fairy Tale
☐ Play/Drama	☐ อื่นๆ (โปรดระบุ).....

2.3 โปรดระบุเกณฑ์ที่นิสิตใช้ในการเลือกชิ้นงานวรรณกรรมมาประกอบบทเรียน (สามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ วิชาของผู้เรียน	☐ ผู้แต่ง
☐ ความสนใจของผู้เรียน	☐ ความยาวของงานวรรณกรรม
☐ ความยากง่ายของภาษา	☐ ความสนใจส่วนตัวของผู้สอน
☐ ประเทศที่มาของงานวรรณกรรม	☐ อื่นๆ (โปรดระบุ).....

2.4 โปรดระบุจำนวนครั้งที่โดยเฉลี่ยที่นิสิตได้มีการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการเรียนการสอนตลอดภาคการศึกษา

☐ 1-5 ครั้ง	☐ 21-25 ครั้ง
☐ 6-10 ครั้ง	☐ 26-30 ครั้ง
☐ 11-15 ครั้ง	☐ มากกว่า 30 ครั้ง
☐ 16-20 ครั้ง	

2.5 โปรดเลือกขั้นตอนการสอนที่นิสิตได้นำงานวรรณกรรมเข้ามาประกอบบทเรียน (สามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ ชี้นำเข้าสู่บทเรียน	☐ ชื่นประเมิน
☐ ชื่นสอน	☐ ชื่นถ่ายโอน
☐ ชื่นฝึก	

2.6 การนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตมีขึ้นเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของผู้เรียนในทักษะใด (สามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ทักษะฟัง
- ทักษะพูด
- ทักษะอ่าน
- ทักษะเขียน

2.7 โปรดยกตัวอย่างรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่นิสิตนำงานวรรณกรรมเข้ามาประกอบบทเรียน

.....

.....

.....

.....

.....

2.8 นิสิตมีความรู้สึกอย่างไรต่อการนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2.9 นิสิตพบปัญหาหรืออุปสรรคเกี่ยวกับการใช้งานวรรณกรรมในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2.10 นิสิตคิดว่าจะนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนภาษาอังกฤษในอนาคตหรือไม่

ใช่ ไม่ใช่

เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

.....

.....

2.11 โปรดระบุหัวข้อหรือประเด็นที่นิสิตเห็นว่าจะเป็นประโยชน์หากบรรจุเพิ่มเติมเข้าไปในรายวิชาที่เกี่ยวกับงาน
วรรณกรรมกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณที่กรุณาใช้เวลาตอบแบบสอบถาม

ภาคผนวก 2

ตัวอย่างแบบสัมภาษณ์นิตินิตเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่าง
การฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

แบบสัมภาษณ์นิสิตเกี่ยวกับการนำงานวรรณกรรมไปในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างการฝึก
ประสบการณ์วิชาชีพ

1. การสอนในชั้นเรียนจริงยากหรือง่ายกว่าที่นิสิตคาดเดาไว้ก่อนออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพหรือไม่ อย่างไร
2. นิสิตได้นำความรู้ที่ได้จากวิชาวรรณกรรมกับการสอนภาษาอังกฤษไปใช้หรือไม่ อย่างไร
3. นิสิตได้นำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนหรือไม่ (ถ้าใช้กรุณายกตัวอย่างเรื่องที่ใช้นั้นและกิจกรรมที่จัด
ถ้าไม่ใช้ โปรดระบุสาเหตุที่ไม่ได้ใช้ แล้วข้ามไปตอบคำถามข้อที่ 7)
4. ผลตอบรับของผู้เรียนต่อการนำงานวรรณกรรมไปใช้เป็นอย่างไร
5. ความรู้สึกของนิสิตต่อการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนเป็นอย่างไร
6. ข้อดีของการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนคืออะไร
7. นิสิตพบปัญหาหรืออุปสรรคในการเตรียมการสอน หรือในการสอนโดยใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อการสอน
หรือไม่ อย่างไร
8. นิสิตอยากให้เพิ่มเติมหรือปรับปรุงเนื้อหาในวิชาเกี่ยวกับงานวรรณกรรมภาษาอังกฤษหรือไม่ อย่างไร

ภาคผนวก 3

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย

1. รองศาสตราจารย์ ดร.ปัญญาลี วาสนสมสิทธิ์	อาจารย์ประจำสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สร้อยสน สกลรักษ์	อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. อาจารย์ ดร. ปราณภา โหมดหิรัญ	อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก 4

ตัวอย่างแบบประเมินเครื่องมือวิจัย (แบบสอบถาม)

แบบประเมินตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรื่อง การศึกษาการใช้งานวรรณกรรมในการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตฝึกประสบการณ์

วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษ

ประเภทของเครื่องมือ แบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมาย (✓) ลงในช่องความคิดเห็นของท่านพร้อมเขียนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการนำไปพิจารณาปรับปรุงเครื่องมือวิจัยต่อไป

รายการประเมิน	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เหมาะสม	
	1	0	-1	
ส่วนที่ 1: ข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูล				
ส่วนที่ 2:				
2.1 คำถาม: ในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพนิสิตได้มีการนำงานวรรณกรรมภาษาอังกฤษมาใช้ในกระบวนการเรียนการสอนบ้างหรือไม่				
2.1 ตัวเลือกคำตอบ				
2.2 คำถาม: โปรดเลือกประเภทของงานวรรณกรรมที่นำมาใช้ประกอบบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (สามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)				
2.2 ตัวเลือกคำตอบ				

2.3 โปรดระบุเกณฑ์ที่นิสิตใช้ในการเลือก ชิ้นงานวรรณกรรมมาประกอบบทเรียน (สามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)				
2.3 ตัวเลือกคำตอบ				
2.4 โปรดระบุจำนวนครั้ง โดยเฉลี่ยที่นิสิตได้ มีการนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการเรียนการ สอน				
2.4 ตัวเลือกคำตอบ				
2.5 โปรดเลือกขั้นตอนการสอนที่นิสิตได้นำ งานวรรณกรรมเข้ามาประกอบบทเรียน (สามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)				
2.4 ตัวเลือกคำตอบ				
2.6 การนำงานวรรณกรรมมาใช้ในการเรียน การสอนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตมีขึ้นเพื่อ พัฒนาทักษะทางภาษาของผู้เรียนในทักษะใด (สามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)				
2.7 โปรดยกตัวอย่างรูปแบบการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนที่นิสิตนำงานวรรณกรรม เข้ามาประกอบบทเรียน				
2.8 นิสิตมีความรู้สึกรู้สึกอย่างไรต่อการนำงาน วรรณกรรมมาใช้ในการเรียนการสอนวิชา ภาษาอังกฤษในระหว่างการศึกษาปริญญาตรี วิชาชีพ				

2.9 นิสิตพบปัญหาหรืออุปสรรคเกี่ยวกับการใช้งานวรรณกรรมในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพหรือไม่ อย่างไร				
2.10 นิสิตคิดว่าจะนำงานวรรณกรรมไปใช้ในการสอนภาษาอังกฤษในอนาคตหรือไม่				
2.11 โปรดระบุหัวข้อหรือประเด็นที่นิสิตเห็นว่าจะเป็นประโยชน์หากบรรจุเพิ่มเติมเข้าไปในรายวิชาที่เกี่ยวกับงานวรรณกรรมกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ				

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้ทรงคุณวุฒิ

ขอขอบพระคุณ

ภาคผนวก 5

ตัวอย่างแบบประเมินเครื่องมือวิจัย (แบบสัมภาษณ์)

แบบประเมินตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรื่อง การศึกษาการใช้งานวรรณกรรมในการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตฝึกประสบการณ์ วิชาชีพวิชาเอกภาษาอังกฤษ

ประเภทของเครื่องมือ แบบสัมภาษณ์

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมาย (✓) ลงในช่องความคิดเห็นของท่านพร้อมเขียนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการนำไปพิจารณาปรับปรุงเครื่องมือวิจัยต่อไป

รายการประเมิน	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม 1	ไม่ แน่ใจ 0	ไม่ เหมาะสม -1	
1. การสอนในชั้นเรียนจริงยากหรือง่ายกว่าที่ นิสิตคาดเดาไว้ก่อนออกฝึกประสบการณ์ วิชาชีพหรือไม่ อย่างไร				
2. นิสิตได้นำความรู้ที่ได้จากวิชาวรรณกรรม กับการสอนภาษาอังกฤษไปใช้หรือไม่ อย่างไร				
3. นิสิตได้นำงานวรรณกรรมไปใช้ในการ สอนหรือไม่ (ถ้าใช้กรุณายกตัวอย่างเรื่องที่ใช้นสอนและ กิจกรรมที่จัด ถ้าไม่ใช่ โปรดระบุสาเหตุที่ ไม่ได้ใช้ แล้วข้ามไปตอบคำถามข้อที่ 7)				
4. ผลตอบรับของผู้เรียนต่อการนำงาน วรรณกรรมไปใช้เป็นอย่างไร				

5. ความรู้สึกของนิสิตต่อการนำงาน วรรณกรรมไปใช้ ในการสอนเป็นอย่างไร				
6. นิสิตพบปัญหาหรืออุปสรรคในการ เตรียมการสอน หรือในการสอนโดยใช้งาน วรรณกรรมเป็นสื่อการสอนหรือไม่ อย่างไร				
7. นิสิตอยากให้เพิ่มเติมหรือปรับปรุงเนื้อหา ในวิชาเกี่ยวกับงานวรรณกรรมภาษาอังกฤษ หรือไม่ อย่างไร				

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้ทรงคุณวุฒิ

ขอขอบพระคุณ

ภาคผนวก 6

ตัวอย่างการเปิดรหัส

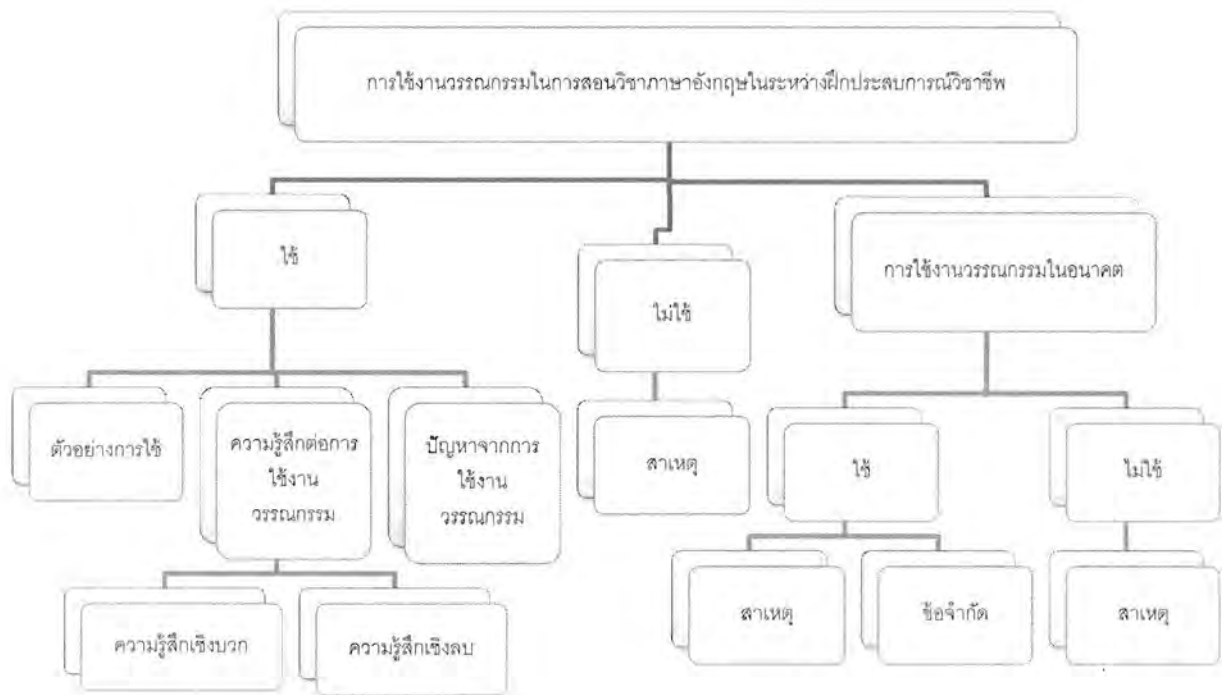
บรรทัดที่	บทสัมภาษณ์	รหัส (Coding)
001	ถ: นิสิตได้นำงานวรรณกรรมไปใช้ในระหว่าง	
002	ฝึกสอนบ้างไหมคะ	
003	ด: ของผมใช้วรรณกรรมเยอะ เพราะเด็กผู้ชาย	ใช้
004	ชอบฟังการเล่าเรื่องและชอบฟังอะไรที่มันมีที่มา ยิ่งอะไรที่	สาเหตุ
005	มันเป็นตำนานเค้าจะยิ่งสนใจ แล้วมันใกล้กับทั้งเกมส์ทั้ง	ความสนใจของผู้เรียน เรื่องใกล้ตัว
006	หนังสือ เด็กผู้ชายจะชอบมาก เกมส์จะมีเรื่องเกี่ยวกับเทพเจ้า	เด็ก
007	กรีกหลายองค์ ฉะนั้นจะสามารถเชื่อมโยงกับเรื่องศัพท์	เชื่อมโยงกับการสอนภาษาได้ดี
008	เรื่อง tense จากวรรณกรรมได้เยอะ ก็ใช้ได้หลายรอบอยู่	
009	เหมือนกัน	
010	ถ: นิสิตเอาไปใช้ในลักษณะไหน	
011	ด: เช่นถ้าเป็นการสอน tense ผมก็เอาตำนานเทพ	ตัวอย่างการใช้
012	ซึ่งใช้ past simple tense มาเล่าให้เค้าฟัง เป็นการเล่า	นำเข้าสู่บทเรียน
013	แบบ bilingual คือเล่าเป็นภาษาไทยแล้วก็สรุปเป็น	
014	ภาษาอังกฤษ เด็กก็จะสังเกตจาก power point ด้วยว่า	
015	คำศัพท์ เช่น verb ที่ใช้เป็น overthrown นะ ทำไมไม่เป็น	
016	คำอื่น แล้วให้เค้าสังเกต verb แล้วมาขมวดตอนจบว่าใช้	
017	เป็น past tense เพราะเรื่องราวเทพเหล่านั้นเป็นตำนาน	
018	มันเกิดขึ้นไปแล้ว เค้าก็จะใส่ใจ จะจำได้เลยว่าใครเอาชนะ	
019	กับใคร ใครเป็นรุ่นที่ 1 รุ่นที่ 2 เค้าจะจำได้เลย	
020	ถ: แสดงว่านิสิตเอาไปใช้กั๊งๆเป็นการนำเข้าสู่บทเรียน	
021	ด้วยแล้วก็เป็นตัวอย่างประกอบด้วย	
022	ด: ใช่ครับ อย่างตอนสอน structure ก็จะยกตัวอย่าง	ชั้นสอน
023	ซึ่งเค้าก็จะจำเรื่องได้แล้วก็จำประโยคตัวอย่างได้อีก	
024	ถ: แล้วนอกจาก mythology มีอย่างอื่นอีกไหมคะ	
025	ด: ก็จะมีเป็นวรรณกรรมเด็ก นักเรียนก็ชอบ	ประเภทของวรรณกรรมที่ใช้
026	ถ: แล้วผลตอบรับจากผู้เรียนล่ะ	
027	ด: นักเรียนจะสนใจ เพราะว่ามันอีกจากบทเรียนไป	ผลตอบรับจากผู้เรียน
028	เลย แล้วสื่อจากในหนังสือมันใกล้ตัวเด็กก็จะเข้าถึงได้	

029	ถ: เด็กทีนี่สิตได้สอนถือว่าระดับภาษาอังกฤษเขาเป็น	
030	อย่างไร	
031	ด: ผมจะเจอห้องที่ติดกับห้องที่กลาง และห้องกลาง	พื้นฐานทางภาษาอังกฤษของ
032	เนี่ยจะคละมากมีทั้งที่ความสามารถสูงเลยกับไม่ได้เลย ส่วน	ผู้เรียน
033	อีกห้องเหมือนฐานตอน ม. 1 เขาดี ค่ะแนกก็จะดี คือสอน	
034	สองห้องเนี่ยต่างกัน	
035	ถ: แล้วเวลาที่เอางานวรรณกรรมไปใช้ ทั้งสองห้องนี้	
036	โอเคมัย	
037	ด: โอเคครับ คือแม้ว่าภาษาเขาจะไม่ได้ดีมากแต่ถ้า	
038	เป็นเรื่องที่เขาสนใจก็สามารถทำได้	
039	ถ: แล้วความรู้สึกส่วนตัวละ พอเราได้เอางาน	
040	วรรณกรรมไปใช้เรารู้สึกยังไง	
041	ด: รู้สึกอื่น คนสอนก็รู้สึกสนุกไปด้วย ด้วยตัวเนื้อหา	ความรู้สึกต่อการใช้งานวรรณกรรม
042	มันสนุก มันมีอารมณ์ตัวละครเข้ามาเกี่ยวข้อง ตัวละครบาง	
043	ตัวที่เด็กรู้อยู่แล้ว เขาก็สามารถเอาความรู้เดิมที่เค้ามีมา	ผลตอบรับจากผู้เรียน ความสนใจ
044	แชร์กับเราได้ บางทีแย่งกันพูดเลยว่าตัวนั้นตัวนี้เป็นยังไง	งานวรรณกรรมของผู้เรียน
045	เพื่อนคนอื่นก็เหมือนกับว่าสนใจมากขึ้นว่าเอ๊ะทำไมคนนั้น	
046	มันรู้ บางคนมีไปหาข้อมูลเพิ่มเติมด้วย หลังจากที่สอนเสร็จ	
047	แล้ว แล้วมาคุยนอกห้องเรียน	
048	ครั้งนี้ที่ไปสอนเหมือนห้องเรียนในฝัน ด้วยความพร้อมของ	
049	โรงเรียน	
050	ถ: มีปัญหาในการเตรียมการสอนที่ใช้วรรณกรรมใหม่	
051	ด: บางครั้งอาจมีเรื่องภาษา ในงานวรรณกรรมบางที่	ปัญหาเกี่ยวกับการใช้วรรณกรรม
052	ภาษามันจะใช้อีกแบบนึง เราก็ต้องมาปรับให้ง่ายลง แล้ว	ความยากของภาษา
053	เราก็ต้องทำความเข้าใจมันให้ต่อก่อนที่จะเอาไปเล่าให้	
054	นักเรียนฟัง ภาษาต้องกระชับ จะใช้ภาษาตามวรรณกรรม	
055	ในหนังสือเลยก็ไม่ได้	
056	ถ: อนาคตจะใช้อีกไหม	
057	ด: ใช่อีก และอยากให้มิมมากกว่าเดิม คิดเอาไว้ด้วยว่า	การใช้วรรณกรรมในการสอนใน
058	เทอมหน้าอาจจะให้เด็กแต่งตัวมาเล่น role play เลยสั้นๆ	อนาคต
059	ยิ่งน่าจะทำให้จำแม่นขึ้นอีก หรืออาจจะเอาเกมส์ที่มี	
060	mythology มาเพิ่มด้วยเลย หรืออาจจะเพิ่มเป็น reading	

061	ให้เด็กเต็มๆเลย	
หมายเหตุ	ถ = ผู้ถาม ต = ผู้ตอบ	

ภาคผนวก 7

แผนภาพ 1: การจัดหมวดหมู่ข้อมูลที่ได้จากคำถามปลายเปิดจากแบบสอบถาม

หมายเหตุ รายละเอียดของแผนภาพอยู่ในหน้าถัดไป

การใช้งานวรรณกรรมในการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระหว่างฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

1. ใช้

1.1 ตัวอย่างการใช้

1.1.1 ใช้นำเข้าสู่บทเรียน

1.1.2 ใช้ในชั้นสอน

1.1.3 ใช้ในชั้นฝึก

1.1.4 ให้ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม

1.2 ความรู้สึกต่อการใช้งานวรรณกรรม

1.2.1 ความรู้สึกเชิงบวก

1.2.1.1 มีประโยชน์ในการกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน

1.2.1.2 ประโยชน์ในแง่ของวัฒนธรรม

1.2.1.3 ประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน

1.2.1.4 ประโยชน์ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

1.2.2 ความรู้สึกเชิงลบ

1.2.2.1 ความยากของงานวรรณกรรม

1.2.2.2 การเลือกงานวรรณกรรมให้เหมาะกับนักเรียน

1.2.2.3 ข้อจำกัดเรื่องเวลา

1.3 ปัญหาจากการใช้งานวรรณกรรม

1.3.1 ข้อจำกัดของผู้เรียน

1.3.2 ความยากของงานวรรณกรรม

1.3.3 ความลำบากในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้งานวรรณกรรมเป็นสื่อ

2. ไม่ใช่

2.1 สาเหตุ

2.1.1 ข้อจำกัดทางภาษาของผู้เรียน

2.1.2 เวลาในการสอนที่จำกัด

2.1.3 นโยบายของโรงเรียนและอาจารย์ที่เลี้ยง

2.1.4 ข้อจำกัดของแบบเรียน

3. การใช้งานวรรณกรรมในอนาคต

3.1 ใช้

3.1.1 สาเหตุ

3.1.1.1 เป็นสื่อที่กระตุ้นความสนใจของผู้เรียนได้ดี

3.1.1.2 สามารถจัดการเรียนการสอนได้หลากหลาย

3.1.1.3 ผู้เรียนชื่นชอบ

3.1.1.4 สามารถพัฒนาทักษะทางภาษาให้กับผู้เรียนได้ดี

3.1.1.5 เป็นสื่อสร้างสรรค์และสมจริง

3.1.1.6 ให้ความรู้ด้านวัฒนธรรม

3.1.2 ข้อจำกัด

3.1.2.1 ความสามารถทางภาษาของผู้เรียน

3.1.2.2 การจัดการเรียนการสอนในขณะฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

3.2 ไม่ใช่

3.2.1 สาเหตุ

3.2.1.1 วรรณกรรมยากเกินไปสำหรับผู้เรียน

3.2.1.2 วรรณกรรมเป็นสื่อที่ไม่ทันสมัย

3.2.1.3 ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และการสอบ

ภาคผนวก 8

แผนภาพ 2: การจัดหมวดหมู่ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์

